

گه لاویژی کوردستان

که لیه و دیمه به کوردی

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی



زنجیره‌ی روشنیبیری

*

خاوه‌سی ئیمتیاز: شهوکه‌ت شیخ یه‌زدین

سه‌رنووسه‌ر: به‌دران شه‌مه‌د شه‌سیب

ناوونیشان: ده‌زگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، گه‌ره‌کی راپه‌رین، هه‌ولیتیر

ژماره‌ی ته‌له‌فۆن: ۲۲۳۲۰۲۱

سندووقی پۆسته ژماره: ۱

گهلاویژی کوردستان

که لیلایه و دیمنه به کوردی

وهرگیوانی: حاجی مهلا که ریمی زهنگه نه

پیشهکی: د. محمد نوری عارف

ناوی کتیب: گه لاویژی کوردستان یان "که لیلله و دینه به کوردی"
وهرگیترانی: حاجی مهلا کهریم حاجی سه عید زهنگه نه
سالی وهرگیتران: ۱۹۳۴ سلیمانی
پیشه کی: د. محهمه نووری عارف
بلا وکراوهی ئاراس - ژماره: ۷۰
دهر هیتانی هونه ری: به دران ئه حمه د حه بیب
به رگ: شکار عه فان نه قشبه ندی
نووسینی سه ر به رگ: خو شنووس محهمه د زاده
وینه کان: له کیشانی "سوزانه فریتز" ه و له "کلیله و دمنه" چاپی ۱۹۸۱ "دار الشروق - بیروت"
وهرگیتر او ه.
پیت لیدان: ئه میر داوود
سه ر په رشتیی چاپ: ئا وره حمان مه حمود
چاپی یه که م - چاپخانه ی وه زاره تی په روه رده، هه ولیر - ۲۰۰۱
له کتیبخانه ی به رتیه به رایه تی گشتیی روشنبیری و هونه ر له هه ولیر ژماره (۳۰۱) ی سالی
۲۰۰۱ ی دراوه تی

پیشہ کی

د. محمد نوری عارف

رؤژتیکى هاوینى سالى ۱۹۷۶ به هۆى هاوړتیی دیرینم خوالیخوښبوو هونه رمنه ند شه مال سائب بۆ یه کهم جار مامۆستا مه لا که ریم ناسی، نه و کاته ههردوو کمان مامۆستا بووین له کوليجی ئادابی زانکۆی سلیمانی، کاک شه مال وتی: با سه رى له مامۆستا مه لا که ریم بدهین، قسه کانی خوښه و ماوه یه ک له گه لیدا داده نیشین، رۆیشتین بۆ ماله که ی، و اړیک کهوت له وى بوو، به خیرهاتنی کردین و سى قولى دانیشین، مه لا که ریم پیاوړیکى ئارام و له سه رخۆ بوو، قسه کانی به تام و خوښ بوون، نه و سه رده مه، نه وانه ی که هاوته مه نی نه و بوون و خوینده وار بوون، له حوجره ی مزگه وته کاندا خویندبوویان، له پال زمانى عه ره بیدا بیتجگه له زمانه که ی خوښان فارسیشیان ده زانی، که زانی من مامۆستای زمان و نه ده بی فارسیم، هاته سه ر باسی نه ده بی فارسی، دیار بوو که هۆگری نه و نه ده به بوو، دواى وتووێژ و گفتوگۆ له و باره یه وه، باسی به ره مه به ناوبانگه کانی نه ده بی فارسی کرد، وه کو؛ گولستان و بوستان و دیوانی حافظ و... هتد. ئینجا قسه هاته سه ر باسی که لیله و دینه که ناوبانگیکى جیهانی هه یه، له پیش ئیسلام و دواى ئیسلامیش وه رگێردراوه ته سه ر زمانه جیا جیا کانی دنیا، بیتگومان له نه ده بی فارسیشدا جیتگایه کی تایبه تی هه یه و هه مووی چیرۆکی خوښ و به که لک و پر له ئامۆزگارییه. مه لا که ریم وتی: که لیله و دینه م له فارسییه وه وه رگێردراوه ته سه ر زمانى کوردی و ناویشانی (گه لا وێژى کوردستان) م بۆ داناوه، وه کو ئاگام لێیه، کراوه به زۆر زمان و لام حه یف بوو که خوینده وارانى کورد لێی بى بهش بن، دواى نه وه وتی: ساله های ساله به ته مای نه وه م که بۆم چاپ بکه ن، به لام هه ر وا ماوه ته وه، ئینجا ده ستنوو سه که ی پیشان داین، هه ندیکم لى خوینده وه، بینیم به کوردیه کی خوښ و شیرین و ره وان سالى ۱۹۳۴ نووسیوتیه وه، له راستیدا په خشانى کوردی و له و سه رده مه دا و به و شپوه یه نووسرا بیته وه بیتگومان نرخ و به هایه کی تایبه تی هه یه و ده گمه ن و نایابه، که م رۆشن بیری کورد له و سه رده مه دا بیران له وه کردۆته وه کتیبیکى واکرئ به کوردی. چهن د سالیکی به سه ردا تپه پری و مه لا که ریم کوچى کرد و ئاواته که ی نه هاته دى و کتیبه که ی هه ر وا مایه وه و نه خرایه ژتیر چاپ دواى نه وه سالى هات و سالى چوو نزیکه ی چاره که سه ده یه ک تی په پری به سه ر نه و دیداره ی که کردمان له گه ل خوالیخوښبوو مه لا که ریمدا، رۆژتیی له ناكو نه زیره خانى كچى خوالیخوښبووم له

ههولتير بينى، به خيهرهاتنم كرد و دهمزاني كه ماوهى چهند سالتيكه له هۆلهنده دهژى و ئيستا بۆ سهردان هاتۆتهوه، دواى ههندى گفتوگو وتى: كتيبيكم له سهر شه مال نووسيوه و (گهلاويژى كوردستان)ى باوكيشم هيناوه به نيازى ئهوهى ههول بدهم، بهلكو چاپيان بكهم، دهستنووسه كه به رينووسى كوڤنى كوردى نوسرابوو، بهلام كاتى خۆى ماموستا محمهدى مهلا كهريم خستوو به تيبه سهر رينووسى نوڤى كوردى و ئهوانهيشى له گهلا خويدا هينابوو*، وتم ئه مه كارتيكى زۆر باشه و چاپكردنى كتيبه كه ئاسانتر و خيراتر دهكات، به نهزيره خانم وت: من ئامادهم داوا له سهر نووسه رى دهزگاي چاپ و بلاوكردنه وهى ئاراس كاك به دران ئه حمه د بكهم بۆ چاپ كردنيان، دلنيام كه خواسته كه مان به جى دههينى. دواى ئه وهى كه ئه مه م به كاك به دران وت، دهستنووسه كاني وهرگرت و به ليني دا كه دواى ههلسه نگاندن چاپيان بكات. زۆرى پى نه چوو، رۆژى چاوم پتي كه وت، وتى: (گهلاويژى كوردستان)ى مهلا كهريم خوينده وه و سهرنجى راکيشام و بينيم كه كارتيكى زۆر باشه و به كورد بيه كى شيريني ئه و سهرده مه نووسراوه و له بهر كوڤنى په خشانه كهى نرخيكي تايبه تى ههيه و بريارى له چاپدانيم دا و ئيستا به شيكى زۆرى لى چاپكراوه و بهم زوانه ته واو ده بى و داوات لى ده كه م پيشه كيه كى بۆ بنووسى، منيش به ليني ئه وه م پى دا. دواى ئه وهى كه ته واو بوو، دهستنووس و لاپه ره چاپكراوه كاني پيدام، وا ليره دا كورته يه ك ده نووسم له باره ي ئه م وهرگيرانه كورد بيه و ميژووى رابوردووى ئه م كتيبه گرنه و جىگاي تايبه تى له ئه ده بياتى جيهاندا.

له كوڤتايى دهستنووسى (گهلاويژى كوردستان)دا نووسراوه: گهلاويژى كوردستان له ۱۰ تهرينى يه كه مى سالى ۱۹۳۴ دهست كراوه به نووسينه وهى و له ۲۰ تهرينى دووه مى سالى ۱۹۳۴ ته واو بووه. له و سهرده مه وه تا ئه مرقۆ گۆرانيكى يه كجار زۆر به سه ر په خشانى كورديدا هاتوو، كه ئه م گۆرانه و به و خيتراييه و له و ماوه يه دا، له زمانه كاني تر دا ده گمه نه و له زمانه كاني دراوسيشماندا به و شيوه يه به دى ناكريت و گه لى جياوازه له گه ل په خشانى كورد بى ئه مرقۆ ماندا، له رووى وشه و زاراوه و ليكدانى وشه و ده رپين و دارشتنى رسته كاندا، هه ر له بهر ئه و جياوازيه زۆره، به كوڤن داده نريت، ئه و گۆرانه خيترايه ش كه له زمانه كه ماندا، تا ئه مرقۆ رووى داوه، هۆى تايبه تى خۆى هه يه، نووسه ر و

* نووسينه وه كهى ماموستا محمدي مهلا كهريم له چوار دهفته ردا بووه. وا دياره يه كتيك له دهفته ره كان (دهفته رى سيبه م) له ناوچوه بۆيه دهزگاي ئاراس داواى له كاك ئه حمه د تا قانه كرد كه دهفته رى سيبه مان بۆ بنووسينه وه، ئه و يش كار كهى بۆ ئه نجام داين و سوپاسى ده كه ين.

ئەدیب و رۆشنبیره کاتمان ھەمیشە ھەولیان داوہ بە کوردی پەتی بنووسن و لە جیاتی وشە بیگانەکان وشە ی خۆمالتی و رەسەنی کوردی بە کاربھێتن، چونکە ئاشکرایە کە زمان بپرە ی پشتی ھەموو میللەتیکە و مەرجیکی گرنگە بۆ بوونی ئەو نەتەوویە و ھیشتنەوہ و پاراستن و گەشە پیدانی. ئەوہی کە شایانی باسە ئەوہیە کە ئەو شیوہیە ی مەلا کەریم گەلاوێژی کوردستانی پێ نووسیوہتەوہ، کوردیی رۆشنبیرانی قوناغی ئەو سەردەمە بووہ، بەبێ زۆرکردن لەخۆ، نووسەرەکە ی بە شیوہیەکی سادە و ئاسان و پەوانی ئەو سەردەمە کتیبەکە ی لە فارسییەوہ، وەرگێراوہ بۆ سەر کوردی، ئەوہ شیوہیەکی تایبەتمەندە بەو قوناغە، لە رووی لیکۆلینەوہ و دیراسە ی زمانی کوردی بایەخیکی تایبەتی و بە نرخ ی ھە یە.

پەخشانی ئەگەر بە زمانی میللەتەکانی دەوروپشتمان، وەکو؛ عەرەبی و فارسی و تورکی، لەو سەردەمەدا نووسراپیتەوہ، بە نوێ دانانریت و جیاوازییەکی ئەوتۆی نییە لەگەڵ شیوہی نووسینی ئەمڕۆیاندا، چونکە لە کۆنەوہ تا ئەمڕۆ خواوہن دەسەلاتن، زمانی عەرەبی ھەر لەسەرەتای ئیسلامەوہ تا ئەمڕۆ نەتەوہ موسلمانە جیا جیاکان بەرھەمی ھەمە جوۆریان پێ نووسیوہ و خزمەتیان کردوہ، لەبەرئەوہی کە زمانی ئاین و زانست و دەسەلات بووہ. فارسەکانیش خواوہنی دەسەلاتیکی پتر لە (۲۵۰۰) دوو ھزارو پینج سەد سالەن، لە سەرەتاوہ تا دەگاتە پەیدا بوونی ئیسلام زمانی رەسمییان ھەبووہ، دوای ئیسلامیش تا ئەمڕۆ ھەر ھەیانەو پیتی دەوتری فارسی دەری یان فارسی نوێ. ھەر و ھا تورکەکانیش خواوہنی دەسەلاتیکی زیاتر لە (۵۰۰) پینج سەد سالەن، زمانی رەسمی خوۆبان ھە یە، کوردیش لە دوای ئیسلام سەد ھا سال میرنشین و دەسەلاتی سەر بەخۆ و نیمچە سەر بەخۆی ھەبووہ، بە دیالیکتە جیا جیاکانی زمانەکە ی، بەرھەمیکی زۆری بەجێ ھیشتووہ، بەلام بە شیوہیەکی گشتی ھەر شیعر بووہ، لە زەمانی بابە تایەر و دوا بەدوای ئەو، سەد ھا شاعیری بە توانامان ھەبووہ، بەلام تەمەنی پەخشانی کۆنی کوردی، لە نزیکە ی دوو سەدە تیپەر ناکات، لەو ماوہیەدا ئەوانە ی کە پەخشانی کوردییان نووسیوہ لە پەنجە ی دەستی تیپەر ناکات، لەوانە ی بەرھەمیەکانیان وەکو کتیبی لە نزیکە ی دوو سەد پەریەک دا جیگای بییتەوہ، لە میژووی ئەدەبە کەماندا پەخشان شان بەشانی شیعر نەپۆشتووہ، چونکە دەسەلات و میرنشینە کوردییە کاتمان زمانی کوردییان وەکو زمانی رەسمی بەکار نەھیناوە، لە باتی زمانەکە ی خوۆمان بە زۆری زمانی فارسی و عەرەبییان بەکار ھیناوە، زمانی میللەتەکانی دراوسیمان وەکو باسمان کرد زمانی رەسمی، ھەر یەکی

له و زمانانه له سنووریککی تایبه تی و له قهله مپه وی خویندا به کارهینراون و دههینرین، زانایان و نووسه رانیان دهسه لاتداره کانی خوین هانیان داون و پشتیان گرتون، به لام نه و زهمینه له باره بو زمانی کوردی نه په خسابو، زمانه که مان زمانی ره سمی نه بو، نه و که سه ی که به کوردی بینووسیبا به ته نه ههستی نه ته وایه تی بو که پالی پیوه نابو، با بیینه وه سهر باسه که ی خویمان که (گه لاویژی کوردستان) ه و له سالی ۱۹۳۴م هه لا که ریم له فارسییه وه به په خشان وهریگیپراوه ته سهر زمانی کوردی، وهرگیپر دهسه لاتتی پشتی نه گرتوه، که سه ی هانی نه داوه، به کتی پشتیوانی نه بووه، که نه و کتیبه بکات به کوردی و بو ی چاپ بکات، ته نه ههستی نه ته وایه تی بزواندوویه تی، زانیویتی که، که له بهر و بو شاییه که هه یه و ویستوویه تی به پیی توانای خو ی به شیککی لی پر بکاته وه، و ه کو خو ی له پیشه کییه که یدا ده لی: «رچایه، برا خوشه ویسته کانم و ه کو ته ماشام کرد، ناموژگارییه که که به کوردی بیت نه نووسرا بو وه، یا عه ره بی، یا فارسی، هه ره که سه جو ره کتیبه کی بو زوبانه که ی نووسی بو وه، وه (گه لاویژی کوردستان) که بیست و چوار زوبان ته رجومه کرابو، منیش به کوردی که زوبانی نه جدادمانه، نووسیمه وه، یارمه تی له خوا وه.»

ناویشانی کتیبه که (گه لاویژی کوردستان) ه، که له فارسییه که یدا (انوار سهیلی) یه نه م هاتوه ناویشانه که ی خستوتنه قالبیککی نه ته وایه تیه وه و ناوی ناوه گه لاویژی کوردستان، (سهیل: سوهیل) وشه یه کی عه ره بییه و ناوی نه ستیره یه که له کوتابی گهرمای هاویندا دهرده که ویت، میوه له م کاته دا پی ده گات، له به ره نه وه ی که له (یه مهن) دا به ته وای ده بینریت، پیی ده لین (سوهیلی یه مانی)، نه م وشه یه له فارسی شدا به کاردیت، له زمانی کوردیدا پیی ده وتری (سیوهیل)، له په ندیککی پیشینانی کوردیدا نه م وشه به کارددهینریت، له کاتیکدا نه گهر که سه ی بو ماوه یه کی دوور و دریت یه کتی نه بینی و له پر یکدا چاوی پی بکه وی، پیی ده لی: «بووی به نه ستیره ی سیوهیل»، ناویکی تری هه یه له کوردیدا که زور ناسراوه و پیی ده لین «گه لاویژ» نه ستیره یه کی گه شه و له کوتابی هاویندا کاتی که دهرده که ویت له شه ودا، له ناو خه لکدا باوه ده لین: «گه لاویژ دهرکه وت و گهرما نه ما»، وهرگیپر پارچه هونراوه یه کی شاعیری به ناوبانگی کورد (حه مدی) کردوه به سه ره تاکه ی له ژیر ناویشانی سورة (فاتحة الكتاب) به کوردی. ههروه ها له لاپه ره (۶) ی گه لاویژی کوردستاندا به م جو ره ده لی:

«له زه مانی نه بو المظفر به هرام شاه کوری سولتان مه محمودی غازی غه زنه وی، حه کیمی

بئى ئەمثال و زوبان فەصيح ابو المعالى نصرالله كورپى محمد كورپى حميد تەرجه مەى كرد به فارسى، ناوئرا «ئەنوارى سەھىلى» يەو مەلا كەریم كورپى حاجى سەعيد كورپى مەلا كەریم ناوى نرا گە لاوئىرى كوردستان».

له راستیدا من نازانم مەلا كەریم له سالى ۱۹۳۴د چ چاپتىكى كەلىلە و دىمەنى لەژئير دەستدا بوو و له چ سالىكدا چاپ كراو، لهو دەچىت كە ئەمەى له پيشەكى ئەو چاپەدا وەرگرتبى كە لەژئير دەستیدا بوو، بەلام ئەمە بۆچونىكى راست نىيە و هەلە يە و راستىيە كەى بەم جۆرە يە: ابو المعالى نصرالله بن محمد له دەوروبەرى سالى (۵۳۶ كۆچى) كەلىلە و دىمەنى وەرگىراو تە سەر فارسى^(۱) دواى ئەو له كۆتايى سەدەى نۆھەمى كۆچى (حسین الواعظ الكاشفى) كەلىلە و دىمەنى (ابو المعالى نصرالله بن محمد) هئنا و هەندىكى لى لا برد و هەندىكى خستە سەر و بە شىوہ يەكى تر به فارسى نووسىيە وە ناوى نا (انوار سەھىلى) ئەنوارى سۆھە يلى^(۲). هەر وەها (براون) دەلتى: حسين كاشفى ناسراو به (واعظ) دانەرى كىتیبى (ئەنوارى سۆھە يلى) يە، كە ناسراو به (مەولانا كمال الدين حسين واعظ كاشفى) له سالى (۹۱۰ كۆچى) دا مردوو^(۳).

لە بەرئەوہى كە (ئەنوارى سۆھە يلى) پەيوەندى بە كارە كە مانەوہ هە يە و مەلا كەریم له گە لاوئىرى كوردستاندا ناوى بابە كانى نە نووسىوہ و لە وانە يە له چاپە كەى ئەودا بە و جۆرە بووبىت و نايشزانين كە بنچينەى وەرگىراو كەى چ چاپى بوو، لىرەدا كورتە يەك لە بارەى ئەنوارى سۆھە يلىيە وە دە نووسين و ناوئيشانى بابە كانى دەخە يە روو:

له كۆتايى سەدەى نۆھەمى كۆچىدا و له سەردەمى سولتان حسين ميرزا بايقراى نەوہى تەيموردا (حسین واعظى كاشفى) دەستى كرد به نووسىنە وەى كەلىلە و دىمەنە كەى (ابو المعالى) بە جۆرىكى تر و بەرگىتىكى تىرىشى كرد بە بەردا، هەندىكى لى لا برد و هەندى چىرۆكى تىرى خستە سەر و، هەر وەها گۆران كاشى كرد له ناوئيشانى بابە كانىدا و شىعەرى فارسى خستە شوين شىعەرە عەرەبىيە كان و هەولتى گۆرىن و ئاسان كردنى رستە و دەربىرە كانىدا و پيشكەشى (نظام الدوله امير شيخ احمد السهيلي) كرد، كە يە كنى بوو له ئەمىرە كانى سولتان حسين و ناوى نا (انوار سەھىلى: ئەنوارى سۆھە يلى) و براون (رۆژەھە لاتناسى بە ناوبانگى ئىنگلىزى) بە باشترين وەرگىراو كانى كەلىلە و دىمەنى دادە نىت، بەلام ئوستاد (عبدالعظيم قریب) له بارەى شىوہى نووسىنە كە يەوہ دە يخاتە پلە يە كى زۆر خوارووى وەرگىراو كەى (ابو المعالى) يەوہ و دەلتى: هۆبە كە شىشى ئەوہ بوو كە

ٲه و کاته سه رده می دواکه وتنی ٲه ده بی فارسی بووه و له پله ی هیناوه ته خواره وه و دیسان ده لئ: خوازه و لیکچوونی بی هیزی به کارهیناوه و له شیوه ی نووسینه که یدا زور له خوکردنی پیوه دیاره، ٲه م (ٲه نواری سوهه یلی) یه وهرگی ٲدراوه ته سه ر زمانی تورکی جهغه تایبی و عوسمانی و دیسان کراوه به زمانی هیندی و ده که نی. ژماره ی بابه کانی ٲه نواری سوهه یلی چواره باب به م جوړه ی خواره وه که به فارسییه و له ژئیریدا به کوردی نووسراوه، که ٲه مانه ن:

باب اول: درا اجتناب نمودن قول ساعی و تمام.
بابی یه که م: له باره ی دوورکه وتنه وه له وانه ی که قسه ی خه لک ده گپ نه وه.
باب دوم: در سزا یافتن بدکاران و شامت عاقبت کارشان.
بابی دووه م: له باره ی سزادانی به دکاران له ٲه نجامی کاره کانیان.
باب سوم: در موافقت دوستان و فوائد معاضدهء ایشان.
بابی سییه م: له باره ی ریککه وتن له گه ل دژستان و یارمه تیدانیان.
باب چهارم: در بیان ملاحظه کردن احوال دشمنان.
بابی چواره م: له باره ی ناگاداریوون له کاروباری دوژمنان.
باب پنجم: در حضرت غافل شدن و از دست دادن.
بابی پینجهم: له باره ی زیانی بی ناگایی و له ده ست دان.
باب ششم: در آفت تعجیل و شتاب زدگی درکارها.
بابی شه شه م: له باره ی زیانی په له و خیرایی کردن له کاره کاندان.
باب هفتم: در حزم و تدبیر و بحیله خلاص یافتن.
بابی هوه تهم: له باره ی وریایی و بیرکردنه وه و به فیل خو رزگارکردن.
باب هشتم: در احترازکردن: از ارباب حقد و حسد و اعتماد ناکردن بر تملق ایشان.
بابی هه شته م: له باره ی خو دوورخستنه وه له کینه توژان و هه سوودان و پشت نه به ستان به زمان لووسیبیان.

باب نهم: در فضیلت عفو که ملوک را بهترین صفاتست.
بابی نوهم: له باره ی باشیی لیبوردن که بو پاشایان چاکترین سیفه ته.
باب ده م: در بیان جزاء اعمال بر طریق مکافات.
بابی ده هه م: له باره ی جهزای کرده وه کان به هو ی پاداشته وه.
باب یازده م: در حضرت افزودن طلبیدن و ازکار خود بازماندن.

بابی یانزههم: له باره‌ی زبانی زۆر داواکردن و له کاری خوڤواکه‌وتن.
باب دوازدهم: در فضیلت علم و وقار.
بابی دوازدههم: له باره‌ی پله‌ی بلندی زانست و گه‌وره‌یی.
باب سیزدهم: در بیان اجتناب نمودن ملوک از اقوال اهل غدر و خیانت.
باب سیانزههم: له باره‌ی دووره‌ پهرتیز بوون له پاشایان و له قسه‌ی سته‌مکاران و به‌دکاران.

باب چهاردهم: در عدم التفات بانقلاب زمان و بنای کار بر قضا و قدر نهادن.
بابی چواردههم: له باره‌ی گوئی نه‌دان به‌دهور و زهمانه‌ی بی‌بار و کاردانه‌دهستی چاره‌نووس^(۴).

وه‌رگیت‌ردراوه‌کانی که‌لیله و دیمنه بو‌سه‌ر زمانی فارسی:

۱- رووده‌کی (عبدالله جعفر بن محمد) شاعیری گه‌وره‌ی سه‌ده‌ی چوارده‌می کوچی، له سالی (۹۴۰ زایینی) دا‌مردووه^(۵). بو‌یه‌که‌مین جار که‌لیله و دیمنه که به‌کوومه‌له‌ی بیدای هیندی به‌ناویانگ بوو، (عبدالله بن مقفع) له پارسی میانوه‌وه‌ریگیت‌راپووه سه‌ر عه‌ره‌بی و رووده‌کی به‌شیر وهریگیت‌راپه سه‌ر فارسی^(۶).

۲- که‌لیله و دیمنه‌ی به‌هرامشاهی: ئەم کتیبه به‌ناویانگترین و رازوه‌ترین که‌لیله و دیمنه‌ی فارسییه، که له که‌لیله و دیمنه‌کی (عبدالله بن المقفع) هوه‌کراوه به‌فارسی به‌دهستی (ابو المعالی نصرالله بن محمد بن عبدالحمید منشی) ئەنجام دراوه، به‌پیتی هه‌ندی سه‌رچاوه‌خه‌لکی شیراز یان ده‌لین خه‌لکی (غه‌زنین) بوو. به‌هرامشاهی غه‌زنه‌وی (۵۱۱-۵۲۲ کوچی) ریزی لیت‌گرتووه و له باره‌گای ئەودا کاری کردووه. (ابو المعالی) له ده‌زگای غه‌زنه‌وییه‌کاندا مایه‌وه، له ئەنجامدا بوو به‌وه‌زبری خوسره و مه‌لیک (۵۵۹-۵۸۳ کوچی). عوفی له جوامع الحکایات دا و هه‌روه‌ها لباب الالباب له‌باره‌ی پله‌و پایه‌ی ئەوه‌وه‌گه‌لی شتیان نووسیوه^(۷).

۳- انوار سهیلی «که‌لیله و دیمنه»: حسین کاشفی ناسراو به‌مه‌ولانا کمال‌الدین حسین واعظ کاشفی دایناوه، که له سالی (۹۱۰ کوچی) دا‌مردووه. ئەمه لاسایی کردنه‌وه‌ی که‌لیله و دیمنه‌کی ابو‌المعالیه‌وه‌به‌شپوه‌یه‌کی تر به‌فارسی دایناوه^(۸).

۴- عیار دانش: ئەم که‌لیله و دیمنه‌یه (ابو‌الفضل بن بمارک ناسراو به‌علامی) له هیندستان به‌په‌خشانیکی جوان و ره‌وان نووسیویتی، ناوبراو یه‌کتی بووه له زانا و

وهزیره کانی (اکبر همایون) ی پاشای هیند، ابو الفضل له سالی (۱۰۱۱ کۆچی) دا کوژرا (۹).

دهبێ ئهوهیش بزانی که که لیله و دیمنه، ماوه به کی زۆر دوا (که لاویژی کوردستان) ی مه لاکه ریم، دوو جاری تر کراوه به کوردی. یه کهم (عومهر توفیق) له سالی ۱۹۷۰ دا ته وای کردوو و بۆ دوو جار له سالی ۱۹۷۵ دا چاپ کراوه ته وه له چاپخانه ی کامهرانی له سلیمانی و بهرامبهر به وشه ی (باب) ی عهره بی (دهرگا) ی داناوه، که هه مووی ده کاته نۆزده دهرگا و، له عهره بییه وه کردوو یه تی به کوردی و (۲۰۵) لاپه ره به، به لام نالیت له چی چاپتیکی عهره بییه وه وه ری گێراوه.

دووهمیان که لیله و دیمنه به کی تره و (دلاره) له عهره بییه وه وه ری گێراوه بۆ سه ر کوردی، سالی ۲۰۰۱ به کهم چاپی دهرچوو له کوردستان - سلیمانی، وه رگێر پیشه کییه کی بۆ نووسیوه به ریکه وتی ۲۲/۵/۲۰۰۱ و ده لی: چهند کۆپه به کی زۆر گرنگمان لێ هه لێژارد و وه رمان گێرایه سه ر زمانی کوردی شیرین، کتیبه که هه لێژارد به که له عهره بییه وه و (۱۹۹) لاپه ره به، ناوی چاپه عهره بییه که ی نه هێنراوه.

لیره دا کورته به ک له باره ی که لیله و دیمنه وه ده خه ی نه روو، هه ر له سه رچاوه که یه وه که (په نجه ته نته ره) یه، ئینجا دیمنه سه ر باسی (ابن المقفع) و که لیله و دیمنه که ی نه وه که هه ر له کۆنه وه بنچینه به کی زۆر گرنگ بووه بۆ هه موو وه رگێردراوه ناو داره کانی جیهان. به ناو بانگترین کۆمه له چیرۆکی که له سه رده می ساسانییه کاندا له سه نسکریته وه کرابی به زمانی په هله شی، کتیبی که لیله و دیمنه یه و سه رچاوه بنه ره تیبه که ی (په نجه ته نته ره) یه و پیک هاتوه له پینج باب و ئه مرۆ له ژیر ده ستدا نییه.

له زه مانی ئه نو شیرواندا (بورزوویه ی پزیشک) ئه م کتیبه ی وه رگێرایه سه ر زمانی په هله شی و کۆمه له داستانیکی تری له سه رچاوه ی هیندییه وه وه کو (مه با بهاراته) وه رگرت و خستیه سه ری، به لام ئه م سه رچاوه یه په هله شییه ئیستا نه ماوه و ابن المقفع له سه رده می ئیسلامدا نه وه که لیله و دیمنه ی کرد به په خسانی عهره بی و دوا ی نه وه چهند شاعیری به شیعر وه ریان گێرایه سه ر زمانی عهره بی، یه کێ له وانه (ابان لاقی) یه، که له م وه رگێرانه ته نها چهند به یتیک ماوه. له وه رگێردراوه کانی که لیله و دیمنه نووسینه وه یاندا گه لی بابه ت و شتی تری خراوه ته سه ر. یان هه ندی جار لیبی که م کراوه ته وه، له که لیله و دیمنه که ی ابوالعالی نصرالله منشی دا باسی نه وه کراوه که (۱۰) ده بابی له هیندییه وه

وهرگيراره و ئيرانييه كان پيئنج با بيان خستوتته سهر، به قسه‌ی (ابن النديم) كه ليله و ديمنه (۱۷-۱۸) باب بووه و ههر هه مان نووسه ده‌لئ: كه ليله و ديمنه يه‌كي بينيوه دوو بابي له واني تر زياتر بووه. كه ليله و ديمنه چ له سه‌رده‌می ساسانييه كان، واته پيش ئيسلام و چ له سه‌رده‌می ئيسلامدا به شيويه‌كي تاييه‌تي بايه‌خي پي دراوه^(۱۰).

ئينجا ديينه سهر باسي وهرگيردراوه كوئه‌كاني كه ليله و و ديمنه بو سهر زمانه‌كاني جيهان ههر له سه‌رده‌تاوه كه بهم جوّره:

سه‌رچاوه ههره كوئن و بنه‌ره‌تييه‌كه‌ی به زماني (هيندي) بووه، بورزوويه‌ی پزيشك له زماني نه‌نوشيروان، له پيش ئيسلامدا وه‌ري گيپراوته سهر زماني (په‌هله‌قي) و، وهرگيپرايئكي تريس به زماني (تيتي)، له په‌هله‌قييه‌كه‌وه (ابن المقفع) له سالي (۷۵۰ زاييني) دا كر دوويه‌تي به عه‌ره‌بي و له سالي (۵۷۰ ز) دا ههر له په‌هله‌قييه‌وه كراوه به زماني سرياني كوئن.

دواي نه‌وه ههر سه‌رچاوه عه‌ره‌بييه‌كه‌ی (ابن المقفع) بووه به سه‌رچاوه‌يه‌كي بنه‌ره‌تي و له‌مه‌وه وه‌ريان گيپراوه بو سهر زمانه‌كاني جيهان بهم جوّره: له سالي (۱۲۵۱ ز) دا كراوه به ئيسپاني كوئن و له (سه‌ده‌ی ۱۳ ی ز) كراوه به لاتيني كوئن و له (سه‌ده‌ی ۱۳ ی ز) يعقوب بن العازار كر دوويه‌تي به عيبري و ههر له‌م عيبريه‌وه له سالي (۱۲۷۰ ز) كراوه به لاتيني ناوه‌راست و جاريكي تر له عه‌ره‌بييه‌كه‌ی (ابن المقفع) وه له سالي (۱۲۷۰ ز) كراوه به لاتيني ناوه‌راست و جاريكي يوحه‌نا كر دوويه‌تي به عيبري و له عيبريه‌كه‌ی يوحه‌ناوه له سالي (۱۵۵۲ ز) كراوه به زماني ئيتالي و له ئيتالييه‌وه له سالي (۱۵۷۰ ز) كراوه به ئينگليزي و ديسان له عيبريه‌كه‌ی يوحه‌ناوه له سالي (۱۴۹۳ ز) دا كراوه به ئيسپاني نوئ و ههر له‌مه‌وه له سالي (۱۵۴۸ ز) دا كراوه به ئيتالي و ديسان له عيبريه‌كه‌ی يوحه‌ناوه له سالي (۱۴۸۰ ز) دا كراوه به ئلmani و له ئلmaniيه‌وه كراوه به دوو زمان واته زماني دانيماركي له سالي (۱۶۱۸ ز) دا و زماني هوئه‌ندي له سالي (۱۶۲۳ ز) دا. ديسان نصرالله بن عبدالحميد له (سه‌ده‌ی ۶ ی كوچي) يه‌وه له عه‌ره‌بييه‌كه‌ی (ابن المقفع) وه كر دوويه‌تي به فارسي و ههر له‌م فارسييه‌وه (كاشفي) له سه‌ده‌ی (۹ ی كوچي) له ژيتر ناو نيشاني (انوار سهيلي) دا كر دوويه‌تي به فارسي و هه‌روه‌ها له (انوار سهيلي) فارسييه‌وه: يه‌كه‌م كراوه به توركي له ژيتر ناو نيشاني (همايون نامه) كه له سه‌ده‌ی (۱۰ ی كوچي) دا، وهرگيپدراوه بو (سولتان سوله‌يمان). دووه‌م به ده‌ستكاريه‌وه له هينددا

هەر بە زمانی فارسی نووسراوه تهوه له ژبیر ناو نیشانی (عیار دانش) که (ابو الفضل هندی) له سالی (۹۹۶ کۆچی) دا نووسیویتی، به لām له (همایون نامه) تورکییه که وه له سالی (۱۷۲۴ز) کراوه به فه رهنسی، دیسان هەر له (ابن المقفع) ه عه ره بییه که وه له سالی (۱۰۸۰ز) دا کراوه به زمانی یۆنانی و هەر له م یۆنانییه وه دوو وه رگی پیران هه یه: یه که م (سلافۆنی کۆن)، دووهم ئیتالی له سالی (۱۵۸۳ز) دا، دیسان هەر له (ابن المقفع) وه له سه ده ی (۱۱ی ز) دا کراوه به سریانی نوێ و هەر له م سریانییه وه له سالی (۱۸۸۰ز) دا کراوه به ئینگلیزی^(۱۱).

که لیله و دینه که ی (ابن المقفع) هەر له سه رده می خۆیه وه و دوای خۆبشی، بایه خیتیکی زۆری پتی دراوه و به درێژایی میژوو وه که ی وه رگی پیراوه ته سه ر زمانه ده سه لاتداره کان و له ئە ده بی جیهانی شیدا شوینی تاییه تی خۆی هه یه و کاریشی تی کردوون. له به رته وه به پیتووستی ده زانم که له باره ی نه ژاد و بنه ماله و ژبان و به ره مه کانییه وه کورته یه ک پیتشکه ش بکه م:

میژوو نووس و لیکۆله ره کان باوه ریان وایه که (ابن المقفع) له نه ژادی فارسی بووه، بنه ماله که ی له گوندی (جوور) دا ژیاوه، که ئە مرۆ ناسراوه به فیروزتاباد و ده که ویتته نزیک شیراز، و هه ندیکیش ده لێن له (خوز) ژیاوه، که (خوزستان) ه و عه ره ب پیتی ده لێ (ئه هواز) و یه کیکه له پارێزگا کانی خوارووی ئییران له نزیک (به سه ره) و جه شیار ی له کتیبی (الوزراء والکتاب - ص ۱۰۹) و ابن الندیم له کتیبی (الفهرست - ص ۱۷۸) دا، ده لێن خه لکی (جوور) ی سه ر به (شیراز) ه، ئوستاد ملک الشعراء بهار له کتیبی (سبک شناسی - ج ۱، ص ۱۵۳) دا، ده لێ (جوور) کراوه به عه ره بی (گور) ه^(۱۲).

لیکۆله ره ئییرانییه کان باوه ریان وایه که ابن المقفع خه لکی ده ور و به ری (شیراز) ی سه ر به ناوچه ی فارسه. زۆربه ی میژوو نووسه کان ده لێن ناوی (روزبه) بووه، واته خۆش به خت، کامه ران، به ختیار. به لām ناوی باوکی (داذویه) بووه. بۆ ئە م واتایه (زبیدی) ده لێ: ابو محمد عبدالله بن القفع زمان پارا و بووه و، ناوی (روزبه) یان (دازجشنس) بووه پیش ئە وه ی که ببی به ئیسلام، و دوا و ته له باره ی ناوه که یه وه (ابن المقفع) خۆی له کتیبه که یدا الیتیمه (تاج العروس ج ۵، ص ۴۷۹ طبعه القا هرة) ناوی بردووه. ابن الندیم ده لێ: ناوی عبدالله بن القفع به فارسی (روزبه) بووه، پیش ئە وه ی ببی به ئیسلام، ابا عمرو، کاتی که بوو به ئیسلام پیتیان ده وت ابو محمد المقفع ابن مبارک (الفهرست، ص ۱۷۸)

طبعة القاهرة). ناوی ابن المقفع ودهكو ناسراوه، هەر له داىك بوونىيهوه تا ئه مړو له باوكىيهوه بوى ماوه ته وه، ابن خه لله كان ده لئى: له لايهن حجاج كورى يوسف الشقى كه والى عىراق بوو (۷۵-۹۵ كوچى) باج و خه راجى له ناوچه ي فارس كو ده كرده وه، كاتى كه له و پارو و ده سته و تانه ي به كارده هينا بو رابواردن و خوشگوزهرانى، حجاج له مه زور تووره بوو و فرماني دا به ليدان و شكه نجه يه كى سه ختى، تا واى لئى هات كه ده ستي كو له وار بوو، هەر له وه وه ناوئرا (المقفع)، دواى ئه وه كوربه كه يشى به وه ناوئرا و ئينجا ناوبانگى به وه په يدا كرد. ههروهها به جوړيكي تر، ده لئى باوكى (ابن المقفع)، باج و خه راجى له ناوچه ي فارس كو ده كرده وه و (خالد عبدالله القسرى) كه والى عىراق بوو له سه ر ئه م كارو دايه زراند بوو، كاتى كه (يوسف بن عمر الشقى) بوو به والى عىراق و رقى لئى هه سته فرماني دا به ليدانى به جوړى تا ده ستي كو له بوو. (وفيات الاعيان، ج ۱، ص ۲۷۰) (۱۳).

ميژوونووسه كان له باره ي له داىكبوونى (ابن المقفع) هوه بوچوونى جياجيايان هه يه، زوربان له و باوه رده ان كه له سالى ۱۰۶ كوچى = ۷۲۴ زايينى له داىك بووه. ابن خه لله كانيش له م باوه رده ايه و له كتيبي (وفيات الاعيان، ج ۱، ص ۱۸۸) دا ده لئى: كاتى كه ابن المقفع كوژرا ته مه نى (۳۵) سالى بوو، ههروهها له شوينىكي ترى ئه و كتيبه دا ده لئى: كوشتنى له ده وروبه رى سالى (۱۴۲ كوچى) دا بووه و ئه مه به نزىكترين بيرو بوچوون داده نريت له باره ي سالى مردنبيه وه (۱۴).

ابن المقفع له داىك و باوكيكي فارسى كه له ناز و خوشيدا ده ژيان له (جوور) دا هاتوته دنباوه، باوكى به رتوه به رىكي گه ووه و خاوه ن سامان بووه، له بهر ئه وه ي له منداليدا، ژيانى به خوشى و كامه رانى بردوته سه ر و ئه مه يش زه مينه يه كى واى بو تاماده كرد، كه بتوانى به نارامى له ناو زانست و زانباريدا په ووه رده بكرى، ورده ورده فيرى زمانى په هله فى بوو و شاره زايى په يدا كرد له شارستانيتى ئيرانى كوئدا، به تايبه تى ده ووه ي ساسانيه كان كه به گه شه ترين سه رده مى ميژووى ئيران داده نريت. له و كاته ي كه (به سه ره) مه لبه ندى زانايان و نووسه ران بوو (ابن المقفع) له ويدا فيرى سه ره تاكانى زمان پاراوى و ره وانبيژى بوو، نزىكى و تيكه لاوى په يدا كرد له گه ل زانايان و شاعيراندا، فيرى عه ره بيبه كى زور باشى په تى بوو، (ابن النديم) ده لئى: (ابو الجاموس) يه كى بوو له زانا عه ره به گه ووه كانى ئه وى، ابن المقفع پاراوى و ره وانبيژى له وه وه فير بوو - الفهرست لابن

ندیم، ص ۴۵ - ئەمە کاریکی گەورەى کردە سەر ابن المقفع و هەردوو پۆشنبیری بەناویانگی فارسی و عەرەبى تیدا کۆبوووە و گەیشته قوولایی و ناخی هەردوو ئەدەبى عەرەبى و فارسی. ابن المقفع نمونەى بلیمەتى بوو، محمد سلام دەلیت: لە عەجەمدا لە ابن المقفع زبەرەکتى تیدا نەبوو، هەروەها لە ئەدەبى عەرەبیدا بەرھەمى نوێى هیتناپە کایەو و باشترین بەرھەمى لە پەهلەقییەو وەرگێراپە سەر عەرەبى... (ضحى الاسلام، لأحمد امين، ج ۱، ص ۲۰۷) (۱۵).

زاناو نووسەرەکانى بەسەر (ابن المقفع) یان ناسى و ناویانگی گەیشته وەزیر و میرەکان، لە بارەگای ئەواندا کارى دەکرد، بوو بە نزیکترین هاوڕیتی (عبدالحمید الکاتب) و ژیانیکى باشى بۆ سازکرد لە زمانى مەروانى دوا خەلیفەى بەنى ئومەیبە (۱۶).

دواى کەوتنى خەلافەتى بەنى ئومەیبە و دامەزراندنى خەلافەت بەنى عەبباس ناویانگی ابن المقفع لەبەسەردا گەیشته هەموو کۆر و ئەنجومەنى، والى بەسەر ئەمیر عەبباسى مامى خەلیفە سلیمانى کورپى عەلى نزیکى کردووە لە خۆى و کردى بە مامۆستای مندالەکانى و دواى ئەو، لای مامەکانى خەلیفە ناسراو لەوانیش نزیک بوووە، لە بارەگای ئەواندا کارى نووسینى گرتە ئەستۆى خۆى، بەلام لە پەلەو پایەى بەرز خۆى دوور دەخستەو دواى ئەو وازى لە تاینى مانەوێ هیتنا و بوو بە ئیسلاام و ناوێرا عبدالله (۱۷).

بەدبەختى ابن المقفع لەویدا بوو کە سولەیمان لەمیرنشینی بەسەر لایرا و سوفیانی کورپى مەعاویەى کورپى یەزید هاتە شوینى و زۆر رقی لە ابن المقفع بوو، ئەمەیش هۆى زۆرى هەبوو، دەلێن ابن المقفع گالتهى بە سوفیانی کورپى مەعاویە دەکرد، پرسىارى لێ دەکرد، کاتى وەلامى دەدایەو، پیتی دەوت: راست ناکەیت و پیتی دەوت: «یا بن المغتلمة والله ما اکتفت أمک برجال أهل العراق، حتى تعدهم الى الشام - وفيات الأعیان، ج ۱، ص ۲۶۸» واتە: ئەى کورپى وا وا لیکراو... دایکت بە هەموو پیاوێکانى عیراق تیرى نەخوارد، تا خۆى گەیانده خەلکى شام» دیسان ابن خلکان لە (وفیات الأعیان) دا دەلیت: سوفیانی کورپى مەعاویە لوتیکى گەورەى هەبوو، هەر کاتى کە ابن المقفع برۆیشتبایە بۆ لای، بەم جۆرە سەلامى لێ دەکرد: (السلام علیکما)، مەبەستى لەمەدا گالته پین کردن بوو، واتە: خۆى پیاوێ بوو، لوتیشى لە گەورەبیدا پیاوێکی تر بوو. (وفیات الأعیان لابن خلکان، ج ۱، ص ۱۸۸، طبعه بولاق). هەر لەبەر ئەو بوو کە سوفیان نەیتوانى زالى ببێ بەسەر ئەو کین و توورەیبەى کە هەیبوو بەرامبەر بە ابن المقفع و،

ویستی که تۆله‌ی لی بستی و ئاگری رق و قینی خۆی دایم کیتیته‌وه و، هەر له‌بەر ئه‌وه‌ش بوو که له مانگی ڕه‌مه‌زانی سالی (١٣٩ کۆچی) دا، ئه‌بو جه‌عفه‌ری مه‌نسور، کاتی که سوله‌ی مانی مامی له ویلایه‌تی به‌سه‌ره‌ لا‌برد و سوفیانی کوری مه‌عاوییه‌ی خسته‌ شوینی، سوفیان ئه‌مه‌ی به‌ هه‌ل زانی تا تۆله‌ له ابن المقفع بکاته‌وه، ڕۆژی ابن المقفعی هینایه‌ سه‌ر ته‌نوور و فه‌رمانی دا تا ئه‌ندامه‌کانی له‌شی بپرن و له‌به‌رچاوی خۆی فریسان بده‌نه‌ ناو ته‌نووره‌که‌وه، تا دوا پارچه‌ی له‌شی (١٨).

هه‌روه‌ها ده‌گێر نه‌وه، ده‌لێن له کاتیکدا که ته‌مه‌نی (٣٦) سی و شه‌ش سال تێپه‌ری نه‌کردبوو، ئه‌بو سوفیان له حه‌مامدا خنکاندی، یان ده‌لێن خسته‌ییه‌ ناو بیرو و به‌رده‌بارانی کرد، هه‌روه‌ها ده‌لێن ئه‌ندامه‌کانی له‌شی پارچه‌ پارچه‌ کرد (١٩).

دیسان ده‌لێن له سالی (١٤٢ کۆچی) دا، به‌ده‌ستی سوفیانی کوری مه‌عاوییه‌ له‌به‌سه‌ره‌ به‌ تاوانی زه‌نده‌قه‌ کوژرا (٢٠).

میژوو نووسه‌کان له کوشتنیدا بیرو و بۆچوونی جیا‌جیا‌یان هه‌یه، هه‌یه ده‌لی: سالی (١٤٥ کۆچی) کوژراوه، یه‌کیکی تر ده‌لی: (١٤٣ کۆچی)، کوژراوه، یان له به‌سه‌ره‌ سالی (١٤٢ کۆچی) کوژراوه، (هدیه‌ العارفين، جا، ص ٤٣٨) و ابن الجوزی له کتیبی «مرآة الزمان» دا، ده‌لی: سالی ١٤٥ کۆچی کوژرا، هه‌روه‌ها (عمر بن شبة) خاوه‌نی کتیبی (أخبار البصرة) ده‌لی: له سالی ١٤٣ کۆچیدا کوژرا، (وفیات الأعیان لابن خلکان، ج ١، ص ١٨٩) (٢١).

به‌ره‌مه‌کانی (ابن المقفع):

ابن المقفع کتیبی زانستی له په‌هله‌قییه‌وه و ده‌رگێراوه بۆ سه‌ر عه‌ره‌بی، وه‌کو: کتیبی ایساغوجی و قاطیفور یاس و باری مینیا‌س و انالوطیقای ئه‌رستۆ. هه‌ندی لیکۆله‌ران باوه‌ریان وایه که ئه‌م ده‌رگێردراوانه‌ هینی محه‌مه‌دی کوری عبدالله بن المقفعه، له‌وه‌رگێردراوانه‌ نوسه‌یه‌ک له کتیبخانه‌ی زانستگای سن ژرف - بیروت و نوسه‌یه‌کی تری له کتیبخانه‌ی مه‌شه‌هد هه‌یه، نزیکتره له راستییه‌وه ئه‌گه‌ر به‌هینی (عبدالله بن المقفع) دابنری. هه‌روه‌ها ده‌رگێرانی کتیبی ئه‌ده‌بی و میژوویی و داستانه‌ میللییه‌ ئیترانییه‌کان و په‌ند و قسه‌ی نه‌سته‌ق و گه‌لی به‌ره‌می تری کراون به‌ زمانی عه‌ره‌بی، که به‌شی زۆریان، گه‌وره‌ترین نووسه‌ری ئیسلام (روزبه) کوری دا‌ذویه (ابن المقفع) و ده‌رگێراون (٢٢).

ابن المقفع بوو به هۆی گۆرانیکی مهزن له پهخشانی عه‌ره‌بیدا، که به باشی شاره‌زای ئەدهبیاتی په‌هله‌فی و عه‌ره‌بی بوو، دهستی کرد به وه‌رگی‌رانی کتیبه به‌ناویانگه‌کان له په‌هله‌قییه‌وه بو عه‌ره‌بی وه‌کو کتیبی؛ گاهنامه، ئابین نامه، که‌لیله و دیمنه، خداینامه (سیر الملوك، سیرة ملوك الفرس)، کتیبی مه‌زده‌ک، کتیبی تاج، هه‌روه‌ها ژماره‌یه‌کی زۆر له کتیب و نامه‌کانی تر، ئەم هه‌موو به‌ره‌مانه‌ی زۆر به‌سه‌رکه‌وتویی و زرنگییه‌وه کرد به زمانی عه‌ره‌بی، به‌م هۆیه‌وه به‌خیرایی بایه‌خی پێ دراو جیگای خۆی گرت (٢٣).

سێ کتیبی به‌ناویانگی ابن المقفع له‌ژێر ناو‌نیشانی: الأدب الكبير، ناسراو به‌ الدرّة الیتمیة، والأدب الصغير، ورسالة الصحابة، له‌سه‌ر هه‌موو کتیبه‌کانه‌وه جیگای تاییه‌تی خۆیان هه‌یه، ابن المقفع ئەم سێ کتیبه‌ی راسته‌وخۆ له‌ په‌هله‌قییه‌وه وه‌رنه‌گێراوه، به‌ل‌کو خۆی دایناون و بو کتیبی یه‌که‌میان گه‌لێ که‌لکی وه‌رگرتوه له‌ سه‌رچاوه‌ په‌هله‌قییه‌کان. الأدب الصغير والأدب الكبير له‌نیوان نووسه‌رانی عه‌ره‌بدا به‌ناویانگ بوون و که‌لکیان لێ وه‌رگرتوون. (ابن قتیبة) له‌ کتیبی (عیون الأخبار) دا گه‌لێ سوودی لێ وه‌رگرتوون و جاره‌هایش ناویانی بردوووه و هه‌روه‌ها که‌لکی له‌ که‌لیله و دیمنه‌که‌یشی وه‌رگرتوه (٢٤).

په‌راویزه‌کان

- ١- تاریخ ادبیات ایران- تألیف دکتر ذبیح الله صفا -جلد دوم- ص ٨٨٨.
- ٢- القصة في الأدب العربي -الدكتور امين عبدالمجيد بدوي- دار المعارف- ص ٣٢٤.
- ٣- از سعدي تا جامي -تأريخ ادبي ايران- تأليف ادوارد براون انگليسي، ترجمة و حواشي علي أصغر حكمت، ص ٦٣٩. ٦٤٠.
- ٤- القصة في الأدب الفارسي، الدكتور امين عبدالمجيد بدوي، دار المعارف، ص ٣٢٤. ٣٢٦.
- ٥- گنج سخن، از رودكي تابهار - تأليف دکتر ذبیح الله صفا، تهران ص ٧١.
- ٦- تأريخ ادبيات ايران، يان رپيكا، ترجمة كيخسرو كشاورزي، چاپ اول، ١٣٧، ص ٣٣٨.
- ٧- تأريخ ادبيات ايران، تأليف دکتر ذبیح الله صفا، جلد دوم، ص ٩٤٨، ص ٩٤٩.
- ٨- از سعدي تا جامي، تأريخ ادبيات ايران، تأليف ادوارد براون انگليسي، ترجمة و حواشي، علي اصغر حكمت، ص ٦٣٩، ص ٦٤٠. بروانه هه‌ر ئەم سه‌رچاوه‌یه لاپه‌ره ٧٣٦.
- ٩- از سعدي تا جامي، تأريخ ادبيات ايران، تأليف ادوارد براون... ص ٦٨٢. ٦٨١.
- ١٠- تأريخ ادبيات ايران پيش از اسلام، دکتر احمد تفضلي، تهران، ١٣٧٧، ص ٣٠٣، ص ٣٠٤.
- ١١- که‌لیله و دمنه، ابن المقفع، دقق فیها وعلق علیها الشیخ الیاس خلیل زخريا - دار الاندلس، بیروت، ص ٣١.
- وهه‌روه‌ها بروانه: تأريخ الأدب العربي، حنا الفاخوري، بیروت-لبنان. طبعه ثامنه، ص ٤٥١.
- ١٢- عبدالله بن المقفع، تأليف محمد غفراني الخراساني، مطبعة العالم العربي، ١٩٦٥، ص ٦١.

- ۱۳- سهرچاوهی پیشوو ل ۶۳.۶۲
- ۱۴- سهرچاوهی پیشوو ل ۶۳
- ۱۵- سهرچاوهی پیشوو ل ۶۵، ۶۶
- ۱۶- سهرچاوهی پیشوو ل ۶۷
- ۱۷- سهرچاوهی پیشوو ل ۶۹.۷۱
- ۱۸- سهرچاوهی پیشوو ل ۹۷-۹۸
- ۱۹- کلیلة ودمنة- عبدالله بن المقفع، دقق فیها وعلق علیها الشیخ الیاس خلیل زخریا دار الاندلس- بیروت، ص ۱۸.
- ۲۰- تاریخ ادبیات ایران- دکتر صفا، جلد اول، ص ۱۸۶
- ۲۱- عبدالله بن المقفع، محمد غفرانی، ۱۹۶۵، ص ۱۰۲.
- ۲۲- تاریخ ادبیات ایران، تألیف دکتر ذبیح الله صفا، جلد اول، چاپ دوازدهم، ۱۳۷۱-تهران، ص ۱۰۴، ص ۱۲۱.
- ۲۳- تاریخ ادبیات در ایران، دکتر صفا، جلد اول، ص ۱۸۵
- ۲۴- تاریخ ادبیات در ایران، دکتر صفا، جلد اول، ص ۱۸۵، ص ۱۸۷.

پیناسه‌ی وه‌رگیڤ

حاجی مه‌لا که‌ریم حاجی سه‌عید زه‌نگه‌نه سالی ۱۸۹۷ له شاری سلیمانی له گه‌ره‌کی سه‌رشه‌قام هاتووه‌ته دنیا. ته‌مه‌نی سن سال بووه باوکی کۆچی دوایی کردووه. دایکی نامینه خان ره‌سول‌ئاغایان که له ده‌وله‌مه‌نده‌کانی زه‌نگه‌نه بووه، به ختیوی کردووه و ناردوویتییه قوتابخانه‌ی روشدییه‌ی تورکی که ته‌نیا قوتابخانه بووه و هه‌تا پۆلی چواره‌می سه‌ره‌تاییی خوتیندووه. به‌لام خوتیندنی به هۆی بریاریکی حکوممه‌تی عوسمانی ته‌واو نه‌کردووه که قوتابی ده‌بوايه به پۆشه‌نیی ره‌سمی بیته قوتابخانه «بریتییه بووه له چاکه‌ت و پانتۆل و شه‌پقه‌ی قه‌پاغدار»، ئەم بریاره‌ی جیه‌جیه‌ نه‌کردووه و وازی له خوتیندن هیناوه. دایکی ده‌یخاته قوتابخانه‌ی دینی که پیتی ده‌وترا حوجره، پاشان ده‌چیتته قوتابخانه‌ی مامۆستا «ناجیه‌خان» که ئافره‌تیکی موسلمان و زیره‌ک بووه، له‌وئ ده‌ستی کردووه به فیربوونی زمانی فارسی و تورکی و عه‌ره‌بی. له‌به‌رئه‌وه‌ی نووسه‌ر له قوتابخانه‌ی روشدییه‌ی فیری نووسین و خوتیندن و زمانی تورکی ده‌بیته و زۆر زیره‌ک ده‌بیته، له ماوه‌ی ۶ مانگدا قورئان ته‌واو ده‌کات و نازناوی مه‌لا که‌ریی به سه‌را ده‌دری، هه‌روه‌ها له مامۆستا ناجیه‌خان به‌باشی فیری زمانی فارسی ده‌بیته، ئینجا ده‌س ده‌کات به خوتیندنه‌وه‌ی کتیبی فارسی و عه‌ره‌بی و، به هۆی قورئانی پیرۆزه‌وه فیری عه‌ره‌بییه‌کی باش ده‌بیته.

له ته‌مه‌نی ۱۸ سالییدا دایکی کۆچی دوایی ده‌کات. له و کاته‌دا ده‌چیتته یه‌کیک له مزگه‌وته‌کانی سه‌رشه‌قام و ده‌بیته به فه‌قی بۆ ئه‌وه‌ی نه‌بیته به عه‌سکه‌ری تورک. به‌لام ئەمه سه‌ری نه‌گرت و کرا به عه‌سکه‌ر و په‌وانه‌ی شاری موسول‌کرا، چهند مانگیک عه‌سکه‌ری ده‌کات و پاشان را ده‌کات و دیته‌وه سلیمانی. دوای ئه‌وه ئینگلیز دینه سلیمانی و میجهرسون ده‌بن به حاکمی سیاسی. ئەو کاته مه‌لا که‌ریم، مرید ده‌بی له مزگه‌وته‌ی حاجی کاک ئەحمه‌دی شیخ و هاتوچۆی گۆری کاک ئەحمه‌د ده‌کات. پاشان خۆی ده‌ناسینی به میجهرسون. میجهرسون که ده‌زانیت زۆر زیره‌که، رۆژنیک پیتی ده‌لی حکوممه‌تی عیراق کاره‌با ده‌هینی بۆ سلیمانی و ده‌توانی له‌گه‌ل ئه‌واندا کاری کاره‌با بکه‌یت.

به هۆی جوولانی سوپا بۆ موسول بۆ دامرکاندنه‌وه‌ی راه‌په‌رینی شیخ ئەحمه‌دی بارزان، چهند جارنیک چووته‌ته موسول. بیر و هه‌ستی کوردایه‌تی له میشک و دلیدا ده‌چه‌سپیی.

سالی ۱۹۳۴، شه‌وانه‌ی دوای نوێژ کردن ده‌ستی ده‌کرد به وه‌رگیڤانی کتیبی (کليلة و دمنة). چهند مانگیک له‌به‌ر چرا ته‌رجه‌مه‌ی ده‌کردن و به‌گۆیره‌ی حیکایه‌ته‌کان وینه‌ی بۆ ده‌کیشان. دوای راکیشانی کاره‌با بۆ چهند مالتیک وه‌ک مالتی میجهرسون و شابه‌نده‌ر و شیخ مه‌حموود و شیخ قادر و حه‌مه‌ی ئه‌وره‌حمان ئاغا و عیزت به‌گ عوسمان پاشا، کاره‌بای بۆ مالتی خۆی راکیشا له گه‌ره‌کی ده‌رگه‌زین نزیک مالتی عیزه‌ت به‌گ. له سایه‌ی بوونی کاره‌باوه، به ماوه‌ی دوو سال له ته‌رجه‌مه‌ی که‌لیله و دینه بووه‌وه که تا ئیستا دانه‌که‌ی به ده‌ستنووسی خۆی و وینه‌کیشانی ئه‌و پارێزراوه.

به نه‌خۆشی دل له میژووی ۱۹۸۰/۸/۲۱ کۆچی دوایی کرد و له گردی شیخ ئه‌ولا که ناسراوه به شیخی کاسه و که‌وچک نێژرا.

سورة فاتحة الكتاب

به كوردی

(یا رسول الله) زهلیل و دلّ حهزینم، رهحمه تی
موسسته مه‌ند و بی قه‌رار و بی قه‌رینم، رهحمه تی
راحه تی قه‌لب و وجود و عییزه تی نه‌فسم نه‌ما
وه‌قتی مه‌رگه، حافیظی ئیمان و دینم، رهحمه تی
دادخواهی مه‌حشهر و پشت و په‌ناهی مؤمنان
هم نشینی ذاتی دونیا و ئافه‌رینم، رهحمه تی
با به (بسم الله الرحمن الرحيم) ده‌ست پی بکه‌م
چونکه تینووی ره‌حمه‌تم، دلّ ئاگرینم، رهحمه تی
کائینات (الحمد لله) پر له نووری رووی تی
ئه‌ی حه‌بیب و یاری (رب العالمین)م، رهحمه تی
ئه‌ی وجودت مه‌نبه‌عی ئه‌لظافی (الرحمن الرحيم)
(مالک)ی ئی‌عجاز و شه‌مسی (یوم الدین)م، رهحمه تی
قائیمی (ایاک نعبد) بووم به‌ت‌بلیغاتی تی
وا (وایاک) ئه‌لیم، بۆ (نستعین)م، رهحمه تی
(اهدنا) بۆ ریتی (صراط المستقیم)م تو خودا
بۆ ئیرائه‌ی ریتی (صراط الذین)م، رهحمه تی
با له (انعمت علیهم) من نه‌یم بی به‌ش خودا
خۆسه‌گی کوویی (امیر المرسلین)م، رهحمه تی
غه‌یری تی‌کئ من له (المغضوب علیهم) لا ئه‌دا
هه‌روه‌ک (ولا الضالین. آمین) هیچ نه‌بینم، رهحمه تی
توو خودا غافل له (حه‌مدی) قه‌ت مه‌به‌ رۆژی جه‌زا
رووسیاهم، ئه‌ی (شفیع المذنبین)م، رهحمه تی

رچایه، برا خۆشه‌ویسته‌کانم، وه‌کوو ته‌ماشام کرد ئامۆژگارییه‌ک که به کوردی بیته نه نووسرابوه‌وه. یا
عه‌ره‌بی یا فارسی هه‌ر که‌سه جۆره کتیبی‌کی بۆ ئه‌و زوبانه‌کانی نووسیبوه‌وه، وه (که‌لاویژی کوردستان)
که به بیست و چوار زوبان ته‌رجه‌مه کرابوو، منیش به کوردی که زوبانی ئه‌جدادمانه، نووسیمه‌وه.
یارمه‌تی له خوداوه. خه‌لقی شاری سلیمانی، له گه‌ره‌کی ده‌رگه‌زین.

مه‌لا کریم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا للإيمان والاسلام. والصلاة والسلام على سيدنا ومولانا ومقتدانا محمد وعلى آله وصحبه وسلم.

له پاش حەمد و ئەنا، غەرەزی ئێمە ئەوەیە خزمەتی بۆ نەوجوانی کورد جێ بێڵین. نەسیحەتی بە زوبانی فارسی بەیان کرابوو. ئێمەیش بە کوردی بەیانی بکەین. لە عەسری پێشوودا حەکیمی بە مەعریفەت (بیدپای) ناوی پیاویکە لە مەملەکەتی هیندوستان، لە زەمانی (دابیشلیم) کتیبیکی بە زوبانی حەییواناتەوه دانا ناوی (کەلیلە و دیمنە)یە، بە چوارده نەصیحەت دروستی کرد و هەر نەصیحەتی مەعریفەتیک نیشان ئەدا بۆ ئەوانەیی تەماشای بکەن لە ئەنواعی سیاسەت و دۆستایەتی شارەزا ئەبن. ئەم کتیبە سێ فائیدەیی هەیە. بۆ عەقڵ بڵاییت ڕێگە نیشان ئەدا. بۆ حکایەت ئارەزوو بکەیت لە ئەنواعی ئەدەبیات و موصەووەرات بەیان کراوە. بۆ قییمەت هەر کەلیمەیی بە یەک ئالتوون موشابیحە. وە پادشاهانی پێشوو موعامەلەیی حوکمدارییان لەسەر قانونی ئەم کتیبە کردوو. ئەو دەل بە زوبانی هیندی نووسرابوو. لە زەمانی نەوشیروان تەرجەمە کرا بە فارسی.

پۆژی ئە مەجلیسی نەوشیروان وتیان: لە خەزینەیی دابیشلیم پادشای هیند کیتابی (پرههمن) تەرتیبی کردوو. کلیلە دەرگای عەدالەتە. ئەساسی بناغەیی میللەتە. بۆ سیاسەتی پادشاهان رەحمەتە. بە زوبانی تەبیر و حەییواناتەوه بەیان کراوە. وەقتی نەوشیروان ناوی ئەو کتیبەیی بیست، بۆ پەیدا کردنی ئەمری کرد بە ئومەرا و وزەرا. عوموم قەراریان دا یەکیکی بە فیکر رەوانەیی هیندوستان بکری بە سیاسەت ئەو کیتابە تەرجەمە بکات. لەو عەسردەدا حەکیمی خەلقى فارس بوو، لە عەقڵ و زیرەکیدای بی ئەمثال بوو. میقداری دینار تەسلیم بە حەکیم کرا. لەسەر ئەمری نەوشیروان حەرەکەتی کرد، بۆ هیندوستان. بە موددەبیک هەر جوۆری بوو ئەو کیتابەیی پەیدا کرد، بە زوبانی فارسی تەرجەمەیی کرد، هینتایە خزمەتی نەوشیروان.

حوکومەتی عەدالەتی نەوشیروان بە واسیطەیی ئەو کیتابەوه بوو. لە پاش نەوشیروان چەند پادشاهانی عەجەم لەسەر قانونی ئەم کتیبە حوکمدارییان ئەکرد. تا زەمانی خەلیفەیی دووهم لە عەبباسییان ئەبوو جەعفەری مەنصور کوری موحەممەد کوری عەلی کوری عەبدوڵلا کوری عەبباس خودایان لێ رازی بیست، خەبەری ئەو کیتابەیان بیست. بە



هه‌موو مه‌مله‌که‌تدا به سه‌عییکی زۆر ده‌ستیان که‌وت. ته‌رجه‌مه‌یان کرد به عه‌ره‌بی. ده‌فعه‌ییکی که له زه‌مانی ابو‌المظفر به‌ه‌رام شاه کوری سو‌لتان مه‌حموودی غازی غه‌زنه‌وی، که‌کیمی بی‌ئه‌مثال و زوبان فه‌صیح ابو‌المعالی نصرالله کوری موحه‌مه‌د کوری که‌مه‌ید ته‌رجه‌مه‌ی کرد به فارسی، ناو نرا (ئه‌نواری سه‌یلی)، و (مه‌لا کریم کوری حاجی سعید کوری مه‌لا کریم) ناوی نا (که‌لاویتی کوردستان). به راستی ئه‌م کتیبه‌ بی‌ئه‌مه‌ساله. وه‌ بۆیه به زوبانی درنده و بالنده‌وه به‌یان کراوه. ئینسان له بی‌ئه‌ده‌بانه‌وه ته‌ربییته وهرئه‌گریته. ئه‌م کتیبه وه‌ک خه‌زینه‌ی پادشاهان له هه‌موو جو‌ر فائیده ده‌ست ئه‌خات. (أولاً) ئه‌گه‌ر ئاره‌زووی ئه‌ده‌ب ئه‌که‌یت له هه‌موو جو‌ر ئه‌ده‌بیات بۆ دونه‌یا و ئاخیره‌ت به عه‌مه‌ل بیته به‌یان کراوه. وه دووهم ئه‌گه‌ر ئاره‌زووی حیکایه‌ت ئه‌که‌یت له ئه‌نواع حیکایه‌تی غه‌ریب به‌یان کراوه. وه ئه‌گه‌ر ئاره‌زووی ته‌ماشای شکل ئه‌که‌یت بۆ ته‌ماشاکردنی تازه پیگه‌یشتوو‌ه‌کامان موسه‌وه‌وه‌ر* کراوه. به زوبانی کوردی، زوبانی

* وه‌رگه‌ر زۆر وینه‌ی بۆ ئه‌م کتیبه‌ کیشاوه. وینه‌کان ره‌نگاوپه‌نگی‌شان به‌لام له‌به‌رئه‌وه‌ی زۆر ساده‌ن به‌ پیوستمان نه‌زانی بلاویان بکه‌ینه‌وه. وینه‌ی ترمان دانا که به‌هۆی به‌پیز د. مارف خه‌زنه‌داره‌وه ده‌ستمان که‌وتن. ئاراس.



ئەجدادمانە نووسراوەتەو. رجا ئەکەم لە برا خۆشەویستەکانم ئەگەر سەھو وە یان غەلەتیک ھەبێ قەلەمی عەفو بەسەر یا بکێشن. وە ھەر چەند وەقتم موساعەدە ی نە ئەکرد، بە شەو ئەم کیتابەم نووسییەو. ھیدایەت لە خودا تەمەننا ئەکەم. ئەم کیتابە بە چوار دە نەسیحەت نووسراوەتەو، وە ھەر نەسیحەتە ی بەیانی موعامەلە یەک ئەکات. وە منیش یەک نەسیحەت لە کیتابەکە زیاد دامنا، بوو بە پاز دە نەسیحەت. (ان شاء الله) ھەر یەک لە جێگە ی خۆ ی بەیان ئەکرت. ئەمما لە پێش نەسیحەتەکان لازمە بەیان کردنی پەیدا بوونی کیتابەکە مەعلوم بکرت.

حیکایەت

ئەگێر نەو لە مەملەکەتی چین پادشایەک بوو ساحیب عەدالت، دەرھق بە ئەھالی زۆر چاک بوو. نەوشیروانی زەمانە بوو. حاتەم تەبیعەت بوو. ناوی (ھوما یون فال) بوو. وەزیری پادشاه ناوی (خجستەرای) بوو. وەزیرەکە عەقل و زیرەکیی بی ئەمسال بوو.

پادشاه به بئ وهزير دهستی بۆ ئوموورات دريژ نه ئه کرد. رۆژي پادشاه ئارهزوي پراوی کرد، روي کرده وهزير وتی: فکری پراوم ههیه. ئه سبابی پراویک بخره. وهزير له سههر ئه مری شاه میقداری له شکری ئاماده کرد. بۆ سوپحه پینی پادشاه و وزیر له گهڵ له شکر و ئه سباب رويان کرده سهحرا. وهقتی دهست کرا به پراو کردن باز به ئاسمانا و تووله و تانجی به ئه رزدا ئه و سهحرايهيان له نيچير پاک کرده وه. وهزير به ئه مری پادشاه ئه مری کرد به پراو به تال کردن. وهقتی گه رانه وه بۆ مهمله کهت گه رمیی خۆر تاوی گرتیوو. ئه و سهحرايه وهک کورهی ئاسنگه ران جوۆشی سه ندیوو. ئه سپ له رۆيشتن، تهير له فرين ئه که وتن. پادشاه وتی: ئه ی وهزير! له م گه رمایه دا رۆيشتنمان مه سلّه حهت نییه. وهزير وتی: ئه ی پادشاه! ئه مر ئه مری جه نابهته. ئارهزوو ئه فه رموویت ئه و کپوه له پيشمانه وه دياره ساحیب دره خته، ئه چين له ژير سيبه ری دره خته کان میقداری ئيسرا حهت ئه که ين. وهقتی شیدده تی گه رما خه لاس بوو ئيمه يش حه ره کهت ئه که ين بۆ مهمله کهت. له سههر قسه ی وهزير رويان کرده کپوه که. وهقتی نزیک به کپوه که بوون ته ماشايان کرد له هه موو نوع تهير به سههر داره وه به خویندن خه ریکن. دره ختی سنه و بهر و عوود سه ريان بۆ ئاسمان بلند بۆته وه. ئاوی وهک مرواری ئه هاته خواره وه. وهقتی داخل به سههری کپوه که بوون له ژير سيبه ری داریکا جيگه ی پادشايان داخست. موقابيل به جيگه ی پادشاه داریک شکابوو و په رپووت بوو بوو. ناوی داره که بۆش بوو بوو، هه نگ هیلانه يان تيا دروست کرد بوو. پادشاه چاوی به هه نگه کان کهوت، سوئالی له وهزير کرد: ئه م جانه وه ره بال سوو کانه ناويان چييه و، ئه م هاتو چۆ و رۆيشتنه يان له بهر چييه ؟ وهزير وتی: ئه ی شه هريار! ئه م جانه وه رانه زۆر به مه نفه عه تن وه که ميک به ئازارن. له ته ره ف خودا وه ئيلهام دراون "واوحی ربک الی النحل ان اتخذی من الجبال بيوتا". مه قسه دی ئه م ئايه ته بۆ ئه م جانه وه رانه يه. ناويان هه نگه. پادشايه کيان هه يه ناوی (يه عسووب) ه. نه ختی له وان له به ده نا گه وه ره تره. عوموموی ئه و هه نگانه له ژير حوکمی يه عسوويدان. پادشاکه يان ئه مری کرد وه له پيسی نه نيشن. وه له گوئی بۆنخۆش زه خيره ئه بهن. وه ته ختی ميۆ بۆ پادشاه دروست کرا وه. عومومويان له ژير حوکمی پادشاکه دان. به ئه مری پادشاه، وهزير و ده رگاوان و ره ئيس و چاوش و هه ريه که به وه زيفه ی خويان خه ریکن. وه ستا و موهه ندیس شانه دروست ئه کهن کون کون هه چيان له يه ک فه رق نه کرين. وهقتی خانووه که ته واو کرا، به ئه مری يه عسووب دپنه ده ره وه، ئه چن له گوئی بۆنخۆش نه نيشن، خواردنی شیرين ئه خۆن. به مودده تيکی که م له زکيانا به شه ربه تيکی شیرين و ساف ئه بيته وه داخلي کونی شان ه ی ئه کهن. ئه بيته به هه نگوين.

خودا فەرمووێه تی: «فیه شفاء للناس». ئەما وەقتی له دەرەوێ ئەرۆنەوێ جیگە ی خۆیان له دەرگا دەرگاوان تەفتیشیان ئەکا. ئەگەر لەسەر ئەمری پادشاه مابوون، ئیزن ئەدرین بو ژووڕەوێ. وە ئەگەر وەفا و شەرتیان شکاندبوو، دەرگاوانەکان دوو لەتی ئەکەن و فری ئەدەنە دەرەوێ. وە ئەگەر دەرگاوانەکان خەبەرین نەبوو بۆنی پیس بە لووتی پادشا دا چوو پادشاه بە نەفسی خۆی ئەو هەنگە ئەدۆزیتەوێ، داخلی جیگە ی سیاسەتی ئەکات وە لەگەڵ دەرگاوانەکان ئەمر ئەکات بە کوشتنیان. وە ئەگەر واقیع بوو هەنگیگی غەریب رووی کرد بۆ لای ئەوان، مەنە ی ئەکەن بچیتە ژووڕەوێ. وە ئەگەر نەگەراییەوێ هەنگە ئەکوژن. ئەگەر نەوێ جەمشید شاه تەخت و سەلتەنەت و وەزیر و دەرگاوان و ئەساسی لەسەر تەرتیبی هەنگ دانا و بە مەرتەبە ی تەواو گەیشت، ناوی چاکە ی بەجی هیشت.

(هوما یوون فال) ئەو قسانە ی له وەزیر بیست، رووی کرد بۆ لای دارەکە. وەقتی تەماشای هاتوچۆ ی کردن هەر یەکە میقداری گۆڵ بەقاچیانەوێ دیارە و زەرەر بە یەک نادەن. پادشاه تەحەبیور ما. هوما یوون فال وتی: ئە ی وەزیر! عەجەبا ئەم جانەوێرانە زەرەر بە یەک نادەن، عوموم وەک یەک بە هاتوچۆ کردن خەریکن، ئەما خولقیان لەگەڵ بەنی ئادەم زۆری فەرەقە، بەنی ئادەم دا یما خەریکی ئازاری یەکترن؟! وەزیر وتی: ئە ی پادشا ئەم جانەوێرانە لەسەر یەک تەبیعەت خەلق بوون، وە بەنی ئادەم لەسەر تەبیعەتی موختەلیفە خەلق کراون وەک رۆح و نەفس و جەسەد، خیر و شەر. بەسەر یەکا رژاون. قیسمیکیان بو بەهەشت وە قسیمیکیان بو جەهەننەم خەلق بوون. ئەوێ بو بەهەشت خەلق کراون خەریکی نوێژ و رێگە ی شەریعەتە. ئەوێ بو جەهەننەم خەلق (کراوێ) بە ئارەزووی نەفس و شەیتان موعامەلە ئەکات. پادشاه وتی: ئە ی وەزیر! وەک تۆ بەیانی ئەکەیت سەلامەتی ئینسان له تەنهاییدایە وە ئیسراحت له عەزل بوونایە. وەکوو بیستوو مە رەفاقەتی بەنی ئادەم ئاخری پەشیمانیی له دوا دیت. ئەوانە عیبادهتی خودا ئارەزوو بکەن له چۆلی وە یا له غاری بە عیبادهت کردن خەریکن. وەزیر وتی: ئەوێ تۆ ئەفەر موویت حەقیقەت رێگە ی راستییە. ئەما رەفاقەت باعیشی فەرەحی دلە. حوکەما فەر موویانە: لەناو مەجلیسا دانیشتن له تەنهایی چاکترە چونکە تەنهایی نزیک ی سەفا هەتە. خودای تەعالا بەنی ئادەمی خەلق کردووە عوموم بە واسیتە ی یەکەوێ مەعیشەت پەیدا ئەکەن، مەسەلا وەک ئاسنگەر و دارتاش و پادشاه رەعییەت. ئەمانە بە یەک موحتاجن. پادشاه وتی: ئە ی وەزیر ئەوێ تۆ بەیانت کرد راستە، ئەما لەوێ خۆف ئەکەم لەمەو دوا بە واسیتە ی قووێت وەیا مال و دەوڵەت زوێم پەیدا ببیت. ئەهالی بکەوێ ژیر حەبس و رەزالەتەوێ،

عوقوبه تیان به گەردنی من بیټ. وهزیر وتی: ئەوی پادشاه! بۆ دەفەعی خەیاڵاتی جەنابت، عیلمیک هەیه باعیشی ڕێگەیی عەدالەت، وه ئاسایشی میللهت. پادشاه وتی: ئەو عیلمه ناوی چیه؟ وهزیر وتی: چاوم پێ کەوتوو له ئینجیلدا له بابی حەوتەم (فارەقلیتا) ئەلیت: له تەریخی میلادی سەنەیی ۵۸۱ پیغەمبەری دیتە سەر دنیا ناوی موبارەکی ئەحمەد، برههەنان یه عینی عالمان ئەلین ناموسی ئەکبەر. ئەو پیغەمبەرە ساحیب شەریعەت، ساحیب میعراج، سیراج، وهههههه، کلیلی دەرگای جەننەت، ئەو وهلی ئەنبیایه، له ئاخری دنیا یه. یه عینی دوا ی ئەو پیغەمبەر نایهت سەر دنیا. به واسیتهی جیبرئیلی ئەمین قورئانی بۆ دیتە خوار وه. له سەر ئەمری فەرمووده ی ئەو پیغەمبەرە هەرچی بکری گوناھی نییه. وه له پاش وهفاتی خولهفا له جیی ئەو حوکم ئەفەر موون. وه پادشاهان له ڕێگەیی شەرعه وه هەرچی بکەن گوناھ نییه، وه قامیی سەلتەنەتی پادشاهان به واسیتهی شەرعه وه مومکین ئەبیټ، وه باقی بوونی شەرعه به واسیتهی پادشای عەدل وه ئەوستی. هوما یون فال وتی: ئەو حاکمه عەدلە له سەر شەرعی موحەمەد موعامەله بکات، سیفەتی مەئموورانی چۆنه؟ وهزیر وتی: ئەو حاکمه لازمه له قانونی سیاسەت بزانیټ وه له ڕێگەیی شەرعی دەر نه چیت. به حوکمی "وشاورهم فی الأمر" به تەدبیری وزهرا و عولهما و حوکمه حوکم بفرمویټ. وه ئەگەر له ڕێگەیی شەرعی لای دا به موددەتییکی کەم مەملەکەتی له دەست ئەچیت، توشی عەزایی دنیا و قیامەت ئەبیټ «وجزاء سیئة سیئة مثلها». وه لازمه پادشاهان له گەل تاییه کدا به تەدبیر خەریک بی، وه له تاییه یهک خۆی بیاریټ، چونکه مەئمووران له سەر دوو نه وەن، نه وعیکیان زۆر به ئیخلاس بۆ بهرز بوونه وهی پادشاه و مەنفه عەتی حوکومەت، بۆ ئیسراحه تی میللهت سەعی ئەکەن. وه قیسمیکیان غەیرهز مەنفه عەتی خویان نه بیټ ئارهزوی که ناکەن. دائیما چاوهروانی ریشوهتن. ئەگەر کەسی خزمەتیان بکەن مومکینه به قاتیلی بیریټ بۆ حوزووری حاکم دەستی عەفوی بۆ درێژ ئەکەن. لازمه بۆ زاتی موبارەکی پادشاه ئەو دوو تاییه بناسیت، وه راست قسه و ئەهلی فیتنه فەر ق بکات تا به واسیتهی فیتنه ی زوبانه وه بینا عەیی مەملەکەتی تیک نه چیت. وه شەرایتی پادشاهان ئەوهیه به فەرمووده ی عولهما و حوکمه و وزهرا ئوموورات ئەدا بفرمویټ، وه هەر پادشایهک له سەر قانونی شەرعی موعامەله ی ئەدا فەرمو مەملەکەتی ئاوه دان ئەبیټ، وه میلله تی توره قی ئەکات، وه ناوی عەدالەتی گوم نابیټ، هەر وهک دابیشلیمی هیندی قانونی سیاسەتی له سەر قسه ی برههەنی حەکیم دانا مەملەکەت و میلله تی توره قی

کرد، وه هه تا حالی حازر ناوی به عه‌دالته مه‌شه‌وره. ئه‌ی پادشاه! ههر چهند فکر ئه‌که‌م له ناوی چاک چاکتر نادۆزمه‌وه.

وه‌قتی هوما‌یوون فال ناوی دابیش‌لیم و بره‌همه‌نی بیست وه‌ک غونچه‌ی گۆل گه‌شایه‌وه. به‌رووی خۆشه‌وه‌ی رووی کرده‌ی خجسته‌ی رای، وتی: ئه‌ی وه‌زیر مودده‌تیکه‌ی له‌ دووی ئه‌م قیسه‌ی ئه‌گه‌ریم. (الحمد لله) به‌زوبانی موباره‌کی جه‌نابت ئه‌وه‌لی قیسه‌ی ئاشکرا بوو. ئومید ده‌که‌م ئه‌وه‌ل تا ئاخیری قیسه‌ی دابیش‌لیم و بره‌همه‌نی حه‌کیم به‌یان بفرمویت. ئه‌مر کرا به‌له‌شکر، روویان کرده‌وه‌ی بۆ مه‌مله‌که‌ت. وه‌قتی داخل به‌مه‌مله‌که‌ت بوون، پادشاه له‌سه‌ر ته‌ختی سه‌لته‌نه‌ت قه‌راری گرت. ئه‌مری کرد به‌ وه‌زیر، زوبانی عاقل کلیلی ده‌رگای گه‌نجه‌ی. ههرچی قسه‌ی بره‌همه‌نی حه‌کیم له‌گه‌ل دابیش‌لیم کراوه، به‌یان بفرموو.

حیکایه‌تی دابیش‌لیم... وه‌ بره‌همه‌نی حه‌کیم

وه‌زیری دۆل رووناک به‌زوبانی فه‌سیح عه‌رزێ پادشای کرد وتی: ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌ له‌ مه‌مله‌که‌تی هیندستان پادشایه‌ک بوو ناوی دابیش‌لیم بوو، به‌زوبانی هیندی یه‌عنی شه‌هه‌نشاه. ئه‌و پادشایه‌ ده‌هزار زنجیره‌ی فیلی حه‌ربیی دابه‌ستبوو له‌شکر و سوپاه و ئه‌ساسی حه‌رب له‌حیساب ده‌رچوو بوو، وه‌ له‌گه‌ل فه‌قیر و میللته‌ی زۆر به‌شه‌فه‌قه‌ت بوو وه‌ عه‌داله‌تی شوهره‌تی په‌یدا کردبوو. مه‌مله‌که‌تی له‌ نیهایه‌تی ئاوه‌دانیا بوو. به‌نه‌فسی خۆی له‌گه‌ل موحاکه‌مه‌ خه‌ریک بوو. سالی دوو پۆژ موحاکه‌مه‌ دانه‌را. ئه‌و دوو پۆژه‌ یا دوو که‌س وه‌ یا سی که‌س موحاکه‌مه‌یان ئه‌بوو. پۆژی له‌سه‌ر ته‌ختی پادشایی قه‌راری گرتبوو، عوله‌ما و حوکه‌ما و ئه‌شرافی مه‌مله‌که‌ت عوموم له‌مه‌جلیسی حازر بوون. ئه‌مر کرا به‌حازر بوونی ره‌ققاسان و به‌سته‌ی بیژان. به‌زم ئاراسته‌ کرا. عوود و که‌مانچه، ده‌ف و نه‌ی لیدرا. ره‌ققاسان به‌ره‌قس کردن، گۆرانی بیژ به‌نه‌غمه‌ی داوودی پیر و جوانی ئه‌هینایه‌ ره‌قسه‌وه. له‌پاش ره‌قس ئه‌مر کرا به‌حازر بوونی ته‌عام. ده‌ستیان کرد به‌نان خواردن. له‌پاش نان خواردن ده‌ست شو‌را. ههر که‌سه‌ له‌جیگه‌ی خۆی قه‌راری گرت. عوله‌ما، وه‌حوکه‌ما، وه‌ئشراف ههر یه‌که‌ به‌جۆری قسه‌یان هینایه‌ ناوه‌وه. میقداری سوئال و جواب له‌یه‌ک کرا. ئینتیهای قسه‌ ئه‌وه‌ بوو ره‌ئیی زۆربان ئه‌وه‌بوو وتیان سه‌خواهت له‌هه‌موو شتییک جوانتره‌ی. ئه‌وه‌ل ئه‌مری خودا ئه‌مری کردوه‌ سه‌خواهته‌ (السقاء شجرة في الجنة) یه‌عنی سه‌خواهت داریکه‌ له‌به‌هه‌شتدا. وه‌قتی دابیش‌لیم گوئی له‌و قسه‌یه‌ بوو ره‌گی مه‌رحه‌مه‌تی که‌وته‌ حه‌ره‌که‌. ئه‌مری کرد ده‌رکی خه‌زینه‌ بکه‌نه‌وه‌ وه‌

غەریب و لایقەوماو بانگ بکەن. فەقییر و فوقرە و ئەهلی کەسابەت لە خەیری پادشاه بووژانەوه. موددەتی بەو جۆرە دەوامی کرد. شەوی بە ئیسراحت نووستبوو، لە خەویا تەماشای کرد پیاویکی نوورانی هاتە بەردەمی، رەسمی گەورەییی بەجی هینا، وتی: ئەی پادشا موددەتیکە دەرگای مەرحەمەتت کردووەتەوه، بە واسیتهی هەناسەیی فوقرەراوه خودا ئەتبهخشی. بۆ سوێحەینی لازمە سوار بیت بۆ تەرەفی راستی مەملەکەت حەرەکەت ئەکەیت بە مەقسەد ئەگەیت، وە خەزینەیهک بە ناوی موبارەکتەوه دانراوه لە ئەنواعی جەواهیرات، هەر نەوع ئارەزوو بفرەموویت تیا مەوجودە. دایشلیم لە خۆشیی ئەو قسەیه خەبەری بۆوه، هەلسا، بە عیبادهت کردنی خودا خەریک بوو تا رۆژ. وەقتی هەتاو هەلپات ئەمەری کرد ئولاغ زین بکەن. ئولاغی خوسووسی زین کرا، وە میقداری عولەما و حوکەما لە خزمەتیا سوار بوون روویان کرد بۆ رۆژەلاتی مەملەکەت، بە رۆیشتن و بە تەماشای کردن خەریک بوون. لە ئەسنای تەماشای کردن لە کێوکه غاری دەرکەوت. نزیک بە غار بوون. پادشاه چاوی بە دەرویشی کەوت لە دەرکی غارەکه دانیشتبوو. وەقتی دەرویش چاوی بە پادشاه کەوت چوو بە ئیستیقبالی پادشاوه. رەسمی ئەدەبی بە جی هینا. پادشاه مەیلی رەفاقەتی کرد. دەرویش بە عەقل زانیی پادشاه ئارەزووی دابەزین ئەکات. وتی: ئەی تاجی سەری میللەت! سولەیمان بەو هەموو گەورەیییهوه مەرحەمەتی لەگەڵ میروولە کرد. ئومید ئەکەم بە قودوومی موبارەکت دلێ بەندە رووناک بکەیتەوه، وە هەر چەند لە دەستی بەندە لە دوعا زیاتر هیچ نایەت ئومید ئەکەم سەرم بەرز بکەیتەوه، وە خەزینەیی لەباوکمەوه جی ماوه لەم غارەدا دەفن کراوه ئەمر بفرەموویت بە نەقل کردنی. قابیلی خەزینەیی جەنابته.

وەقتی پادشاه ئەو قسەیی لە دەرویش بیست خەوهکەیی بۆ دەرویش بەیان کرد. دەرویش وتی: موبارەکه مادەم لە غەیبەوه تەبلیغ کراویت حەلالی جەنابته. پادشاه ئەمەری کرد بە هەلکەنینی. میقداری هەلکەنراو دەرکەوت. سندووق بە سندووق نایانە بەر دەمی پادشاه: سندووقی دوو و سندووقی یاقوت و سندووقی ئەلماس و سندووقی قوفلی رۆمیی لێ درابوو. هەرچەندە بۆ کلایل گەران ئەو سندووقە بکەنەوه کلایل نەبوو. پادشا کەوتە مەراقەوه، وتی مومکینە ئەو سندووقە ئەشیای عەنتیکەیی تیا بیت. ئەمەری کرد بە پیپی ئاسنگەری شکاندیان. لە ناو سندووقەکه سندووقیکی بچووک دانرابوو، لە ناو سندووقەکه قوتوویەک دانرابوو. پادشا بە دەستی موبارەکی قوتووەکەیی کردووه پارچە ئاوریشمی بە خەتی سوربانی نووسرابوو لە قوتووەکه دا دانرابوو، عولەما و وزەرا و

حوکه ما ته ماشایان کرد، بۆیان مه علوم نه بوو چی نووسراوه. پادشا که و ته به حری
 مهراقه وه، فهرمووی لازمه به کۆ بدۆزنه وه له م خه ته شارهزا بیته. عهزبان کرد ئه ی
 پادشاه له مه مله که ت حه کیمی هه یه خه تی سوریا نی ئه زانیته، مومکینه ئه و حه کیمه
 بیخوینیته وه. پادشا ئه مری کرد به گه راندنه وه ی له شکر بۆ مه مله که ت. وه قتی داخه له
 مه مله که ت بوون حه کیمیا نی لای پادشا حازر کرد. پادشا فهرمووی: زه حمه ت دانی تۆ بۆ
 ئه م خه ته یه، بیخوینه ره وه. حه کیم ته ماشای حورووفاتی ئاوریشمی کرد، وتی: ئه ی پادشا
 ئه مه وه سیه ت نامه ی هۆشه نگ شایه وه خه زینه ی بۆ جه نایه ت دانا وه. وه سیه ته که ی
 ئه مه یه: ئه ی داییشلیم! من له غه یبه وه ته بلیغ کراوم. ئه م خه زینه بۆ تۆم دانا وه، وه
 خه زینه که نه قلی خه زینه ی خۆت ئه که یه ت، وه حوکمداریی سه لته نه ت له سه ر ئه م چواره ده
 وه سیه ته دائه نیته. وه به مالی دنیا مه غرور نه بیته، هه ر رۆژه لای به کیکه. ئه م
 وه سیه ته نامه زۆر لازمه بۆ پادشاهان. به م وه سیه ته موعامه له بکه ن حوکومه تیان
 بهرده وام ئه بیته وه بناغه ی مه مله که تیان نارووخیته وه میله تیان ته ره قی ئه کات.
 بینا یه ک بیناغه ی مه حکه م بوو رووخاندنی زه حمه ته. به یانی وه سیه ته کان ئه مه یه:
 ئه وه ل نه سیحه ت: مه ئموور له پادشاه نزیک بوو خزمه تی لازمه. وه به قسه ی فیتنه
 مه ئموور عه زل نه که یه ت. عه زل کردنیان باعیسی ویرانی مه مله که ته.
 دووه م نه سیحه ت: مومانه عه تی دوو روو و فیتنه لازمه وه کوشتنیان حه لاله چونکه خودا
 فهرمووی به تی: «والفتنة أشد من القتل».
 سه ته م نه سیحه ت: زوبان شیرینی له گه ل ئومه را لازمه. به دلنه وایی و به ته دبیری وزه را
 هه موو کاریک به ئاسانی دروست ئه بیته.
 چواره م نه سیحه ت: به زوبان لووسی دوشمن باوه نه کردنه، وه غافل بوون له دوشمن
 باعیسی هیلاکه ته وه ویرانی مه مله که ت و میله ته. ئه مر به کوشتنیان لازمه.
 پینجه م نه سیحه ت: ئیسراف کردن حه رامه. خه زینه وه یا گه نج ده ستت که وت بیهووده
 سه رف کریت په شیمان بی له دوو دیت. «کلو واشربوا ولا تسرفوا».
 شه شه م نه سیحه ت: بی ته دبیر کردن ده ست بۆ ئیش نه به یه ت وه عه جه له له ئیش نه که یه ت.
 له ئاخری په شیمان بوونه وه بی فائیده یه. «العجلة من الشيطان».
 حه وته م نه سیحه ت: ئه گه ر دوشمن ئه ترافیان گرتیت له گه ل یه کیکیان سولح کردن لازمه.
 به ته دبیر و ئیقتدار ئه بیته له دهستی دوشمن نه جات بوون.

هه‌شتمه نه‌سیحه‌ت: ره‌فاقه‌ت له‌گه‌لّ حه‌سوود و دانیشتن له‌گه‌لیان زه‌ره‌ره. ئینسانی حه‌سوود دارێک بنیثیت به‌ری تالّ دینیت.

نۆهه‌م نه‌سیحه‌ت: ته‌بعی پادشا لازمه سه‌لیم بێ. عه‌فو کردنی زۆر بیت. له‌ ئه‌وه‌لی دنیا تا قیامه‌ت له‌ بچووک گونا‌ه بووه، له‌ گه‌وره عه‌فو کردن.

ده‌هه‌م نه‌سیحه‌ت: ئاره‌زووی پادشا له‌سه‌ر زولم نه‌بێ. هه‌ناسه‌ی مه‌زلوومان زوو ئه‌گاته حوزووری خودا. رێگه‌ی عه‌داله‌ت گوم نابیت. «ان احسنتم احسنتم لانفسکم».

یازده‌هه‌م نه‌سیحه‌ت: موعامه‌له‌یه‌ک بۆ مو‌لک و میلله‌ت نه‌فعدار نه‌بیت کردنی دروست نییه. بناغه‌ی موعامه‌له به‌ ته‌دبیر کرا تی‌کچوونی نییه.

دوازده‌هه‌م نه‌سیحه‌ت: وه‌قتی دل‌ت گری غه‌زه‌بی داگیرسا، به‌ ئاوی حیلیم بیکوژینه‌وه. وه‌حیلیم ره‌وشتی پیغه‌مبه‌رانه. «والکاظمین الغیظ والعافین عن الناس».

سیازده‌هه‌م نه‌سیحه‌ت: ئه‌هلی خائین و جاهیل و غه‌ددار لایقی ئوموورات نین، دوور بوون له‌و تائیفانه لازمه. ئه‌مین و ساحیب عه‌قل مه‌ئموور بوو، توره‌قیی پادشایه.

چوارده‌هه‌م نه‌سیحه‌ت: رازی بوون به‌ قه‌زاو قه‌ده‌ر. سه‌بر کردن له‌ ژێر به‌لا، شوکر کردن له‌سه‌ر نیعمه‌ت. ئینسانی عاقل پێ به‌ستراوی ده‌رد و به‌لایه. پیاوی جاهیل خه‌ریکی سه‌یر و سه‌فایه.

ئه‌م چوارده‌هه‌سیه‌ته به‌یانم کرد هه‌ر یه‌که به‌ درێژی داستانیکی هه‌یه. وه‌ ئه‌گه‌ر پادشاه ئاره‌زوو ئه‌کات تا ئاخری ئه‌م نه‌سیحه‌تانه به‌ ته‌واوی بزانیته‌ت حه‌ره‌که‌ت بۆ کیتی سه‌ره‌ندیب جیگه‌پیتی حه‌زه‌تی ئاده‌م علیه‌السلام، له‌و کیتوه مه‌قسه‌دی ده‌ست ئه‌که‌و‌یت. خودا یارمه‌تی ئه‌دات له‌سه‌ر رێگه‌ی هیدایه‌ت. پادشاه ئه‌و قسانه‌ی له‌ حکیم بیست ئه‌مری کرد به‌ خه‌لات کردنی حه‌کیم، له‌پاشا وه‌سیه‌ت نامه‌ی هه‌لگرت، فه‌رمووی: ئه‌م خه‌زینه‌یه‌ی نیشانی من درا خه‌زینه‌ی ره‌حمه‌ت بوو، سیپری خودا بوو له‌ من ئاشکرا کرا. (الحمد لله)، ئه‌وه‌ی به‌ عومومی پادشاهان لازمه له‌ لای من زۆره. ئه‌مری کرد به‌ صه‌رف کردنی خه‌زینه به‌ خیری هۆشه‌نگ شاه. ئه‌و رۆژه به‌ که‌یف کردن خه‌ریک بوو له‌ خۆشیی ئه‌و وه‌سیه‌ت نامه‌یه. بۆ شه‌وێ خه‌وی ئیسراحه‌تی نه‌کرد. له‌به‌ر خه‌یال کردن چوونی بۆ سه‌ره‌ندیب به‌ چ نه‌وع بێ، له‌ جیگه‌ی خۆی کێ بێ به‌ عه‌داله‌ت حوکم کات قابیلی وه‌کاله‌ت بێ؟! بۆ سو‌بحه‌ینی له‌سه‌ر ته‌ختی پادشاهی قه‌راری گرت، رووی کرده وه‌زیران، وتی: ئیمشه‌و خه‌وی ئیسراحه‌تم نه‌کردوه له‌به‌ر چوونم بۆ سه‌راندیب. ئیوه‌ فکرتان چیه‌،

به یانی بکه‌ن. مودده‌تیکه له‌سه‌ر ته‌دبیری ئیوه‌ حوکم کردوو، وه‌ هه‌ر به‌که‌ ته‌دبیریکی لایقه‌ به‌یانی به‌رموون. ئیش بی ته‌دبیر دروست نییه‌. وه‌زیره‌کان عه‌رزبان کرد: بو‌ئه‌م سه‌فه‌ره‌ فکر لازمه‌. ئیمه‌ هه‌ردوکمان ریگه‌به‌کی لایق ئه‌دۆزینه‌وه‌، بو‌سویحه‌ینی عه‌رزى جه‌نابتی ئه‌که‌ین. پادشا فه‌رموی موباره‌که‌. بو‌سویحه‌ینی هه‌ردوو وه‌زیر چونه‌ داییه‌، هه‌ر به‌که‌ له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆی دانیشته‌. وه‌زیری گه‌وره‌ چوو به‌رده‌می پادشا عه‌رزى کرد: ئه‌ی پادشای عالم! به‌ فکری من سه‌فه‌ر کردن مونسب نابینری. ئه‌گه‌ر چی ئه‌م سه‌فه‌ره‌ مه‌نه‌عه‌ت ده‌ست ئه‌خا، ئه‌ما نارچه‌تیی زۆره‌، وه‌ مه‌علومی جه‌نابته‌ «السفر قطعة من السقر». سه‌فه‌ر کردن به‌ ده‌ست خۆته‌ وه‌ هاتنه‌وه‌ی مه‌علوم نییه‌. ئیستا به‌ ئیسراحه‌ت له‌ جیگه‌ی خۆت حوکمداری ئه‌که‌یت، مونسب نییه‌ ئیسراحه‌ت به‌ مه‌شه‌ققه‌ت ته‌بدیل بکریت. مه‌سه‌له‌حه‌ت ئه‌وه‌یه‌ به‌ واسیته‌ی سه‌فه‌ره‌وه‌ ئه‌وه‌ت به‌ سه‌ر نه‌یه‌ت به‌سه‌ر دوو کۆتره‌که‌ هات. پادشا فه‌رموی چۆنه‌؟

جیکایه‌تی بازنده‌ و نه‌وازنده‌

وه‌زیر وتی: ئه‌گه‌ر نه‌وه‌ دوو کۆتر له‌ دارستانی هیتلانه‌یان دروست کردبوو. ئه‌و دارستانه‌ ریگه‌ی خه‌لقی لی دوور بوو، تووشی زه‌حمه‌تی زه‌مانه‌ نه‌بوون. به‌کیتکیان (بازنده‌) و به‌کیتکیان (نه‌وازنده‌) ناو بوون. بازنده‌ خه‌یالی سه‌فه‌ری کرد، به‌ نه‌وازنده‌ی وت: ئه‌ی رۆحی شیرینم! فکرم هه‌یه‌ به‌ وه‌عه‌دی دوو سێ رۆژ سه‌فه‌ری بکه‌م. خودا فه‌رمویه‌تی:

«قل سیروا فی الأرض». ته‌ماشای عه‌جایب و غه‌رایبی دونیا بکه‌م. حوکه‌ما فه‌رمویانه‌: «السفر وسیلة الظفر». ئاشکرا مه‌علومه‌ خه‌نجه‌ر تا له‌ کالان ده‌رنه‌چیت برین ناکات. قه‌له‌م تا سه‌ری دوو له‌ت نه‌بیت خه‌تی (جه‌وه‌ه‌ری) نانوسی. ئاسمان دايم له‌ سه‌فه‌رایه‌. به‌ مه‌رته‌به‌ی بلندی گه‌یشتوو. ئه‌رز له‌ جیگه‌ی خۆی ثابت بووه‌ به‌ جیگه‌ی مار و میروو. سه‌فه‌ر نیشانه‌ی ده‌وله‌ته‌. خه‌زینه‌ی بی ئه‌مساله‌. دار ئه‌گه‌ر ئیقتیداری سه‌فه‌ر کردنی بوایه‌ تووشی برین نه‌هات. نه‌وازنده‌ وتی: ئه‌ی ره‌فیق تو مه‌شه‌ققه‌تی سه‌فه‌رت نه‌دیوه‌وه‌ عه‌زه‌تی سه‌فه‌رت نه‌کیشاوه‌. نه‌تبیسستوو (الغربة كربة) و (الفرقة حرقه‌). سه‌فه‌ر داریکه‌ به‌ری تال ئه‌دات. سه‌فه‌ر هه‌وریکه‌ بارانی زه‌لیلی ئه‌بارینیت. ره‌فیقی چاک به‌ خه‌یالی سه‌فه‌ر نه‌که‌یت.

بازنده‌ وتی: ئه‌گه‌رچی سه‌فه‌ر بوئی ناخۆشی لی دیت، ئه‌ما سه‌یر کردنی مه‌مله‌که‌تان و ته‌جره‌به‌ی ره‌فیقان و خویراتی زه‌مان مه‌علوم ئه‌کات. سه‌فه‌ر گولیکه‌ له‌ناو درکی تیژ

دیتنه دهره وه. عه تری گول به ئاسانی دهست ناکه ویت.

نه وازنده وتی: ئەی رەفییق مەعلوومە سەفەر وەک باغی ئیرەم وایه ئەما بە تەنهایی سەفەر دروست نییه. ئەگەر دوو رەفییق بە ئارەزووی یەک سەفەر بکەن بێ ئەمساله. وه هەتا ئیستا هەردو کمان بە خوشییی یەک ژیاوین، چون مەراقی رەفاقت و غەمی غەریبی بۆت مومکین ئەبێ. رجا ئەکەم لەسەر خەیاڵی سەفەر لاچۆ، باعیسی دووری تەرەفەین ئیختیار مەکە.

بازنده وتی: ئەی رەفییق قسە می مەراق و خەفەتی رەفاقت مەکە. ئەگەر قەدەر لە رەفاقتەتی تۆی خستم رەفییقان زۆرە، ئیتر دەفتەری مەشقەتە هەلگەرە. دلم بۆ سەفەر گری گرتوو، لازمە سەفەری بکەم. سەفەر بەردی مەکە. ئالتوون بە مەک بە ناسریت.

نه وازنده وتی: ئەی رەفییق ئیستا تەنافی مەحەبەت ئەچریتیت، لەگەڵ رەفییقی تازه چون بۆت ئەبەسترت. حوکەما و توویانە: تەرکی رەفییقی موافیق کردن باعیسی تکچوونی ئیسراحتە. ئەوێ شەرت و وەفای رەفاقت بوو بە نەسیحەت عەرز م کردی. ئیختیار بە دەستی خۆتە.

قسە می هەردو وکیان لێرە دا تەواو بوو. دوعا خوازییان لە یەک کرد. بازنده لە شەققە می بالی دا، رویشت. نه وازنده لە هیتلانەکە بە تەنھا مایه وه.

وهقتی بازنده رووی کرده سەحرا میقداری رینگه رویشت، لە دوور شاخیتی بەدی کرد، رووی کرده شاخەکە. لە دامینی شاخەکە باغی دیار بوو، رووی کرده ناو باغەکە، گولی تازه پشکووتبوو، میوه می بە دارهوه شوڕ بوو بوو. ئەو شەوه لە ناو ئەو باغە دا بە کەیف رابوو. بۆ سویحەینی هەلگری، رووی کرده سەحرا. میقداری نیو سەعات رینگه رویشت، هه ور و تریشقه بەری ئاسمانی گرت. لە بریسکە می بەرەق و لە دەنگی رەعد شیر خۆی ئەخستە کونەوه. لە ناکاو تەرزە و باران دای بە یەکدا. دنیا وەک تۆفانی نوح کەوتە سەر ئاو. گەلا بە دارهوه نەما، عوموم تەرزە وەراندی. بازنده لەو وهقتە دا جینگه نەبوو خۆی تیا بشاریتەوه. لە بن گەلای دار هەر نەوع بوو خۆی شاردهوه. ئەو شەوه بە نیوه مردوویی هەتا رۆژ لە سەرما ئەلەرزا. فکری قسە می رەفییقی ئەکردهوه. زۆر پەشیمانیی حاصل کرد. وهقتی رۆژ هەلھات پەرو بالی وشک بۆوه. بە فکری گەرانهوه هەلگری. لە ئەسنای فرینا و اشەیه کی تیژبال بۆی هاتە خوارهوه. بازنده لە ترسی رۆحی

خۆی دا به ئه‌رددا، نه‌زری کرد ئه‌گهر له ده‌ست ئه‌و به‌لایه نه‌جاتی بوو تا مو‌دده‌ی حه‌یاتی ناوی سه‌فه‌ر نه‌بات. له نا‌کا‌و با‌زی پ‌ه‌یدا بوو ته‌ماشای کرد واشه‌یه‌ک خه‌ریکه کۆتریک بگریت. به فکری لێ سه‌ندنی کۆتره‌که له چنگ واشه‌که بسینیت هاته خواره‌وه. واشه قووه‌تی با‌زی نه‌بوو، هه‌ردووکیان به گ‌ژیه‌کا چوون. کۆتر فرسه‌تی زانی خۆی کرد به‌بن درکیک، له چنگ هه‌ردوو به‌لا نه‌جاتی بوو. وه‌قتی شه‌وی به سه‌راهات چووه بن به‌ردیک. ئه‌و شه‌وه به برسییه‌تی رۆژی کرده‌وه. بۆ وه‌قتی هه‌تا و که‌وتن له بن به‌رده‌که هاته ده‌ره‌وه به ئه‌ترافی خۆیدا ته‌ماشای کرد نه‌ باز و نه واشه‌ دیار نه‌بوون. هه‌لقه‌ی بچیتته‌وه بۆ لای ره‌فیه‌که‌ی. له رینگه ته‌ماشای کرد کۆتری نیشته‌وته‌وه، دانیکی زۆری له به‌رده‌م رۆ کراره. با‌زنده له تاو برسیته‌ی هار بوو، نیشته‌وه، هیشته‌ ده‌می نه‌گه‌یشته دان به داوه‌وه بوو. به زوبانی عیتاب رووی کرده کۆتره‌که وتی: ئه‌ی ره‌فیه‌ی! من و تۆ هه‌ر دوو یه‌ک جینسین، بۆچ نه‌توت ئه‌مه داوی شه‌یتانه؟ شه‌رتی وه‌فای میوانداری ئه‌مه‌یه لای تۆ؟ کۆتره‌که وتی: ئه‌ی غه‌ریب له قه‌زاو قه‌ده‌ر خۆ لادان مومکین نییه. با‌زنده وتی: ئه‌ی ره‌فیه‌ی ئه‌توانیت له‌م به‌لایه نه‌جاتم بده‌یت؟ هه‌تا مردن ته‌وقی عه‌بدایه‌تی له‌م مل که‌م؟ جوابی دایه‌وه: ئه‌ی فه‌قیر ئه‌گهر حیه‌لم بزانییایه خۆم له حه‌پس نه‌جات ئه‌دا، به‌و نه‌وعه تۆ ئه‌لێیت با‌عیسی داوی ته‌یران نه‌ته‌بووم. عه‌جایب بۆ تۆ که‌ ماویت. حا‌لی تۆ وه‌ک حا‌لی به‌چکه حوشتره‌که وایه، له رینگه هیلاک بوو، بانگی دایکی ئه‌کرد: نه‌ختی ورد برۆ. دایکی جوابی دایه‌وه: نا‌بینیت هه‌وساره‌که‌م به ده‌ست غه‌یره‌وه‌یه. ئه‌گهر به ده‌ستی من نه‌بوو پشتی خۆم له ژێر بار نه‌جات ئه‌دا، تۆیش له رینگه ئیسراحه‌تت ئه‌کرد. ئینتیها با‌زنده رینگه‌ی نه‌جاتی لێ مه‌علووم کرا. له ترسی رۆح فه‌رفه‌ و په‌له په‌لی ده‌ست پێ کرد. رۆژی ته‌واو نه‌بوو، مووی داوه‌که پچرا، له به‌لا نه‌جاتی بوو، له ترسی رۆح برسیته‌ی له‌فکر چووبه‌وه. رووی کرده سه‌حرا، میقداری رینگه رۆشت، تووشی ئاوه‌دانیه‌ک بوو. سه‌وزایی له قه‌راغ ئاوه‌دانیه‌که چینه‌رابوو. دیواری بۆ مو‌حافه‌زه‌ی زه‌عه‌که دروست کرابوو. با‌زنده له‌سه‌ر دیواره‌که نیشته‌وه. کوریکێ تازه پینگه‌یشتوو چاوی به کۆتره‌که که‌وت. به خه‌یالی مه‌زه‌ی که‌باب تیری بۆ کۆتر هاویشته، دای له بالی کۆتر. کۆتر سه‌ره‌و لێژ که‌وته خواره‌وه، بیڕی له‌بن دیواره‌که کرابوو که‌وته بی‌ره‌که‌وه. وه‌قتی کوره‌که چووه بن دیواره‌که ته‌ماشای کرد کۆتره‌که که‌وتته‌وه بی‌ره‌که‌وه. مومکین نه‌بوو بۆی بچیتته‌ ناو بی‌ره‌که‌وه. جیی هیشته. با‌زنده ئه‌و شه‌وه به برسیته‌ی له‌ناو بی‌را مایه‌وه. به زه‌لبلی و مه‌حزوونی بۆ فه‌یراقی نه‌وا‌زنده ئه‌گر یا. وه‌قتی رۆژ بووه‌وه هه‌ر نه‌وع بوو هاته سه‌ر بی‌ره‌که.

فرسه تی زانی به ئاسمانا بلند بۆوه، نه وهستا تا داخل به حودوودی هیلانه کە ی بوو. وهقتی نه وازنده له دوور چاوی به بازنده کهوت، چوو به پیرییه وه، میقداری سه عاتی ده میان له ناو ده می یه ک نا. نه وازنده وتی: ئە ی ره فیق! بۆ چی وا زه عیف بوویت؟ بازنده وتی: دهر دیکم کی شاره به واسیته ی سه فه ره وه شه ویک به ئی سه راحه ت بۆت ئە گی پمه وه. (الحمد لله) ئە م ده فعه یه به دیدارت گه ی شتمه وه. هه تا به رۆح زیندوو بم ناوی سه فه ر نه به م. بۆ ئی حتیاجی نه بیته له هیلانه نه چمه دهره وه.

وه زیر وتی: ئە ی پادشاه ئە م مساله م بۆیه به یان کرد تا خه یالی سه فه ر نه که یته. پادشا وتی: ئە ی وه زیری ناسیح. مه شه ققه تی سه فه ر زۆره، ئە م ما مه نفه عه تی سه فه ر له حیساب نایه ت. مانگ و رۆژ دایم له سه فه ر وه ستانیان نییه. ئاو به و رووناکی و جوانییه، مودده تی له جیگه ی خۆی مایه وه رهنگی ئە گو ریت و بۆگه ن ئە بیته. ئە گه ر به چکه بازه که له گه ل بیچووی قه له باچکه بمایه، به شه ره فی ته ربییه تی پادشاه نه ئە گه یشت. وه زیر وتی: چۆن بووه؟

حیکایه تی قه له باچکه و باز

دایبشلیم فه رمووی: بیستومه جووتی باز له سه ر شاخی هیلانه یان دروست کردبوو. سیمرخ قووه تی فرینی ئە و جیگه یان نه بوو بوو. وهقتی به چکه یان هه له پینا هه ردووکیان بۆ په یدا کردنی خواردنی به چکه که فرین. درهنگیان پین چوو، نه هاتنه وه بیچووه که سه ری له هیلانه هینایه دهره وه، بۆ سه ر و خوار ته ماشای ئە کرد. له ناکاو که وته خواره وه. قه له باچکه یه ک بۆ خواردن ئە گه را، ته ماشای کرد پارچه گوشتی له سه ر شاخه که وه هاته خواره وه، وای زانی مشکه له دنووکی قه له به ره لا بووه. قه له باچکه چوو به ئاسمانا، به چکه بازه که ی گرته وه، به دلێکی خۆش بردی له به رده م بیچووه کانی داینا. وهقتی که ورد بووه ته ماشای کرد دنووک و نینۆکی پیتی هه یه. بۆی مه علووم کرا له جینسی بالداره و شکارییه. ره حمی پین کرد. فکری کرد: خودا منی کردوه به باعیشی رۆحی ئە م ته یه. وا چاکه له گه ل بیچووه کانی خۆم فه رقی نه که م، به ئە ولادی خۆمی قووبول بکه م. نیه یه ت وه ک بیچووه کانی په روه ده ی کرد. بۆ خواردن له گه ل بیچووه کانی فه رقی نه بوو. وهقتی نزیک باله فره بوون، به چکه ی بازه که فکری کرد: ئە گه ر من برای ئە مانه م، بۆ چ سووره تمان وه ک یه ک نییه؟ وه ئە گه ر من له م تایفه نیم، په روه ده م بۆچ ئە که ن؟ نه خۆم له ئە سلێ ئە مان ئە زانم و، نه خۆم به بیگانه حیساب ئە که م. به و خه یاله وه زۆر عاجز بوو.

رۆژێ قه له باچکه به به چکهی بازه که ی وت: باعیسی دلته نگیت چییه، به یانی بکه هه تا ده زمانی بۆ پهیدا بکه م. به چکه باز وتی: زۆر عاجزم. به یان کردنی مومکین نیییه. مه سه له حهت ئه وه یه ئیزنم بدهیت دوو سی رۆژ به ئه ترافی ئه م کیتوه دا بگه ریم، مومکینه دلم فره حی تی که ویت. قه له باچکه به عه قل بۆی مه علوم بوو له سه ر چ فکریکه. رووی کرده بازه که وتی: ئه ی رۆحی شیرینم ئه م قصه ی کردت جارێکی که مه یکه. حوکه ما وتوویانه: سه فه ر بۆنی جه هه نه م ئه دات. ئامان خۆت تووشی عه زاب نه که ییت. دوو تایفه ئیختیاری سه فه ر ئه که ن. ئه وه ل بۆ مه عیشه ت پهیدا کردن. دووهم له ترسی خه تا فیرار کردن. (الحمد لله) تو له و دوو تایفه نیت. نه ترس و نه برسبییه تی ئه زانی. سه فه ر کردنت باعیت به چییه. باز وتی: ئه وه ی به یانت کرد راسته، ئه ما هه ر چه ند خه یال ئه که م ئییه به جیگه ی خۆم نازانم. ئیراده ی سه فه رم هه یه. قه له باچکه وتی: ئه وه ی من به یانی ئه که م، نه سیحه تی خیره. ئه ما قسه ی تو ده لاله ت له حیرس و ته مه ع ئه کات. ئینسانی ته مه عکار موفلیس و سه رگه ردا نه. ئه ترسم ئه وه ت به سه ر بیته به سه ر پشیله ی پیریتنه که هات. باز وتی: چۆنه ئه و مه سه له؟

حیکایه تی پشیله ی پیریتن

قه له باچکه وتی: ئه گینه وه پیریتنی بوو له خانوکی تاریک به فه قیری ئیداره ی ئه کرد. له بهر ته نهایی ئولفه تی له گه ل پشیله یه ک گرتبوو. ئه و پشیله یه له عومری خۆی نه بۆنی ته عام و نه له زه تی گوشتی دیسوو. ئیداره ی ئه وه بوو حه فته ی جارێ وه یا دوو جار مشکیکی ئه گرت. هه موو خۆشی پشیله که له وه زیاتر نه بوو. ته سادوف رۆژێ بۆ ته ماشا کردن سه رکه وته سه ریان. له دوو پشیله یه ک ده رکه وت. ئه و پشیله یه، به ته که ببور، سه عاتی هه نگاو پکی ئه نا. نزیک به پشیله ی پیریتن بوو. وه قتی پشیله ی پیریتن ئه و پشیله ی به و نه وه چا و پیکه وت، به زوبانی خۆیان بانگی کرد: ئه ی ره فیق! ته شریفه له کویتوه دیت؟ ئه م شه وه ته له کوئی پهیدا کردوه؟ جوابی دایه وه: خواردنی من له سه ر سینی پادشایه. هه موو رۆژ ئه وه نده پلاو و تاسکه بابی و گوشتی سووره وه کراوه ئه خۆم وه هه تا یه ک حه فته ئیشتیه ام خواردن نابات. پشیله ی پیره زن وتی: پلاو و تاسکه بابی و گوشتی سووره وه کراو چۆنه، له زه تی چییه؟ من له عومری خۆم له مشککی خانووی پیریتن زیاتر هه یچم نه دیوه.

پشیله که جوابی دایه وه: حه یفه تو خۆت به جینسی من حیساب که ییت. تو له جینسی

جالجالۆکه و قرزال ئه کهیت. نابینیت وهک مردوو له قهبر هاتوویته دهرهوه؟ ئه گهر بۆنی پاقلاره و کولیچه بیت به لووتتا مومکینه له غه بیهوه بانگ بکریت (یحیی العظام وهي رمیم) زیندوو بیتهوه. پشیلهی پیریزن به گریان وتی: ئهی ره فیق، حهقی جینسییهت و دراوسییتیم به سهرتهوه ههیه. کهسێ موعاوه نه تی زه عیفی بکات خودا موعاوه نه تی ئه کات. هیممهت به رموویت به لکی به واسیتهی جه نابهتوه ببووژیمهوه. پشیله که رهحمی پی کرد، وتی: شهرته ئه م ده فعه به بی تو داخل به سهر سینی نه بم. وهقتی نان خواردن خه بهرت ئه ده مێ به یه کهوه ئه چین بۆ مائی پادشاه. پشیلهی پیریزن به وه عدهیه دل خوش بوو. له سهر بان چوو خوارهوه لای پیریزن ئه وهل تا ئاخهر قسهی بۆ پیریزن گیاره وه. پیریزن له رووی نه سیحه ته وه وتی: ئهی فه قیر به قسهی ئه هلی دنیا مه غرور مه به. بیت له دائیره ی قه ناعهت نه که یته دهره وه. چاوی ئه هلی ته مه ع به خاکی قه بر نه بیت پر نابن. چاوی ته مه عکار به سووژنی مردن نه بی نادوو ریته وه. ئه وه نه سیحه تانه ی پیریزن ته ئسیری له پشیله نه کرد. به خه یالی گوشت خواردن رووی کرده وه بۆ لای پشیله که. وهقتی ههردوو پشیله که روویان کرد بۆ مائی پادشاه، مه شهوره (الحریص محروم) ئه وه بی به خته ئاوی مه حروومی به ئاگری خه یالیا کرابوو، سه به ب ئه وه بوو چیشتکه ری پادشا له ده ست پشیله شکاتیان کردبوو، ئه مر درابوو تیرانناز له هه موو لایه که وه بۆ کوشتنی پشیله حازر بوو بوون. پشیلهی پیریزن له وه مه سه له بی خه بهر بوو، له گه ل بۆنی ته ماعی کرد وهک سه گی برسی چوو پشیه وه. هیشتا ده می به گوشت نه گه یشت شریخه له که وان هات. تیری دای له سه ر سنگی، له ترسی رۆح فبراری کرد، وتی: گهر نه جاتم بیی له ده ست ئه م تیره، من و مشکێ خانووی دا پیره. به گریان رۆیشته وه بۆ خزمهت پیریزن..

قه له باچکه وتی: هینانه وهی ئه م میساله م بۆ ئه وه یه به م به شه شوکر بیت. ناشوگری له سه ر نیعمهت کوفره. باز وتی: ئه وه ی به یانت کرد عومومی نه سیحه ته و پتگی مه رحه مه ته، ئه م خواردن و خواردنه وه بۆ حه یوان هاتوو، وه هه ر کهس ئاره زووی مه رته به ی بلندی بکات له سارد و گه رمیی زه مان خۆف ناکات وه به جیگه ی بهر حوکم رازی نابن وه پتگی بهرز به ره حه تی مومکین نابن. قه له باچکه وتی: ئه م خه یاله له سه ری تو دایه مومکین نابن وه هه ر کهس ئاره زووی حوکمداری بوو به بی له شکر بۆی مومکین نابن. باز وتی: تیزی دهنوک و نینۆکم هه یه، موحتاج به له شکر نیم. مه گه ر حیکایه تی پیاوه ره شیده کهت نه بیستوو به قوو ته ی شمشیر له سه ر ته ختی سه لته نه ت دانیشته؟ قه له باچکه وتی: چۆن بووه؟

حیکایه‌ت

باز وتی: ئەگێرنه‌وه پیاویکی فه‌قیر حال هه‌تا نانی په‌یدا ئە‌کرد لی‌باسی نه‌بوو. هه‌تا لی‌باسی په‌یدا ئە‌کرد نزی‌ک به‌ مردن ئە‌بوو. له‌ ده‌ره‌ج‌ه‌ی مو‌حتاجی‌دا ئی‌دا‌ره‌ی ئە‌کرد. چه‌ند سا‌ڵ عوم‌ری تا‌لی را‌بوارد. ئینتیه‌ها خودا په‌حمی پی‌ کرد ئە‌ولادێکی نی‌رینه‌ی پی‌ عه‌تا فه‌رموو نیشانه‌ی روسته‌می له‌ناوچه‌وانیا شو‌عه‌لی ئە‌دا. به‌ واسیته‌ی قودوو‌می کورپه‌که‌وه ده‌رگای په‌حمه‌تی بو‌ کرایه‌وه، رۆژ به‌ رۆژ ده‌وله‌تیان له‌ زیادی بوو. کورپه‌که‌ عوم‌ری گه‌یشه‌ هه‌شت سا‌ڵ، نرایه‌ مه‌کته‌ب. موعه‌للیم ئە‌یوت: بلی ئە‌لف، کورپه‌که‌ ئە‌یوت: تی‌ر. موعه‌للیم ئە‌یوت: بلی تی، کورپه‌که‌ ئە‌یوت: شمشیر. نی‌هایه‌ت سه‌ری زوبان و بنی زوبانی تی‌ر و شیر بوو. وه‌قتی بلو‌غ بوو، باوکی وتی: ئە‌ی کورم فه‌کم هه‌یه‌ هه‌تا ماوم ژنت بو‌ بی‌م چونکی نه‌فس و شه‌یتان ری‌گه‌ی خراپه‌ نیشان ئە‌دا. له‌ پی‌ش ئە‌وه‌ی عیشق غه‌له‌به‌ بی‌یت ژن هینان با‌عیسی خیره‌. به‌ واسیته‌ی ما‌ڵ و ژنه‌وه‌ ئینسان له‌ گونا‌ه دو‌ور ئە‌بی‌ت. کورپه‌که‌ وتی: ژنی خۆم ئاره‌زووی بکه‌م مه‌شه‌ققه‌ت نانیمه‌ به‌ر جه‌نا‌بت. باوکی وتی: ئە‌و ژنه‌ی ئاره‌زووی تو‌ی له‌سه‌ره‌، نیشانم بده‌ لیم مه‌علووم بی‌ کبیه‌. کورپه‌که‌ چوه‌ ژوو‌ره‌وه شمشیری هینایه‌ ده‌ره‌وه‌. وتی: باب‌ه ئە‌م شمشیره‌ له‌ گۆنه‌ی ده‌سگیران جوانتره‌. له‌ دانی مار تی‌ژ تره‌. به‌ قوه‌تی ئە‌م شمشیره‌ کچی پادشاه داگیر ئە‌که‌م وه‌قتی به‌خت موساعه‌ده‌ بکات. ماره‌یی کچی پادشاه شمشیره‌. نی‌هایه‌ت به‌و فه‌کره‌وه‌ رۆژی‌ رووی کرد بو‌ با‌غی پادشاه. کچی پادشای به‌ زۆر را‌کیشاو به‌ مه‌قصه‌دی خو‌ی گه‌یشت.

باز وتی: ئە‌م می‌ساله‌م بو‌یه‌ هینایه‌وه‌ لی‌ت مه‌علووم بی‌ ده‌ست له‌م خه‌یاله‌ هه‌لنا‌گرم تا به‌ مه‌قصه‌دی خۆم ئە‌گه‌م. قه‌له‌باچکه‌ بو‌ی مه‌علووم کرا ئیش چی‌یه‌. نا‌عیلاج ئی‌زنی دا. دو‌عا خوازی‌یان له‌ یه‌ک کرد. باز می‌قداری فری. تا هیلاک بوو، له‌سه‌ر شاخ‌ن نیشته‌وه‌. ته‌ماشای کرد که‌وی‌ک به‌ له‌نجه‌ولار و قاسپه‌ قاسپ نزی‌ک به‌ باز بو‌وه. باز په‌لاماری دا گرتی، له‌گۆشتی سنگی تی‌ر بوو (ولحم طیر ما یشته‌ون). ته‌سکینی به‌ دلی دا، وتی: (الحمد لله) خودا په‌حمی پی‌ کردم له‌ جی‌گه‌ی نا ئە‌سل نه‌جاتم بوو. ئە‌مه‌ ئە‌وه‌ل سه‌فه‌ره‌. ئومید ده‌که‌م هه‌تا بی‌ت روو له‌ خیر بی‌. چه‌ند رۆژی به‌ گرتنی که‌و و سو‌تسکه‌ را‌ی‌بوارد. رۆژی ته‌ماشای کرد باز له‌ دامینی شاخه‌که‌وه‌ می‌قداری سوار به‌راو خه‌ریک بوون. له‌ ئاسمان باز بو‌گرتنی ته‌یرو، تووله‌ و تانجی له‌ شاخه‌که‌ بالاو بو‌بوونه‌وه‌. پادشای ئە‌و ویلایه‌ته‌ بوو زۆر ئاره‌زووی را‌وی ئە‌کرد. با‌زی به‌ ده‌ست پادشاه بوو، قه‌سدی ته‌ی‌ریکی

کرد، بازه‌کە‌ی لای قە‌له‌باچکە‌ پێ‌شده‌ستییی بازی پادشای کرد، تە‌یره‌کە‌ی له‌ چنک دەر‌هیتنا. وه‌قتی پادشاه تە‌ماشای قووه‌تی ئە‌و بازە‌ی کرد، ئاره‌زووی گرتنی کرد. ئە‌مری به‌ ئومه‌را دا له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ داویان بۆ‌ باز نایه‌وه‌. عاقیبه‌ت بازه‌که‌یان گرت، هیتنایان بۆ‌ خزمه‌ت پادشاه، به‌ ده‌ستی خۆ‌ی په‌روه‌رده‌ی ئە‌کرد. لای پادشاه به‌ په‌سه‌ندی مه‌شه‌هور بوو. به‌ واسیته‌ی سه‌فه‌روه‌ له‌ ره‌فاقه‌تی قە‌له‌باچکە‌ نه‌جاتی بوو، به‌ ره‌فاقه‌تی پادشاه گه‌یشته‌. ئە‌م می‌ساله‌م بۆ‌یه‌ هیتنایه‌وه‌ مه‌نه‌عه‌تی سه‌فه‌ر له‌ حیساب نایه‌ت. خودا فه‌رموویه‌تی: «فامشوا فی مناکیها».

دابیشلیم رووی کرده‌ وه‌زیری بچووک، وتی: بۆ‌ مه‌سه‌ئه‌له‌ی سه‌فه‌ر قسه‌ی تو چیه‌؟ وه‌زیری بچووک په‌سمی ته‌عظیمی به‌ جیهیتنا، وتی: ئە‌ی پادشاه عه‌زه‌تی سه‌فه‌ر وه‌ ره‌زاله‌تی غوره‌ت لایقی نه‌فسی پادشاه نییه‌. له‌به‌ر ئە‌وه‌ پادشاه سیبه‌ری سه‌ری می‌لله‌ته‌ و پاسه‌وانی په‌عییه‌ته‌. ئە‌گه‌ر پادشا نه‌بیت می‌لله‌ت به‌ قه‌تل و قیتالی یه‌ک خه‌ریک ئە‌بن. به‌ مودده‌تیکی که‌م مه‌مله‌که‌ت به‌ چۆ‌لی ئە‌میتیت. سه‌فه‌ر بۆ‌ نه‌فسی پادشاه زۆ‌ر خه‌ته‌ره‌. پادشا وتی: ئە‌ی وه‌زیر ترس بۆ‌ژن هاتووه‌، سام و ترسانن ئیشی شیره‌انه‌. مه‌علومه‌ هه‌تا پادشاهان خۆ‌یان نه‌نینه‌ درکستانه‌وه‌ په‌عیه‌ت گۆ‌لی ئیسراحه‌ت ناکه‌نه‌وه‌ و فه‌قیران سه‌رناکه‌نه‌ سه‌ر سه‌رینی ئیسراحه‌ت. ئیوه‌ بزانه‌ فه‌رقی پادشاه و په‌عیه‌ت دوو شه‌رته‌. هه‌رچی پادشایه‌ ته‌خت و سه‌لته‌نه‌ت و ئە‌مری پێ‌ عه‌تا کراوه‌، هه‌رچی می‌لله‌ته‌ ئیسراحه‌ت و موطیع و به‌رحوکی پێ‌ دراوه‌. پادشاه و می‌لله‌ت هه‌ردوکیان تالیبی ئیسراحه‌ت بن نه‌ حوکی پادشاه و نه‌ په‌حه‌تی می‌لله‌ت باقی ئە‌میتیت. ئە‌گه‌ر پادشاه ئاره‌زووی ئیسراحه‌ت و خواردنی کرد می‌لله‌ت زوو مه‌حو ئە‌بیته‌وه‌. قه‌ولی حوکه‌مایه‌: سه‌عی کردن بۆ‌ پادشاهان باعیث به‌ توره‌قی می‌لله‌ته‌. ئینسان فه‌کی ئیشی کرد هه‌تا بۆ‌ی نه‌چیت ده‌ستی ناکه‌وێ‌ت. مه‌سه‌له‌حه‌ت ئە‌وه‌یه‌ به‌ پێ‌ی خۆ‌م بۆ‌ په‌گی خیر هه‌ره‌که‌ت بکه‌م، وه‌ک پلنگه‌که‌ ئاره‌زووی جیهگی خۆ‌ی کرد به‌ سه‌عییکی زۆ‌ر ده‌ستی که‌وت. وه‌زیره‌کان وتیان چۆ‌ن بووه‌؟

جیهکایه‌ت

دابیشلیم فه‌رمووی: ئە‌گه‌ر نه‌وه‌ له‌ ئە‌ترافی به‌سه‌ره‌ جه‌زیره‌یه‌ک بوو دلگیر و هه‌وا خۆ‌ش، به‌ هه‌موو ئە‌ترافیا ئا و ئە‌ره‌ویشته‌، دارستانی بۆ‌ ئاسمان بلند بووبوو. له‌خۆ‌شیی جه‌زیره‌که‌ ناو نرابوو (فه‌رح ئە‌فزا). ئە‌و جه‌زیره‌یه‌ پلنگی هیتلانه‌ی تیا دروست کردبوو، شیره‌ی توند

ته بیعهت موقابه لهی له گه لئ تهو پلنگه بو نه ته کرا. درنده قودره تی داخل بوونی تهو
 جه زیره یان نه بوو. تهو پلنگه بیچویتیکی بوو، ئاره زووی ته کرد له جیگه ی خوئی دابینیت،
 مهرگ موهله تی نه دا (اذا جاء أجلهم لا يستأخرون ساعة ولا يستقدمون). پلنگه که
 مرد. تهوما چند سال بوو درنده ئاره زووی تهو بیسه یان ته کرد. وهقتی بویان مه علوم بوو
 پلنگ مردوو به بهک ده فعه هوجوومیان کرده جه زیره که وه. بیچوه پلنگه که موقابه لهی پی
 نه ته کرا، فیراری کرد. تهو درنده شیریان به پادشای خوئیان قوبول کرد. به ئیسراحت له
 ناو جه زیره که دا رایان ته بوارد. تهوما وهقتی بیچوه پلنگه که رووی کرده سه حرا ته رکی
 وه ته نی کرد، ریگه ی که وته جه زیره بهک، له گه لئ درنده ی تهو جه زیره به ره فاقه تی گرت.
 دهردی خوئی بو درنده کان گپرایه وه، ته له بی ئیمدادی کرد، ته وانیش وتیان ئیمه قوه تی
 شه رکردمان نیبه، ئیستا جه زیره ی فهرح ته فزا به ده ست درنده وه به، پادشاهیکیان هه به
 زور به قوه ت، ته یر قودره تی فرینی نیبه به سه ر فهرح ته فزادا بفری. ئیمه چون ته توانین
 موقابه له ی شیر بکه یین، وه به رگه ی حمله ی شیر ناگرین، وه ته گهر تو فکری وه ته ن
 ته که یت مه سلحه ت ته وه به بچیت به دلکی ساف خزمه تی شیر ئیختیار بکه یت. پلنگ
 له بهر ته وه (حب الوطن من الایمان) چوه بو جیگه ی خوئی. وهقتی نزیک به جه زیره بووه
 له گه لئ یه کی له خزمه تکاران به خزمه ت شیر گه یشته. شه رتی ته ده بی به جی هینا. به
 دلکی ساف خزمه تی شیری ته کرد. حورمه تی لای شیر روژ به روژ له زیادی بوو، مه رته به
 به مه رته به گه وه بو هه تا بوو به وه زیر. ئینتیها روژی واقیعاتی له ته ترافی جه زیره که
 رووی دا. له وه قته دا دنیا زور گهرم بوو. له گه رمیی روژ دنیا سوور بو بو وه. ته یر
 قودره تی فرینی نه بوو. له بهر گه رمی شیر که وته مه راقه وه. له وه قته دا پلنگ داخل به
 خزمه تی شیر بوو، له گه لئ ته ماشای کرد شیر عاجزه، رووی کرده شیر عه رزی کرد: جه نابت
 بهر قه رار بیت، واسیته ی دلته نگیت چیه؟ شیر قسه ی بو پلنگ کرد. پلنگ له مه سه له
 حالی بوو، وتی: ته گهر ته مری عالیی له سه ر بی به نده ته م خزمه ته به جی دینم. شیر
 روخسه تی دا، له گه لئ میقداری درنده پلنگ رویشته. وهقتی ئیسه که ی به جی هینا، ئانه ن
 له گه لئ درنده کان گه راپه وه. یه کی له درنده کان رووی کرده پلنگ، وتی: وهقت گه رمه،
 سه عاتی سه بر بگریته هه تا فینک ته کات، تهو وه قته حه ره که ت کردن مه سلحه ته.
 ته له مدو لیللا ئیسه که به جی هینراو به مه رامی جه نابت دروست بوو، عه جه له کردن بو
 چیه؟ بچین له ژیر سیبه ری تهو دارانه ئیسراحت بکه یین و نه ختی ئاوی سارد ته خوینه وه
 بو فینکی عه سه ره که ت بکه یین زور مونسبه. پلنگ جوابی داپه وه: روچ فیدایی من له

پادشا مه‌علوومه . شهرتی وه‌فا نییه من ئیسراحت بکه‌م و پادشاه به مه‌راقه‌وه بتلیته‌وه . ئیسراحتی ئی‌مه باعیسی مه‌راق زیاد کردنی پادشایه . هه‌تا زوو به‌خزمت پادشا بگه‌ین چاکه . وه‌قتی حه‌ره‌که‌تیا‌ن کرد و داخل به‌خزمت پادشاه بوون ، قسه‌ی پلنگ یه‌که یه‌که عه‌رزی شیر کرا . شیر ئافه‌رینی له‌ پلنگ کرد . وتی : ره‌حه‌تی ده‌ست یه‌کئی ته‌که‌وئیت ناره‌حه‌تی وه‌لی نیعه‌تی به‌لاوه‌ گران بیت . ئیستا مه‌علوومه پلنگ ساحیب وه‌فایه ، لایقی پادشایی فه‌رح ته‌فزایه . له‌سه‌ر ئه‌مری شیر پلنگ کرایه‌وه به‌ پادشای فه‌رح ته‌فزاو ، بیسه‌که ته‌سلیم به‌ پلنگ کرایه‌وه له‌ جیگه‌ی شیر به‌ حوکمرانی دانیشته‌.

دابیشلیم وتی : هیتانه‌ دبی ئه‌م میسه‌له‌م بو‌ئه‌وه بوو ئیوه بو‌تان مه‌علووم بیت ده‌ست که‌وتنی مه‌تله‌ب به‌بئ زه‌حمت مومکین نابئ . مه‌علوومه رۆژ له‌ مه‌شریق هه‌لدیت و له‌ مه‌غریب ئاوا ته‌بیت . ته‌گه‌ر یه‌ک سه‌عات ئیسراحت بکات غولغوله‌ ته‌که‌وئیته‌ ناو مه‌خلووقه‌وه . وه‌ که‌س له‌ سه‌فه‌ر نائومی‌د نه‌بووه خوسوس ئه‌م سه‌فه‌ره بو‌ من واسیته‌ی ریگه‌ی عه‌داله‌ته و بو‌ ده‌سته‌که‌وتنی عیلمی‌که باعیسی ئیسراحته بو‌ میلله‌ت (ان ذلک من عزم‌ الأمور) . وزه‌را بو‌یان مه‌علووم کرا مومانه‌عه‌تی پادشا مومکین نابیت . موباره‌کبادییا‌ن کرد ، وه‌ له‌سه‌ر ئه‌مری وزه‌را ته‌سبابی سه‌فه‌ر دروست کرا .

پادشا که‌وته به‌حری فه‌ره‌وه بو‌ خوسوس یه‌کی ته‌مین له‌ جیگه‌ی پادشاه به‌ حوکمداری دانئ . به‌ ئه‌مری پادشاه مه‌جلیس گیرا . به‌ ئیتتیفاقی ئومه‌را ، وزه‌را و میلله‌ت یه‌کیکیان له‌ جیگه‌ی پادشاه ته‌عین کرد . پادشاه رووی کرده وه‌کیله‌که فه‌رمووی : من ئی‌راده‌ی سه‌ره‌ندیب ته‌که‌م ، بو‌ تو‌ لازمه‌ خه‌وی ئیسراحت له‌ خو‌ت حه‌رام بکه‌یت . ریگه‌ی عه‌داله‌ت بگرته‌ پیش . حه‌قی مه‌زلوومان له‌ زالم بسینی به‌ ئه‌مری شه‌ریعه‌ت حوکم بکه‌یت و ، له‌ قانونی عه‌داله‌ت نه‌چیته‌ ده‌ره‌وه ، ئاره‌زووی ره‌حه‌تی میلله‌ت بکه‌یت و ، ده‌ستی ته‌عه‌ددا درپژ نه‌که‌یت . بو‌ت مه‌علووم بی هه‌ناسه‌یه‌ک دونیا ژیر و ژوور ته‌کات . وه‌ به‌ته‌خت و سه‌لته‌نه‌ت مه‌غروور نه‌بیت . ته‌م رۆحه‌ لای به‌نی ئاده‌م ته‌مانه‌ته ، به‌ وه‌عه‌دی چه‌ند رۆژی له‌ به‌ده‌ن ده‌رته‌چیت . وه‌ رجا ته‌که‌م ته‌م وه‌سیه‌تانه فه‌رامۆش نه‌که‌یت . له‌ پاشا هاته‌ ده‌ره‌وه ، به‌ پیش ده‌می له‌شکرا هاتوو چووی ده‌ست پی کرد و میقداری نه‌سیحه‌تی ته‌وانی کرد . دوعا خوازی له‌ میلله‌ت کرد ، له‌گه‌ل میقداری له‌شکر له‌ مه‌مله‌که‌ت چوونه‌ ده‌ره‌وه ، روویان کرد بو‌ ریگه‌ی سه‌ره‌ندیب . به‌حر و به‌ریان بری ، وه‌ له‌ گه‌رمی و هیلاکیی ریگه‌ گه‌یشتن . ئینتیها داخل به‌ حودوودی سه‌ره‌ندیب بوون . وه‌قتی نزیک به‌ شاری سه‌ره‌ندیب بوونه‌وه ، رووی پادشا وه‌ک گولی هه‌نارسوور

هه‌لگه‌راو حه‌مدو سه‌نا‌ی خودای به‌جی هینا. وه‌قتی داخل به‌شاری سه‌ره‌ندیب بوون، دوو سی رۆژ بۆ ئیسراحه‌ت له‌شاره‌که‌دا به‌گه‌ران خه‌ریک بوون، باری فه‌زله‌و ئه‌و میقداره له‌شکره له‌شاره‌که‌دا دانرا، وه‌پادشاه و هه‌ردوو وه‌زیر و کاتب پروویان کرد بۆ سه‌ر شاخه‌که. وه‌قتی داخل به‌سه‌ر شاخ بوون به‌ته‌ماشاکردن خه‌ریک بوون. غاریکی تاریک ده‌رکه‌وت، پادشا بۆی مه‌علووم بوو جیگه‌ی حه‌کیمی ساحیب ته‌دبیره، ناوی (بیدبای بره‌مه‌ن)ه. به‌هیندی (پیل پای) ناو ئه‌برا. ئه‌و حه‌کیمه له‌عه‌قل و قسه‌کردندا بی ئه‌مسال بوو ده‌ستی له‌دنیا هه‌لگرتیوو، شه‌و و رۆژ به‌عیباده‌ت مه‌شغوول بوو. دابیشلیم میقداری له‌به‌ر غاره‌که‌دا ویستا. حه‌کیمی دل رووناک هاته به‌رده‌م غاره‌که، بانگی کرد: «أدخوها بسلام امنین». پادشاه به‌سووره‌تی شاهانه‌چووه ژوووه‌وه، په‌سمی ته‌عزیمی به‌جی هینا، سه‌لامی له‌حکیم کرد. حه‌کیم جوابی دایه‌وه. وه‌قتی پادشا ته‌ماشای حه‌کیمی به‌هیندی کرد، له‌سووره‌تی ته‌حییور ما. به‌سووره‌ت به‌نی ئاده‌م بوو، به‌سیفه‌ت وه‌ک مه‌لائیکه‌بوو. حه‌کیم به‌عه‌قل بۆی مه‌علووم بوو پادشاه بۆ سوئال چووه. فه‌رموی: دانیشه، به‌یان به‌فه‌رموو واسیته‌ی زه‌حمه‌ت کیشانت چیه‌؟ دابیشلیم بینینی خه‌وه‌که و دۆزینه‌وه‌ی خه‌زینه‌که‌ی و وه‌سیه‌ت نامه‌ی هۆشه‌نگ شای، ئه‌وه‌ل تا ئاخ، بۆ حه‌کیم به‌یان کرد. حه‌کیم به‌زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌وتی: ئافه‌رین بۆ غیره‌ت و عه‌داله‌ت. موه‌فه‌قیه‌ت بۆ ره‌حه‌تی میلیه‌ت ئه‌وه‌نده‌ریگه‌ی زه‌حمه‌ت کیشاوه. ئینشاللا ناوی چاکه‌ت گوم نابێ. له‌وه‌قتی سوئال و جواب پادشاه وه‌سیه‌ته‌کانی هۆشه‌نگ شای بۆ حه‌کیم یه‌که‌یه‌که‌ گێرایه‌وه. حه‌کیم عومومی حیفز کرد، وه‌ئیمه‌ش سوئال و جوابی دابیشلیم و بره‌مه‌نی حه‌کیم به‌ناوی (گه‌لاویژی کوردستان)ه‌وه، به‌چوارده‌نه‌سیحه‌ت به‌یان ئه‌که‌ین و، نه‌سیحه‌تی له‌ئاخری چوارده‌نه‌سیحه‌ته‌کان به‌ناوی (ته‌وه‌ددود)ی جاریه له‌زه‌مانی خه‌لیفه‌هاروونورپه‌شید، عومومی مه‌سه‌له‌ی شه‌رعییه و ئه‌ده‌بییه، به‌بانی ئه‌که‌ین. هیدایه‌ت له‌خودا ته‌مه‌نا ئه‌که‌م.

نه‌سیحه‌تی ئه‌وه‌ل

باوه‌ر نه‌کردن به‌قسه‌ی حه‌سوود و دوو زوبان

دابیشلیم فه‌رموی: مه‌عنا‌ی وه‌سیه‌تی ئه‌وه‌ل ئه‌لێت مه‌ئموور له‌پادشا نزیک بوو حورمه‌تی لازمه‌وه‌به‌قسه‌ی فیتنه‌مه‌ئموور عه‌زل نه‌که‌یت، وه‌عه‌زل کردنیان باعیس به‌وێرانی مه‌مله‌که‌ته، وه‌په‌ریشانی میلیه‌ته. ریگه‌ی چۆنه‌؟ وه‌خوسوس که‌سی به‌روتبه

گه یشت، وه حه سوودان ئاره زوو بکهن ئه و مه ئمووره عه زل بکریت، چۆن دلێ پادشا له و مه ئمووره وه ئه گیتین. وه ته دبیری، پادشا هه رق به قسه ی درۆ بکات، وه به زوبانی لووسی حه سوود باوه ر نه کات؟ داوای دهرمانی له حه کیمی ساحیب ته دبیر ئه کهم.

حه کیم جوابی دایه وه، وتی: ئه ساسی پادشا هی له سه ر ئه م نه سیحه ته ئه میتیت. لازمه پادشا ئه هلی فیتنه له مه جلیس ده رکات، وه له مه مله کهت دووری خاته وه، وه مه نع ی عه بیته کردنی ئومه را بکات. ئه گه ر پادشا به قسه ی فیتنه مه ئمووری عه زل کرد، باعیسی تیکچوونی سه لته نه ته. وه لازمه بۆ پادشا هان ئاگری قه هری به قسه ی فیتنه هه لته گیرسینی (والفتنة أشد من القتل). وه ئه گه ر پتگی فیتنه کرایه وه بۆ حوزووری پادشا، وه ک مه سه له ی شیر و گاکه ئه بیت. دابیشلیم فه رمووی: چۆن بووه؟

حیکایهت

بهره مه ن فه رمووی ئه گیتینه وه بازرگانی بوو دائیما به سه فه ر کردن خه ربیک بوو. مه مله که تانی زۆر دبوو. سارد و گه رمبی زه مانی ته جره به کردبوو. رۆژی نه خوۆش کهوت. ده رده که ی هه تا نزیک به مردن بوو. ئه و بازرگانه سی ئه ولادی نیرینه ی بوو. ده ستی کرد به وه سیهت بۆ ئه ولاده کانی، وتی: بۆتان مه علوم بی به ک دوو رۆژ عومرم ماوه. من ئه مرم و، خوۆتان و غیره تتان. ئه ی ئه ولادم، من ته ماشا ئه کهم که ستان تالب به که سا بهت نین و به مالی دنیا مه غروورن. ئه گه رچی به بی مه شه ققهت مالتان ده ست که وتوو، به ئیسراف سه رف کردنی حه رامه (کلوا واشربوا ولا تسرفوا). بۆتان مه علوم بی مالی دنیا سه رمایه به بۆ دنیا و قیامهت. ده ولته سی خاسیه تی بۆ دنیا هه یه.

ئه ووه ل خوۆش رابواردن و ئاره زوو شکاندن و موحتاج نه بوون، به مال مومکین ئه بیت. دووه م مه دح و حورمهت و سپ پۆشین، به واسیته ی ده ولته ته وه ده ست نه که ویت. سیه هم شوۆرهت به سه ر ساحیب ئه سلدا په یدا ئه کات و قسه ی مه قبوول ئه بی و، چه ند که سانج به واسیته ی ده ولته تی دنیا وه ناییلی ره حمه تی خودا بوون. پیاوی عاقل به بی فائیده مال سه رف ناکه ن. (نعم المال الصالح للرجل الصالح). زۆر که س هه یه به واسیته ی مالی زۆره وه به پادشا هان نزیک بوون. ئه ی ئه ولادم ئیوه بزائن حه وزیک پر بی له ئا و ئاوی نه یه ته سه ر، که م که م ئاوی لی به رن به مودده تی وشک ئه بی. به حری ئاوی نه یه ته سه ر توۆی وشکایی سه ر دینیته ده ر. ئه ی ئه ولادم، وه ک من به تیجارهت و سه فه ر خه ربیک بووم ئیوه ش وه ک من سه عی بکه ن. نه لێن باوکمان پیر بووه، عه قلی نه ماوه. بۆ

پاشه پوژتان جه رگم سووتاوه. كوره گه وره بیان وتی: ئەی بابە، ئەو هی تو ئەفه رموویت بی تەوه ککولییە. بەنی ئادەم هەتا ژینی لە دنیا مابیی رزقی لە تەرهف خوداوه بو دیت و، رزقی خودا بو ئیمە ی رهوانه کردیی بو کهس ناخوری، وه رزقی به نسیب ئیمه نه بوویت دەستمان ناکه ویت. مادام وایه کهسابهت بکهین و کهسابهت نه کهین وهک یه که. مه گهر حیکایه تی دوو شازاده کهت نه بیستوه؟ شاهیدی حالمانه. یه کیکیان به بی مه شه ققهت پادشایی و خهزینه ی دهست کهوت، وه یه کیکیان به واسیته ی پادشاهییه وه به کوشه چوو. باوکیان پرسی: چۆن بووه؟ به یانی بکه.

حیکایهت

كوره گه وره بیان وتی: له مهمله که تی هه له ب پادشایه ک بوو ره عیهت په روه، له عه دالهت و به ره حمیدا بی ئە مسال بوو. ئەو پادشایه دوو کوری بوو. کوره کان دائیما به ئیشی خراپه و له هو و له عه ب خه ریک بوون. له دائیره ی ئینساف چوو بوونه دهره وه. پادشا عاقل و دنیا دیده بوو. خهزینه و مالی له حیساب دهر چوو بوو. له ترسی مه غرووری و بی عه قلیی کوره کانی به فکریا هات خهزینه که ی ته سلیم به دهست ئە مینداری بکات. له ئە ترافی هه له ب عابیدی ک بوو دايم به تاعهت کردنی خودا خه ریک بوو. پادشاه له گه له ئەو عابیده زۆر ناشنا بوون. عابید چوو له لای پادشاه بو چاو پیکه وتن. پادشا به مه خفی خهزینه و ماله که ی ته سلیم به عابید کرد، بو پاشه روژی کوره کان موخافه زه ی بکات. له نیوه ی شه دا خهزینه که یان به مه خفی نه قل کرده جیگه ی عابید. وه سیه تی بو عابید کرد: هه ره وه قتی مناله کان موختاج بوون، ورده ورده ته سلیمیان بکات. بو سبه عینی پادشاه ئە مری کرد خه نده قیان هه لکه ند، رووی کرده کوره کان: خهزینه که م له ناو ئەو خه نده قه دا شاردوه ته وه، وه ئیوه ش ئاگه ه داریی ئە حوالی خۆتان بکه ن، وه هه ره وه قتی موختاج بوون خهزینه که هه لده نه وه ورده ورده لپی سه رف بکه ن. چه ند روژی نه خو شییی پادشاه توولی کیشا. به ئیراده ی خودا پادشاه و عابیده که هه ردوکیان به روژی ئە مری خودایان کرد (انا لله وانا الیه راجعون). وه قتی له کفن و ته عزیبه ی پادشاه بوونه وه، ئەمما بی خه بهر بوون خهزینه که له مالی عابید دفن کراوه، وایان بو مه علوم بوو بوو له خه نده قه که دا دفن کراوه. کوره گه وره بیان له جیگه ی پادشا دانا. عومومی میللهت موتیعی ئە مری بوون. کوره بچوو ک به بی وه زیفه مایه وه و حورمه تی لای برا گه وره نه بوو. کوره که خه یالی کرد وتی: مادام له پادشایی و خهزینه مه حرووم بووم، وا چاکه له گو شه یه ک به عیبادهت

خهریک بم. دنیا بی وهفایه، وهفای تا سهر بۆکس نه بوه. مهسله حهت نه وهیه بچم بۆ خزمهت عابیده که ی ره فیقی باو کم، له خزمهت نه ودا به عیبادهت مهشغوول بم، بۆ ئاخیرهت چاکه. به و فکره له شار چوو ده ره وه. رووی کرد بۆ جیگه ی عابید. وهقتی داخل به جیگه ی عابید بو، بۆ مه علوم کرا عابید مردووه. کوره که له جیگه ی عابید دانیشته، به عیبادهت کردن خهریک بو. له ژیر خانووی عابیده که دا جۆگه ئاو پیک بو. ئاو که بۆ زراعت نه رویشته. ئاو ی جۆگه که وشک بو. روژی کوره که به پاک کردن وه ی جۆگه که خهریک بو. له بهر موحتاجیی ئاو فکری کرد نه گهر ئاو ی نه م جۆگه وشک بیت باقی بو نوم لیتره بی فائیده یه. وا چاکه جۆگه که هه لکه نم هه تا نه یگه یه نمه ئاو. دهستی کرد به جۆگه هه لکه نین هه تا نزدیک به خه زینه که بو. وهقتی گه یشته سهر خه زینه، شوکری خودای کرد. به قه ده ر ئیحتیاجی خۆی سهر فی نه کرد. نه ما کوره گه وره که یان به ته که بیور و ئیسراف به خه رج کردن خهریک بو، وه غه می ره عیهت و له شکری نه بو وه برای بچووکی به فکره نه ههات. له پاش مودده تیک دوشمنی بۆ په یدا بو. دوشمنه که به له شکری زۆر و سیلاحه وه هوجوو میان کرده سهر کوره پادشاه. کوره پادشاه له شکر و سوپای ریکخست وه به ئومیدی دهره پنانی خه زنه که داخل به قه سر بو. ههر چه ند نه رزی هه لکه ند، بۆ خه زنه که گه را هیچی ده ست نه که وت. که وته به حری مه راقه وه. نا ئومیدی بهی حاصل کرد. له تاو هوجوو می دوشمن ههر نه وع بو له شکر و سوپای هه لگرت له مه مله که ت چوو ده ره وه، به رامبه ر به دوشمن سه فی راکیشا. وهقتی ده ست کرا به تیر هاویشتن، له ناکا و تیری له ته ره ف دوشمنه وه هات دای له سه ر دلّی کوره پادشاه، ده ست به جی نه مری خودای کرد. ته سادوف له ته ره ف له شکری کوره پادشاه تیری رویشته دای له سه ر دلّی پادشای دوشمن، (نه ویش نه مری خودای کرد). ههر دوو له شکر به بی پادشاه مانه وه. هاوار که وته ههر دوو له شکره وه، نزدیک بوو ئاگری فیتنه له ههر دوو ته ره ف داگیرسیته. به ته دبیری وزه را سو لّحیان کرد و قه راریان دا له نه ولادی پادشاه یه کیک بکه ن به پادشاه. نه مر درا مه جلیس ته شکیل بکریته. به قه راری مه جلیس قه راریان دا کوره بچووکی پادشاه مودده تیکه ته رکی وه ته نی کردووه له خانووی عابیدیک به عیبادهت مه شغوولّه. میقداری نه شراف و میقداری وزه را چونه مالی عابیده که کوره که یان هینا له جیگه ی باوکی کرد یان به پادشاه، وه خه زینه که یان نه قل کرده خه زنه ی پادشاه. به واسیته ی ته وه کوله وه خه زینه ی باوکی و جیگه ی باوکی ده ست که وته وه. نه م مه سه له یه م بۆیه هینایه وه رزقیک به نسیب بوو بیت لازم به سه عی ناکات. پشت به ته وه ککول به ستن

له کهسابهت چاتره.

کورکه که ئەم قسهی تهواو کرد. باوکی فهرمووی: ئەوی بهیانت کرد عوموموی راسته. خودا له قورئانی کهرمیدا فهرموویه تی: (لیس للانسان الا ما سعی). نان پهیدا کردن به سهعی و به عهزیهت نه بیته، به دانیشتن و به ته مه لئی نان پهیدا نابیت. مه گهر قسهی پیاوه کهت نه بیستوو به چاوپیکه وتنی باز و قهله رهشکه ته رکی کهسابه تی کرد؟ کوره پرسی: چۆنه، به یانی بفهرموو.

حکایهت

باوکی وتی: ئەگێر نهوه دهرویشی به دارستانیکدا رویشته، ته ماشای کرد بازی میقداری گوشتی به چنگه وه گرتوو به ئەترافی داریکدا ئەگه ریت. دهرویش دیقته تی کرد قهله رهشیک بی پهروبال له هیتلانه دا که وتوو. بازه که چوو سه هیتلانه که، نهخته نهخته گوشته که ئەپچریت، ئەیخاته دم قهله رهشکه که وه. دهرویش وتی: سویحانه لالا! قهله رهشیک بی پهروبال له هیتلانه به دا که وتوو، بی خواردن نییه. رازیقی رزق خودایه، چاوی قودره تی له هه موو عالمه وه هه یه. منیش وا چاکه له گوشه به که به رهحه تی دانیشم، ئەوهنده زحمه تی خۆم نه دم. فهرمووده ی خودایه: «ان الله هو الرزاق ذو القوة المتین». رویشته له گوشه به که دانیشته، میقداری سی شهو به بی خواردن نیداره ی کرد، سکی به پشتیه وه نووسا، قووه تی هه لسانی نه ما، عیباده تی ئەو سی روژه ی فهوتا. خودای تهعالا ئیلهامی فهرموو سه پیکه مبهری ئەو عه سه ره، له حالاتی دهرویشه که ی خه به ردار کرد. فهرمووی به واسیته ی کهسابه ته وه رزق بو عه بد ئە نیرم. ته بلیغی دهرویش بکه وه که باز بیت مه نفه عهت به قه ل بگه به نیت، وه که قه ل نه بیت مه نفه عهت له باز وه گریت، له (الکاسب حبیب الله) بی به هره نه بیت. حوکه ما فهرموویانه: رزق ته قسیمه، ئەما ئەسبابی بو ره وانه کراوه. له پادشاه هه تا فه قیر به کهسابهت موحتاجن. به بی کهسابهت نان بو که س پهیدا نه بو وه نابیت. کوری ناوه راستیان دهستی کرد به قسه کردن، وتی: باب، ئیمه قووه تی ته وه ککولی کولیمان نییه، لازمه کهسابهت بکه یین. هه ره وه قته دهستمان کرد به کهسابهت موحتاج ئەبێن به مال و ژن، ته دبیری ئەو وه قته چییه، بفهرموو. باوکی جوابی دایه وه: ئەی ئەولادم، مال دهست که وتن ئاسانه، ئاگه هداریی زحمه ته. ئەگه ره که سی بوو به ساحیب مال، لازمه دوو وه زیفه بنا سیت: ئەوه له ن موخافه زه ی مال که ی بکات له دهست دز و جهرده. پیاوی ساحیب مال دوژمنی

زۆره، وه پاره لای هه موو کهس شیرینه. دووهم لازمه له سه رمایه کهی سه رف نه کات، وه مه نفه عه تی که سابه تی هه ر چه ند بوو به ئیداره سه رفی کات. وه ئه گه ر به مه نفه عه تی ماله که ئیداره ی نه کرد و سه رمایه ی خوارد، به مودده تیگی کهم زه لیل و داماو ئه بیته، هه ره وک و توویانه به حر ئه گه ر ئاوی نه هاته سه ر، تۆزی وشکایی سه ر دینیتته ده ر. مه گه ر حیکایه تی مشکه کهت نه بیستوو به قه هر و غه مه وه خۆی کوشته؟

کوره که سوئالی کرد چۆن بووه؟

حیکایه ت

باوکی وتی: بیستوو مه فه لایحیک بوو میقداری گه نفی کردبوو ژوو ریکه وه ده رگای عه ماره کهی به قور به ست رۆژی لازماتی. ته سادوف مشکئی له ژیر عه ماره که هاته ده ره وه. گه نم ورده ورده به کونه که دا ئه چوه خواره وه (وفي السماء رزقکم). ته ئسیری له مشک کرد. مشک زۆر به و نیعمه ته که یف خۆش بوو. به مودده تیگی کهم خه یالی قاروونی و سه لته نه تی فیرعه ونیبه که وته سه ر. میقداری مشکئی گه ریکی جه مع کرد، به یانی خه زینه ی بۆ کردن. عومومی مشکه کان بوون به عه بد و به پادشای خۆیان قه بوول کرد. خزمی دوور و ره فیقی کۆن کۆبوونه وه، سوئینان به سه ری ئه و ئه خوارد. به خزمه ت کردن مه شغوول بوون و به ره سمی خۆیان هه ر یه که له سه ر وه زیفه یه ک دانران. ده ستیان کرد به مه دح کردن. وتیان: قوربان، هه تا سه ری جه نابت سه لامه ت بچ گه نم له بارین کهم ناکات. هه موو رۆژیک هه ر چه ند گه نم ئه هاته خواره وه ئه یان خوارد و غه می پاشه رۆژیان نه بوو. ته سادوف له و عه سه ردا گرانی په یدا بوو، فه لایح ئاره زووی فرۆشتنی گه نمه کهی کرد. وه قتی ده رگای عه ماری کرده وه تیفکری گه نمه که زۆری کهم کردوو. زۆری مه راق خوارد. وای به مه سه له حه ت زانی گه نمه که نه قل کات. وه قتی فه لایح نه قلی گه نمه کهی کرد مشکه کان خه به ردار نه بوون. ئه م ما مشکیکی زبه رکه فه رقی به ته په ته پی قاچی فه لایح کرد، له کونه که سه رکه وته سه ری. بۆی مه علووم بوو گه نمه که نه قل کرا. چوووه خواره وه مشکه کانی خه به ردار کرد. مشکه کان هه ر یه که له کونیکه وه، وه لی نیعمه تی خۆیان جیهیشت. ره فیقی خواردن و خزمی درۆ بوون. هه ر یه ک بۆ لایه ک ته فر و توونا بوون. مشکه هه ر چه ند به و لاو به و لای خۆیا ته ماشای کرد که سیانی نه دی. بانگی کرد: سه به بی چیه له من تۆراون؟ ره نگه سه رخۆش بووم عه زبه تم داون. نیهایه ت به کونه که دا سه رکه وت، ته ماشای کرد ئه سه ری گه نم نه ماوه. عه ماره که چۆل کراوه، وتی:

ساحیب عه‌مار بووم، هه‌ر خۆم پاشا بووم
له‌ناو ره‌فیعقان رۆسته‌می زال بووم
وه‌فا نه‌ماوه، باعیسی چییه
ره‌فیعی ئیستا نانی - نانی به

ئه‌وه‌نده گریا سه‌ری دا به ئه‌زدا، می‌شکی که‌وته خواره‌وه مرد. ئه‌م می‌ساله‌م بۆیه
هینایه‌وه بۆتان مه‌علووم بی‌ت حورمه‌ت به واسیته‌ی بوونه‌وه‌یه. کوری بچووکیان هه‌ستا
ده‌ستی باوکی ماچ کرد، وتی: بابه، ئینسان ده‌ستی کرد به که‌سابه‌ت و مه‌نفه‌عه‌تی بوو،
خه‌رج کردن چۆن لایقه؟ باوکی وتی: ئه‌ی ئه‌ولادم دوو ریگه‌ی هه‌یه. ئه‌وه‌ل ئیسراف
حه‌رامه، به‌وه‌وه سه‌رفی نه‌کات ته‌عه‌نی خه‌لق به‌ینیه‌سه‌ر خۆی. ئیسراف کردن
وه‌سه‌سه‌ی شه‌یتانه (ان المذربین کانوا اخوان الشیاطین). لازمه ریگه‌ی شه‌ریعه‌ت
بگرته‌ه پیش.

به‌قسه‌ی حوکه‌ما و ئه‌مری عوله‌ما
به‌خیل و ئیسراف به‌یه‌ک دانرا

دووه‌م شه‌رته لغاوی شه‌یتان له‌ده‌م نه‌که‌یت، خۆت موفیسی دنیا و قیامه‌ت نه‌که‌یت.
(بشر مال البخیل بحادث أو وارث). هه‌ر سێ کوره‌که ئه‌وه نه‌سیحه‌ته‌یان له‌باوکیان
بیست. هه‌ر یه‌که به‌که‌سابه‌تیک مه‌شغوول بوون. کوره‌گه‌وره‌که‌یان ده‌ستی کرد به
تیجاره‌ت، به‌سه‌فه‌ر کردن خه‌ریک بوو. دوو گای به‌قووه‌تی بوو، شیرێ توند ته‌بیعه‌ت له
بۆره‌ی ئه‌و گایانه‌ فکری پادشایی نه‌ئه‌ما. فیلی ساحیب قووه‌ت موقابه‌له‌ی ئه‌و گایانه‌ی
نه‌ئه‌کرد. له‌ده‌ره‌جه‌ی گه‌وره‌یی و قووه‌تدا بوون. جه‌سه‌دیان وه‌ک فیلی، حه‌مله‌یان وه‌ک
شیر. به‌یه‌ک رۆژ ئه‌چوون به‌غداد تا هه‌ولێر. ئه‌و دوو گایه‌ یه‌کیکیان (شه‌تره‌به) و
یه‌کیکیان (مه‌نده‌به) ناو بوون ساحیبی ئه‌و گایانه‌ به‌نه‌فسی خۆی خزمه‌تی ئه‌کردن. زۆر
خۆشه‌ویست بوون. نیه‌ایه‌ت رۆژی سه‌فه‌ریکی هاته‌ه پیش. هه‌ردوو گاکه‌ی بار کرد.
رۆیشه‌ت بۆ سه‌فه‌ر. قۆناغی ئه‌و رۆژه‌یان دوور بوو. له‌ریگه‌ تووشی جۆگه و ئاوێک بوون،
قور و زۆنگاویکیان هاته‌ه پیش. گاگان هیلاک بووبوون. شه‌تره‌به له‌ناو قورا چه‌قی.
می‌قداری خه‌ریک بوون، هینایانه‌ ده‌ره‌وه، ئه‌مه‌ قووه‌تی هه‌لسانی نه‌بوو. تیجاره‌که
مه‌جبور بوو یه‌کیکی بۆ کرد به‌نۆبه‌چی ئاگه‌هداری بکات، هه‌تا دوو سێ رۆژ
ئه‌بوورته‌وه، له‌پاشا داخل به‌کاروانی بکاته‌وه. تیجاره‌که له‌گه‌ل کاروان رۆیشه‌تن.



شه تره به و نۆه چیه که مانه وه. کابرای نۆه چی سه بری کرد تا دوو رۆژ. له ته نهایی بچ تاقهت بوو، شه تره به ی به جیه هیشته و رۆیشت. وه قتی داخل به کاروان بوو خه به بری مردنی شه تره به ی به تیجار دا. مه نده به له مه راقی شه تره به نه خوش کهوت و مرد، ئەما شه تره به له پالوه دهستی کرد به گیا خواردن، میقداری قووه تی پهیدا کرد هه لسا یه سه ر خۆی. به دهم له وه ره وه رۆیشت، داخل به ناو سه وزاییه ک بوو. له ناو ئەو سه وزاییه دا چه ند رۆژی مایه وه. تیر گیا بوو، قووه تی ئەوه لی پهیدا کرده وه. له بهر مه غرووری و خۆ تاقیکردنه وه خه یالی بۆراندنی کرد، به قووه تیکی ته واو بۆراندی. ئەما ئەو بیه شه یه شیریکی توند ته بیعه ت له ئەوه لی جوانییه وه تا ئەو وه قته له سه ر ته ختی پادشایی حوكمدار بوو، له ئەنواعی درنده له ژیر ده ستیا بوو، وه له عومری خۆی که سی له خۆی زیاتر نه ئەزانی، وه قووه تی فیل و به بر به لایه وه وجودی نه بوو. ئەما نه گای دیبوو و نه دهنگی گای بیستبوو. وه قتی بۆره ی گاهات سه رسام بوو، رۆح هاته لیوی، قووه تی هه ره که تی نه ما. له بهر ئەوه ی درنده کان فه رق نه کهن له جیه گی خۆی هه لسه سا. ئەما له ژیر حوكمی ئەو شیرهدا دوو چه قه ل هه بوو، یه کیکیان (که لیله) و یه کیکیان (دیمه) ناو بوون، له ده ره جه ی زیره کی و قسه زانیدا بوون، له فکر و قانونی مه شهووری دنیا بوون، ئەما

دیمه له فکرو ته مه عدا له که لیله زیاتر بوو. به عه قَل زانیی شیر له ترسی گا قووه تی هه لسانی نییه، رووی کرده که لیله وتی: ته ماشای پادشاهت کردووه قووه تی هه لسانی نه ماوه؟

به ناو چه وانیا وا دهر که وه وتووه
له دهنگی گابوژ ناوکی که وه وتووه

که لیله جوابی دایه وه: تو حقی ئەم سوئالت نییه. قسه کردن له پادشاهان بی ئەده بییه، نیمه نان خوژی پادشاهین، له ژیر سبیه ری پادشاهدا ئیسراحت ئەکه یین. بو نیمه قسه کردن دهر حقه به سپیری پادشاه زور بی ئەده بییه. ئەو قسه ی تو کردت لایقی نیمه نییه، وه نزیك بوونمان به پادشاه مومکین نییه. وه زیفه ی پادشاهان له کوئی، بن توورک و چه م و ناو له کوئی، وه هه رکه س له ئیشیک نه زانی، دهستی بو درێژ بکات، ئەوه ی به سهر دی به سهر مه میونه که هات.

دیمه پرسى: چۆن بووه به یانی بفرموو.

حیکایه ت

که لیله وتی: ئەگێر نه وه مه میونتی ته ماشای کرد دارتاشی له سهر دارى دانیشتووه، به مشار داره که ئەپرته وه. دوو پوازی له داره که داوه بو ئاسانی هاتوچۆی مشاره که. ههر وهقت مشاره که ی تنگ ئەبوو پوازی ئەوه ئی دهر ئەهینا له نزیك مشاره که دایته کوتا. ته سادوف دارتاش بو حاجه تی ناو هه ستا رویشت. داره که به جی ما. مه میونه که که جیگه ی دارتاشی به خالی دی، چووه سهر داره که دهستی برد بو مشار، کلکی له قلیشی داره که وه چووه خواره وه. سنگی ئەوه ئی دهر کیشتا، دار هاته وه یه ک، مه میون بوو به ته له وه. کابرای دارتاش هاته وه. مه میونه فه قیره که دهستی کرد به گریان. دارتاش دهستی کرد به لیدان و سزا دانی وتی: مه میون و دارتاشییان گوتووه؟ ئەوه نده ی لی دا هه تا کوشتی. مه میونه که مرد. ئەم مه سئه له یه م بویه هینایه وه ههر که س ئیشی بکات له دهره جه ی خوژی زیاتر بی په شیمانیی له دوو دیت، ئیسراحتی بو مومکین نابی. دیمه وتی: ههر که س ئاره زووی نزیکیی پادشاهی بوو بو نان خواردن نییه، به لکی له ههر جیگه یه ک بیت سکی پر ئەبیتته وه، ئەمما نزیك بوون به پادشاه باعیسی حورمه ته. که سی نزیك به پادشا بوو ئەوه لهن روتبه و مه عاشی دایمییه وه مومکینی ئەبیت دۆست و ره فیقی له به لا نه جات بدات، دوشمنی دوچاری به لا بکات. بو ت مه علوم بیت ههر که س

به واسیتهی تمهعهوه هاتوچۆی پادشاهی کرد، له ژیر دائیرهی حیواناتایه. سهگی برسی به ئیسقانییک دلخۆش ئه بییت. پشیلهی سپله به لوقمه یهک نهفسی کویر ئه بییت. بیستوومه شیر ئه گهر که رویشکی بگریت و حیوانه کتیبیهک بهدی بکا که رویشکه که نهجات ئه دات، روو له حیوانه که ئه کات. تهلهبی جیگهی بلند بکه ههتا مومکینت ئه بییت و مانه وه مان باش نییه. لیت مه علوم بووه ئاو له نور پهیدا بووه، مودده تیک له جیگهی خۆی مایه وه بۆگهن ئه بییت، خوارده وهی بۆ کهس مومکین نییه. که لیله وتی: روتبه و مه ئموورییهت بۆ که سیکه یا ته حسیلی مه کته بی کرد بییت وهیا به ئیرس بۆی به جی ماییت. ئیمه لهم دوو تایفه مه حروومین، جیگه مان بن تووترکه، لایقی روتبه و مه ئموورییهت نابین، چونکه (نان بۆ نانهوا، گوشت بۆ قهساب) دانراوه. ته رکی ئه م خه یالاتانه بکه، تۆ له کوئی، روتبهی وه زارهت له کوئی؟ ئه م قسانهت بۆنی ناخۆشی لی دیت.

دیمنه وتی: دهستمایه ی گه وره بی به ئه سل و نه سه ب نییه، ئه ما به زیره کی و قانونه. هه ر کهس عه قلی ته وا بوو ورده ورده روتبه ی زیاد ئه کات، وه که سی عه قلی نه بوو ئه گه رچی روتبه ی وه زیری بییت ئاخری جیگه ی زه جر و زبندانه. حوکه ما وتوویانه: باری گران به زه حمهت هه لته گیریت، به ئاسان دانه نریت. مه سه لا به ردیکی گران به زه حمهت بخه یته سه ر شانت، به ئاسان به ری ئه ده یته وه. مه سه له ی مه ئموورییهت زۆر به زه حمهت ده ست ئه که ویت و به عه فلهت عه زل ئه بییت. هه روه ک حوکه ما فه رموویانه: پیای گه وره ته حه مولی وه ک فه قیر نییه، قو بوولی هه موو مو عامه له یه ک ناکات، چونکه که سی گه وره بوو ئولفهت به لیباسی نایاب و خواردنی پاکه وه ئه گریت. ته رک کردن زۆر زه حمه ته، ئه ما ئینسانی ده رویش هه ر نه وع بییت مو دارای مومکین ئه بییت به شه رتیک ته مه ل نه بی. مه گه ر مه سه له ی دوو ره فیه کهت نه بیستووه یه کتیکیان به واسیته ی زه حمه ته وه به روتبه ی پادشاهی گه یشت و، یه کتیکیان به واسیته ی ته مه لیه له بن شاخه که دا ما بۆوه؟

که لیله وتی: چۆن بووه؟

حیکایهت

دیمنه وتی: ئه گیر نه وه دوو ره فیه ی بوون یه کتیکیان (سالم) و یه کتیکیان (غانم) ناو بوون، به ریگه دا ئه رویشتن. ریگه یان که وته بن شاخیک. ته ماشایان کرد حه وزی دروست کراوه، ئه ترافی حه وزه که به گول و ریحانه و لاولاو چینهراوه. ئای حه وزه که وه ک مرواری

ئەچىتتە خوارەو. ھەردوکیان بە ئیسراحت لەسەر ئەو حەوزە دانىشتن. ۋەقتى ئیسراحتیان کرد لە ئەترافى حەوزەكە وردبونەو بەردىكى سىپى بە خەتى سەوز نووسراو: ئەى موسافىر بەخىر بىن! بە ۋاسىتەى جەنابتانەو ئەم جىگە بە رووناك بۆو. ئىمە بۆ حورمەتى مەيان ھەرچى چاكە حازمان كردوو، ئەمما ئەو ۋەلەن شەرت ئەمە بە ئەو ۋەل دەفە داخڵ بەناو ئەم ئاۋە بىن، لە شەپۆل ۋ لە غەرق نەترسن. ۋەقتى لە ئاۋ پەرىتەو شىرئ لە بەرد دروست كراو بە شان ھەلگىرئ بە يەك ۋچان تا سەر شاخەكە راکەيت، لە بانگ كردنى جانەوران نەترسيت. ۋەقتى درندە ھەلمەت بەدن خۆف نەكەيت. درك دامىت بگرئ نەكەويت ۋ رانەۋەستيت. ۋەقتى داخڵ بەسەر شاخەكە بوويت، بە مەقسەد ئەگەيت، ۋەھەتا ئىنسان خۆى نەخاتە ناو بەلاۋە تووشى مەنەفەتى دىبايى ناييت، ۋە پىاوئ سەفەرى رىگە نەپرئت لە مەنزلدا ئیسراحت ناكات. ئەگەر رووى ئەرز پر بىت لە ئالتوون، مسقالتىكى بە پىاوئ تەمەل ناگات. غانم وتى: ئەى رەفىق موافقەتم بکە بە يەكەو داخلى ئەم تەلەسمە بىن، ياخود بە مەقسەدمان ئەگەين، ۋەبا ناومان لە دىبا گوم ئەگەين. سالم وتى: ئەى رەفىق ئەم قسە بە لەقسە ناچىت. خەتى نووسراو نەتىجەى مەعلوم نىبە. ئىنسان بەبى تەجرەبە خۆى بخاتە داۋى بەلاۋە، باعيسى جەھالەتە. ئىنسانى عاقل زەھرى بە يەقین دەرمانى بە فكر نەخواردوو. پىاوئ عاقل رەحەتتى حازرى بە مەشەققەتى قەرزى نەداو. پىاوئ بە تەمەع دايم موفلىسە. رجا دەكەم بە رەحەتى دانىشە.

غانم وتى: ئەى رەفىق، دانىشتن ۋاسىتەى تەمەلى ۋ مال ۋىرانىبە. ھەلسووراندىن باعيسى تەرەققى ۋ تەجەللىبە. ئىنسان ھەتا عەرەقى ھىلاكت لەناو چەوان پەيدا نەكات. نانى ئیسراحتى دەست ناكەوئت. مەعلومە ھەموو بەشەرى ئارەزووى ئیسراحت ئەكات، ئەمما نانى دەست ناكەوئت. نانى رەحەتى دەست كەس نەكەوتوو، ئىستە دەست ئىمە بکەوئت. كلىلى خەزىنەى زەمانە بەبى زەحمەت بە دەست كەس نەكەوتوو. مومكىنە ئىمە خەرىكى ئەم قسە دەبىن رەنجمان زايع ناروات.

سالم وتى: ئەم قسەى تۆ بۆن كرووزى لئ دىت، ئىنسانى عاقل بى تەجرەبە خۆى ناخاتە بەحرى بى بنەو. لازمە ئىنسان دەست بۆ ئىشى درىژ بكات عەقلى خۆى بخاتە ناو تاى ترازوۋىك ۋ بەلا بخاتە ناو ئەو تاى. ھەر لایەكىان گران بوو موعامەلەى پى بكات. ئىستا ئىمە بۆمان مەعلوم نەبوو ئەم نووسىنە راستە ۋە يا درۆبە، بەلكى بە قەشمەرى ئەم خەتە نووسرابى. بەلكى سەرچاۋەى ئەم كارىزە گۆگرد بى ئىنسان بسووتىن

و، به لکی پهرینه وه وی ئەو شیرەوی کە لە بەرد دروست کراوە هەلگرتنی بۆمان مومکین نەبێ. وە فەرزەن هەلگیرا قووەت نابێ بە یەک و چان بگەینە سەر شاخەکە، و بە لکی هەر نەوع بوو ئەمانە جێ بە جێ بوو هیچیان دەست نەکەوێت. قەتعییەن من دەست بوو ئەم ئیشە درێژ ناکەم. خۆم ناخەمە ئیشی بێ سەر و پێو. وە ئیختیاری خۆت بە دەست خۆتە. ئەچیت من حەققم نبیە.

غانم وتی: ئەو پەفیق، من دەست لەم ئیشە هەلناگرم. شەرتیکە کردوو مە. بە وەسوەسە (شیاطین الانس و الجن) خۆم تەعتیل ناکەم. بۆم مەعلووم بوو پەفاقەتی منت پێ ناکرێ، ئیقتیدارت نبیە پێ بنییتە ئەم دێکستانەو. ئەمما رجا دەکەم بۆ تەماشای کردن لەم جێگە یەراوێستە بە دوعا کردن مەشغوول بە و ئاگەهداری پەفیق شەرتی مەردانە یە. سالم وتی: بۆم مەعلووم بوو دەست لەم مەقسەدە هەلناگریت، و بەقسەمی من قانیع نابیت، وە من قووەتی ئەم تەماشای کردنەم نبیە، چونکە باعیس بە دل تەنگییە. وە هەردوکیان هەر ئەشیایەکیان بوو کردیان بە دوو کەرتهو، دوعا خوازییان لە یەک کرد. سالم پۆیشت، وەغانم چوووە سەر کارێزەکە. وتی:

لەناو ئەم بەحەرە خۆم ئەخنکینم
گەو هەری مەرادم لە بن دەردینم
و هقتی داخڵ بەسەر کارێز بوو تەماشای کرد عەجەب کارێزی بوو.
لە دوور وەک کارێز تەلیسم کرابوو
لە فورات زۆرتەر بەحەری سیاه بوو

غانم بۆی مەعلووم کرا تەلیسمە، ئەمما مەردانە لە ئاو پەرییەو، بە گورجی دەستی برد شیرەکە هەلگرت نایە سەرشانی، بە راکردن هەتا سەر شاخەکە نەوێستا. و هقتی داخڵ بە سەر شاخەکە بوو تەماشای کرد لە پشت شاخەکەو مەملەکە تی دياره باغ و گولزاری دل ئیحیا ئەکاتەو. بە تەماشای کردنی شاخەکە خەریک بوو. لە ناو دەنگی لە شیرە بەردەکەو هات، ئەو سەحرا یە هاتە لەرزە. دەنگی شیرەکە گەیشته شارەکە. ئەهلی شارەکە عوموم هاتتە دەرەو، پرویان کرد بۆلای غانم. و هقتی داخڵ بوون بە شاخەکە هاتتە بەردەمی غانم، پەسەمی ئەدەبیان بە جی هینا، غانمیان سواری ئولاغ کرد، چوونەو مەملەکەت. سەر ئەندامی غانم بە گولای و کافور نەزافەت کراو لیباسی پادشاهییان لەبەر کرد، لەسەر تەختی سەلتەنەت قەراری گرت. غانم سوالی ئەو تەلیسمە کرد،

جوابیان دایه‌وه: ئەی پادشاه، حوکه‌مای به‌فکر سه‌رچاوه‌ی ئەو کارێزه‌یان ته‌لیسم به‌ند کردووه. هەر وەخت که‌سێ نزیك ئەو سه‌رچاوه بوو، نیشانه‌ی ئەوه‌یه ئەبێته پادشاه‌ی ئەم مەمله‌که‌ته، وه پادشای ئەم مەمله‌که‌ته ئەمری خودا ئەکا، ئەوی له‌ جیگه‌ دائه‌نریت. به‌ واسیته‌ی بانگ‌کردنی شیره‌که‌وه‌ بۆمان مه‌علووم ئەبیت پادشاه بۆ مەمله‌که‌ت هاتووه. به‌م نه‌وعه‌ مودده‌تیکه‌ حالاتی پادشای ئەم مەمله‌که‌ته وه‌هایه. ئیستا پادشاهی مەمله‌که‌ت عائیدی جه‌نابته. ئیمه‌ عوموم بۆ خزمه‌ت حازرین. ئەو وەخته‌ غانم بۆی مه‌علووم کرا به‌ واسیته‌ی مه‌شه‌ققه‌ته‌وه‌ به‌روته‌ی پادشاهی گه‌یشته. ئەم مه‌سه‌له‌م بۆیه‌ هینایه‌وه‌ تا بزانیته‌ ده‌ست که‌وتنی ناز و نیعمه‌ت به‌بێ مه‌شه‌ققه‌تی زه‌مانه‌ ده‌ست ناکه‌وێت. من تا له‌ شیر نزیك نه‌بم ئیسراحه‌ت ناکه‌م.

که‌لیله‌ وتی: رێگه‌ی ئەم ئیسراحه‌ته‌ چۆن په‌یدا ئەکه‌یت؟

دیمه‌ وتی: حالی حازر فرسه‌ته، چونکی شیر خۆفناک ئەبینم، خۆم ئاشکرا بکه‌م. مومکینه‌ به‌ نۆشدارووی نه‌سیحه‌ت فه‌رحی بخه‌مه‌ دلێ شیره‌وه، به‌ واسیته‌ی قسه‌کردنه‌وه‌ نزیك به‌ پادشاه بيم و روتبه‌یه‌ک بۆ خۆم ته‌عیین بکه‌م.

که‌لیله‌ وتی: نزیك بوونت به‌ شیر چۆن مومکین ئەبیت؟ وه‌ ئەگه‌ر مومکین بوو ره‌سم و ئادابی پادشاهان نازانیت.

دیمه‌ وتی: ئینسان عاقل و زیره‌ک بوو بۆ ره‌سم و ئەده‌ب موحتاج نابیت. هەر که‌س به‌ ره‌شیدی خۆی پشت ئەستور بوو موحتاج به‌ نه‌سیحه‌ت ناکات، ده‌ست بۆ هەر مه‌قسه‌دی درێژکات به‌سه‌هلی دیته‌ ده‌ست. وه‌ ئەگه‌ر ته‌ره‌قی رووی کرده‌ ئینسان رێگه‌ نیشان ئەدات. هه‌روه‌ک بیستوومه‌ پیاویکی کاسب ئەستیره‌ی تالعی جوولایه‌وه، بوو به‌ پادشاه، ناوی سه‌لته‌نه‌تی له‌ دنیا دا بلاوبۆوه. رۆژی پادشاهییک کاغه‌زی بۆ نووسی: ئەی دارتاش، تۆ سنه‌تی شه‌قه‌کیشان باش ئەزانیت. قانون و ته‌دابیری حوکومه‌تیت له‌ کێ وه‌رگرتووه؟ جوابی بۆ نووسییه‌وه: ئەو که‌سه‌ی پادشاهی به‌ من عه‌تا کرد، قانون و ئوموراتی ته‌علیم کردم. خودای ته‌عالا ده‌رگای ره‌حمه‌تی له‌ که‌سێ کرده‌وه‌ هه‌موو ئەسباییکی بۆ ئەنیریت.

که‌لیله‌ وتی: ناوی هەر که‌س به‌ گه‌وره‌ بیریته‌ له‌ گه‌ل مه‌ئموورییه‌ت یه‌ک نییه‌. مه‌ئموورییه‌ت بۆ دوو تایفه‌ داتراوه. ئەوه‌لیان ئەوه‌یه‌ به‌ ئیرس بۆی جێ مابیت. دووه‌میان ئەوه‌یه‌ ته‌حسیلی مه‌کته‌بی کردبیت. له‌م دوو تایفه‌ دووریت. ئومیدی وه‌زاره‌ت

چون نه كه یت؟ مومكینه نزیك به شیر بوویت نه جهل دامانت بگریت.

دیمه وتی: هه كهس ئاره زووی روتبه بکات لازمه له ریگهی قانون شاره زابیت، زیهن و فکری وردی بیت. منیش به نه زیه تیکی زور ریگهی نه و قانونانهم دوزیوه ته وه. بوم مه علوم کراوه هه كهس ئاره زووی نزیك بوونی پادشای کرد له سه ری واجبه پینچ ریگه بگریت. نه ووه له ن ئاگری قه هری به ئاوی حیلیم بکوژی تیتته وه. دووهم له وه سه سه ی شهیتان و ئاره زووی نه فس خوئی لادات. سیته م بوغزو فیتنه هه لگیرساندن به عاده ت نه گریت. چواره م دلئی له سه ر بناغه ی راستی دانیت. پینجه م له مو حاکه مه دا به نه رمی له سه رخو سوئال و جواب وه رگریت. هه كهس نه م ریگه یه بزانتیت، ئاره زووی نزیك بوون به پادشا بکات به مه قسه د نه گات.

كه لیله وتی: وه قتی نزیك بوویت به پادشاه له سه ر چ فکری جیگهی ره حه تی په یدا نه كه یت؟

دیمه وتی: به راستی خزمه تی نه كه م، وه فکری خو م نه خه مه سه ر ته بیعه تی، وه نه مر کردنی ئیجرا نه كه م، وه هه ر ئیشی مه نفه عه تی بو پادشا بو و باعیسی ته ره قیقی میلله ت بو، به سه عی جی به جیی نه كه م، وه هه ر وه قت موقه دده ری رووی دا بزائم زه ره ری بو پادشاه نه بیت به قسه ی شیرین و به نه رمی پادشاه خه به ردار نه كه م. هه ر وه قت نه م نه وعه مو عامه له له ته ره ف منه وه زاهیر بو حورمه ت لای پادشا په یدا نه كه م وه قسه م لای پادشا مه عقول نه بیت. به بی ته دبیری من ده ست بو هیچ ئومووراتی دریش ناکات.

كه لیله وتی: وا مه علوم نه کات قه رارت داوه و ئیمزات کردوه به خزمه ت پادشاه بگه یت. نه ما هوشیاری نه حوالی خو ت به . حوکه ما فه رموویانه : بو سی ئیش چوونه پیشه وه دروست نییه . نه ووه له ن خزمه تی پادشاه . دووهم خو اردنه وه ی زه هر . سیته م قسه ئاشکرا کردن له ژن . هه رچی داخل بیت به و سی ئیشه له قیسمی بی عه قلان حیساب نه کریت . حوکه ما پادشاهیان به شاخ ته شبیه کردوه ، نه گه رچی شاخ مه عدنه ی دورر و جه وه ره ، نه ما جیگهی پلنگ و نه ژده هایه . ره فاقه تی پادشاه وه ک به حر وایه ، یا تیا غه رق نه بیت ، وه یا به زه حمه ت نه جاتی نه بیت . ناو به حر پره له گه وه هر و یا قوت ، نه ما سه لامه تی له كه نارایه .

دیمه وتی: هه ر چیت فه رمو عومومی ریگهی راستییه ، وه نه زانم پادشاه ناگره . هه ر كهس نزیکی بوو له سوتانن نزیکه . نه ما بازرگان ترسی زه ره ری تیجاره ت بکات ،

مه‌نغه‌ته‌تی یه‌ک به‌ ده‌ ناخوات. سی ئیش هه‌یه‌ده‌ست ناکه‌و‌یت مه‌گه‌ر به‌ عه‌قل: خزمه‌ته‌تی
سولتان، سه‌فه‌ری به‌حر، موقابه‌له‌ی دوشمن. من خۆم به‌بی عه‌قل حیساب ناکه‌م، بۆچ له‌
نزیك بوونی پادشاه بترسم.
که‌لیله‌ وتی:

به‌عه‌قل و فه‌هم ته‌واوی

بۆچ ده‌سته‌ئه‌ژنو داماوی

ئه‌گه‌رچی زۆرم له‌گه‌ل وتی و تو که‌مت بیست. خه‌یالی وه‌زاره‌تت که‌وتۆته‌ سه‌ر،
موباره‌که‌ فه‌رموو، نۆشت بی. هه‌ردوکیان له‌قسه‌ بوونه‌وه. دوعا خوازییان له‌یه‌ک کرد.
دینه‌ رویشت، داخل به‌ خزمه‌ته‌تی شیر بوو. سه‌لامی له‌شیر کرد. شیر سوئالی کرد ئه‌مه
خه‌لقی کوپیه‌؟ عه‌زبان کرد: قوربان، ئه‌مه‌ کوری فلان خزمه‌تکاره‌ که‌ موده‌ته‌ی ده‌رگاوان
بوو. شیر وتی: ناسیمه‌وه. له‌ پاشا بانگی کرده‌ پیشه‌وه. دینه‌ چوه‌ پیش ده‌می شیر،
ره‌سمی ئه‌ده‌بی به‌جی هینا. شیر وتی: تا ئیستا له‌ کوی بوویت؟ دینه‌ وتی: به‌ روخسه‌ته‌ی
باوکم هاتومه‌ خزمه‌ت جه‌نابت. ئه‌گه‌ر موهیممی رووی دا، به‌ ئه‌مری که‌عه‌بی حاجات و
قیبله‌ی مرادات بنده‌ به‌ فکر دروستی بکه‌م، بۆ رووناکیی دل‌ی پادشاه خۆم نقوم بکه‌م.
موهیمینه‌ موهیممی به‌ وزه‌راو ئه‌شراف سه‌هل ناکریت، به‌ خزمه‌تکاریکی بچووک جی
به‌جی بکریت. مه‌علومه‌ ئه‌وی به‌ قه‌له‌متراشی دروست ئه‌بیته‌ به‌ سه‌د شمشیر دروست
نابیت. وه‌ ئه‌گه‌ر به‌ ده‌سته‌ گول‌ نابم، به‌ عه‌مه‌ل سووتاندنی ژیر دیزه‌ دیم. وه‌قتی شیر ئه‌و
قسانه‌ی له‌ دینه‌ بیست، له‌ فه‌ساحه‌ته‌ی زمانی ته‌حه‌ییور ما. رووی کرده‌ مه‌ئمووران،
فه‌رمووی: ئه‌م کوره‌ ده‌رگاوانه‌ زۆر زیره‌ک و عاقله‌، ئینسانی بچووک ئه‌گه‌رچی هه‌یه‌ته‌ی
بچووکه‌، ئه‌ما عه‌قلی زۆره‌. مه‌سه‌لا ده‌نکه‌ کیبریتی به‌و بچووکیه‌ داگیرسیت به‌خریته‌
کۆمه‌له‌ پووشی عومومی ئه‌سووتی. ئینسانی عاقل و زیره‌ک به‌ هه‌یه‌ته‌ دیاره‌.

وه‌قتی دینه‌ ئه‌و قسانه‌ی له‌شیر بیست، بۆی مه‌علووم کرا زوبان لووسیتی ته‌ئسیری له‌
شیر کردوه‌، وه‌ک گول‌ گه‌شایه‌وه. زوبانی به‌ وه‌عز کرده‌وه. وتی: له‌سه‌ر عومومی ئومه‌را
و وزه‌را لازمه‌ هه‌ر ئیشیکی موهیم روویدات و دل‌ی پادشاه نار‌ه‌حت بکات، ئه‌و ئومه‌را
و وزه‌رایه‌ ئیسراحت نه‌که‌ن هه‌تا ئیشه‌که‌ دروست ئه‌که‌ن، وه‌ هه‌ر که‌س به‌ عه‌قلی خۆی
ته‌دبیری بدۆزیته‌وه‌ و عه‌ززی پادشاهی بکات، وه‌ بۆزاتی پادشاه مه‌علووم ئه‌بیته‌ ساحیب
عه‌قل و ته‌دبیر چ تایفه‌یه‌ک روو له‌ خیره‌، له‌ پادشاه مه‌علووم ئه‌بیته‌ ئه‌و که‌سانه‌ لایقی

روتبهی گهوره و مهعاشی زیاد نهبن. مهسه لاهه تا گهنم له ژیر خاک دهر نهکات، بو موخافهزه کردنی سهعی ناکریت. وهقتی سهوز بوو ئاو نهدریت، له خواردنی حه یوان موخافهزهی نهکریت وه مهنفهعهتی زوری لی نهبیریت. لازمه نیمهیش ههر کهسه مان به قهدهر عهقلمان ته دبیر و رهئی عهرزی پادشاهی بکهین، چونکه نیمه وهک درک و خاکین، پادشاه وهک رۆژ و ههوره. به واسیتهی پادشاهه گول و لاولا و ئاو دهخواته وه.

شیر وتی: ته دبیر کردنی عاقلان و مهنفهعهتی بوونیان چون مهعلووم نهبی؟

دینه وتی: لازمه بو زاتی پادشا ته ماشای حه سهب و نه سهب نهکات. مهسه لاهه چند مهئمووری بی هونهر بیت، وه له جیگهی باوکیان مهئموور بن بو پادشاه مهنفهعهتی نییه. نهما بو ئومووراتی پادشاه ئینسانی قانون ناس و به فکر لازمه، وه که سهی ته حسیلی مهکنه بی نه کرد بیت لایقی ئومووراتی پادشاهی نییه. میقداری مه دح و سه نای شیر کرد.

وهقتی شیر نه و قسه شیرینانهی له دینه بیست زور لای مه عقول بوو. له نزیک خوی جیگهی بو ته عین کرد، بوو به وه زیر. بیناغه ی ئیشی شیر له سهر ته دبیری دینه دانه نرا. دینه ورده ورده به عهقل و زیره کی لای شیر موخته بهر بوو، بوو به مه حره می سپیری پادشاه. دائیما له قسه و قانونی حوکومه تی خه ریک بوون. ئینتیها رۆژی خه لوه تیان کرد بوو دوو به دوو، دینه فرسه تی زانی سوئالی له شیر کرد: واسیته چییه مودده تیکه ئاره زوی راوت نه ماوه؟ ته ماشا نه کهم له جیگهی خوت هه لئاسیت. مومکینه دلی جه نابت په رده ی عیجزی په یدا کردوه. نه گهر له به نده مه علووم بیت ده فعی نه و عیجزه نه توانم بکه م. شیر فکری وابوو خه یالی دلی له دینه ئاشکرا نه کات. له ناکاو شه تره به بو رانی. له بو رده ی شه تره به خه یالی پادشاهی له سه ری شیر چوه دهره وه، به و دیو و به دیوی خویا نه که وت، نا عیلاج قسه ی راستی بو دینه به یان کرد. شیر وتی: عاجزی و هه لئه ساندنم واسیته ی نه و دهنگه عه جاییه یه. نازانم. چ دهنگیکه؟ مومکینه دهنگی موقابیلی قوه تی بیت. نه گهر مه سه له و این، بوونی من له م بیشه دا چاک نییه. دینه وتی: شاهم، غه یره ز نه و دهنگه هیچ خوی کت نییه؟ شیر وتی: نییه. دینه وتی: نه و دهنگه زور بی نه همیه ته. وجودی نه وه نده نییه مولکی به ئیریس بو جه نابت به جیماوه، له خه وفی نه و دهنگه ته رکی که یت پرۆیت. لازمه زاتی پادشاه وهک شاخ سابت بیت. به واسیته ی بایه کی تونده وه نه م دیو و نه و دیو نه کات. شهرت نه وه نییه هه رچی دهنگ و

به‌دهنی گه‌وره بوو به قووه‌ت بڼ. ته‌ماشانا که‌یت به شه‌ری به و نه‌وعه به دارئ ئیسقانی ورد ئه‌بیټ؟ نه‌تبیستووه قولنگ به و گه‌وره‌بییه به چنگ بازیکه‌وه ئه‌سیر ئه‌بیټ، قووه‌تی فرینی نابڼ؟ هه‌ر که‌س له‌ ده‌نگی گه‌وره خوځ بکات به و ده‌رده ئه‌چیت توشی رتوبیه‌که بوو بوو.

شیر سوئالی کرد: چۆن بووه؟

حیکایه‌ت

دینه وتی: ئه‌گپرنه‌وه رتوبیه‌ک رڼگه‌ی که‌وته قوناغیک، بو خواردن ئه‌گه‌را. گه‌یشته بن دارئ. ته‌پلئ له‌سه‌ر داره‌که قایم کرابوو، هه‌ر وه‌قت با له‌ داره‌که ئه‌که‌وت ئه‌یدا له‌ ته‌پله‌که ده‌نگیکه‌ی گه‌وره‌ی لی ئه‌هات. رتوبی ته‌ماشای کرد له‌ بن داره‌که مریشک به‌ چینه‌کردن خه‌ریکه. رتوبی فکری کرد په‌لاماری مریشک بدات. ده‌نگ له‌ ته‌پله‌که‌وه هات. رتوبی ته‌ماشای کرد شتیکه‌ی گه‌وره له‌سه‌ر داره‌که‌یه. وای زانی به‌ قه‌ده‌ر ده‌نگی و زلیبی گوشتی هه‌یه، به‌ ته‌مه‌عی خواردن به‌ داره‌که دا سه‌رکه‌وت. په‌لاماری ته‌پلئ دا درانی، وه‌قتی بو‌ی مه‌علووم کرا له‌ پارچه‌ پیستی و که‌له‌ بیژنگی زیاتر نه‌بوو دای به‌سه‌ر خو‌یا ده‌ستی کرد به‌ گریان. زۆر په‌شیمانیه‌ی حاصل کرد، وتی: حه‌یف به‌ واسیته‌ی ئه‌و ده‌نگه‌ گه‌وره‌وه مریشکیکه‌ی حه‌لالم له‌ ده‌ست ده‌رچوو، به‌و ده‌رده‌وه ئه‌وه‌نده گریا هه‌تا مرد. ئه‌م میسالم بویه هینایه‌وه له‌ جه‌نابت مه‌علووم بیټ ئینسانی نه‌ستوو زۆر بڼ هینه، وه‌ ئه‌گه‌ر ئه‌مری جه‌نابت سادر نه‌بیټ ئه‌چم حه‌قیقه‌تی حالاتی گا ته‌فتیش ئه‌که‌م. شیر قسه‌ی دینه‌ی بڼ خو‌ش بوو، ئیزنی دا، رو‌یشت بو‌لای شه‌تره‌به. وه‌قتی دینه‌ی حه‌ره‌که‌تی کرد شیر په‌شیمان بووه له‌ ناردنی دینه. فکری کرد وتی: ئیشیکه‌ی زۆر خراپم کرد و نامه‌ردیم به‌سه‌ر خو‌م هینا. حوکه‌ما فه‌رموویانه: لایقی پادشاهان نییه سړی خو‌ی لای ده‌ تایفه ناشکرا بکات. ئه‌وه‌ل لای که‌سی بڼ جورم و بڼ گونا هه‌پس کرا بڼ و دارکارییان کرد بیټ. دووهم لای که‌سی له‌ ته‌ره‌ف پادشاهه‌ مالی تالان کرابڼ. سیه‌م لای که‌سی له‌ مه‌ئمووریه‌ت عه‌زل کرابیټ. چوارهم لای که‌سی به‌ فیتنه و فه‌ساد مه‌شغوول بیټ. پینجه‌م لای که‌سی جه‌زا درابڼ و ره‌فیکی عه‌فو کرابڼ. شه‌شه‌م لای که‌سی له‌سه‌ر گونا له‌ ره‌فیکی زیاد ته‌زیه‌ت درابڼ. حه‌وته‌م لای که‌سی خزه‌تی زۆر بڼ و که‌م حورمه‌ت بڼ. هه‌شته‌م لای که‌سی ته‌عقیبی دوشمن بکات له‌ ته‌ره‌ف پادشاهه‌ مه‌نع کرابڼ. نۆه‌م لای که‌سی ناره‌زووی زه‌ره‌ری پادشاه بکات. ده‌هه‌م لای که‌سی له‌ ته‌ره‌ف پادشاهه‌ به‌ مه‌ئموور

قویوول نه کرابی. سر ئاشکرا کردن له گهل ئەم ده تایفه بو پادشاهان زور خه تهره. له سهه ر پادشاه لازمه هه تا دین و دیانه تی که سی ته جره به نه کات سړی خوئی بو به بیان نه کات. حه یف بی ته دبیر و بی ته جره به قسه ی سړی خویم له بیگانه ئاشکرا کرد. به بی ئیمتیحان ناردنی دینه بو لای شه تره به له عه قلی عاقلان دوور بوو، چونکه دینه زور زیره که. ئەگه ر رۆژی له ده رگای من ئازاریکی په یدا کرد، فیتنه هه لئه گیر سینی، دوشمنی من له قیسسه خه به ردار ئەکات. له مه عنای (ان بعض الظن اثم) ده رچووم. له پاش ئەمه هه ر ده ردی تووش بم، موسته حه ققم، خویم به سهه ر خویم هیناوه. ئیشی خو کردوو ده رمانی نییه. بهو خه یالانه وه بهو دیو و بهو دیوی خو یا ئەکهوت، ئینتیزاری هاتنه وه ی دینه بوو. له دوور دینه ده رکهوت، شیر ته سکینی دلای هات، له جیگه ی خوئی قه راری گرت. وه قتی دینه داخل بوو به خزمه تی شیر، ره سمی خزمه تی به جی هینا، زوبانی به مه دح و سه نا کرده وه. وتی: ئەی پادشاه له به لای زه مان دوور بیت، خودا بهر قه رارت کات. ئەو ده نگه به گویی جه نابتا هاتوه، دهنگی گایه که به گیا خواردن خه ریکه، غه یره ز خواردن و نووستن نه بیت، فکری که ی نییه، وه غه یره تی له ملی و سکی زور دووره. شیر وتی: قوهه تی چونه؟ دینه وتی: قوهه تی بویم مه علووم نه کراوه، چونکی به زاهیر سام و هه یبه تی نییه. شیر وتی: قوهه ت به سام و هه یبه ت مه علووم ناکری. حوکه ما فه رموویانه: ره شه پای به قوهه ت زه ره به گیا ناگه یه نبیت، سپی چنار له رهگ و ریشه دینیتته ده ره وه. په هله وانان هه تا موقابه له ی یه که نه کهن قوهه تیان له یه که مه علووم ناکریت. قوهه ت و ره شیدی به نی ئادهم رۆژی حه رب مه علووم ئەبیت. دینه وتی: ئەی پادشاه، من به عه قل بویم مه علووم بووه زور کهم غه یره ته و قوهه تی موقابیل به گه وره بی نییه، وه ئەگه ر روخسه تی جه نابت هه یه ئەچم ئەیه ینم به خزمه ت کردن خاکی به ریپت به زوبان بلیسیته وه، ته وقی خزمه تکاری له گه ردن نه قش بکات. شیر له قسه ی دینه دلخوش بوو. ئیشاره تی کرد به هینانی. دینه رۆیشت بو لای شه تره به. ئەوهه ل ده فعه سوئالی له شه تره به کرد: له کوپوه هاتوویت، چون گه یشتوویتته ئەم بی شه یه و بی خو ف ئەسووریتته وه؟ شه تره به ئەوهه ل تا ئاخه ر قیسسه ی خوئی بو دینه به بیان کرد. وه قتی دینه له حاله تی خه به ردار بوو رووی کرده شه تره به، وتی: بویم مه علووم بی ساحیبی ئەم بی شه شیر، پادشاهی عومومی حه یواناته، وه من فروستادهم بو لای تو. ئەگه ر گوناھی له تو سادر بووه عه فوت ئەکات، لازمه به بی راوهستان بچین بو خزمه ت شیر، وه ئەگه ر له گهل من نه هاتیت چیت به سهه ر هات گوناھی خویم به گه ردن خویم. لازمه به گورجی جوابی بو به رمه وه. شه تره به ناوی



شیری له زوبان دیمنه بیست ترس و خوفی په پیدا کرد، وتی: به راستی ته ئمینم بکهیت، له سیاسه تی شیر مه حفوزم بکهیت، له خزمهت جه نابتا دیم، به خزمهت شیر موشه پردهف بیم. دیمنه به زوبانی لووس و سویندی زور هر نهوع بوو دلّی شه تره بهی ته ئمین کرد قوسوور و خه یانهت له گه لّ شه تره به نه کات. هر دوکیان به جووته چون بو خزمهت شیر. دیمنه پیش شه تره به کهوت. خه بهری هاتنی شه تره بهی عه رزی شیر کرد. وهقتی شه تره به داخل به خزمه تی شیر بوو ره سمی خزمه تی به جیهینا. شیر به توندی له شه تره بهی پرسى: چون داخل بهم حودووده بوویت؟ به چ واسپته یه ک گه یشتوویته ئم بیشه یه؟ شه تره به حالاتی ئه ووه لّ تا ئاخر بو شیر به بیان کرد. وهقتی شیر حالاتی شه تره بهی بو مه علوم کرا، رووی تی کرد، وتی: به شه رتی لهم بیشه نه چپته دهره وه بو کهس مومکین نابی دهستی ته عه ددات بو درپژکات. خوانی نیعمه تی من بو عومومی حه یوانات کرا وده ته وه. سه د هه زاری وهک تو لیبی بخوات کهم نابپته وه، هر باقییه، وه منیش قوسوورم دهره ق ره عیهت نه کردووه، وه عه داله تی من مه شه ووره له دنیا دا، وه ته ئمین به هه تا مردن ئه توانیت بژیت به ئیسراحت. وهقتی شه تره به ئه و قسانه ی له شیر بیست، وهک غونچه ی

گول گه شایه وه، وه شهرتی کرد له رووی سیدقه وه له خزمهت کردن قوسوور نه کات. شیر روتبهی به شه تره به دا. رۆژ به رۆژ روتبهی له زیادی بوو. مه حه بیه تی شه تره به له دلی شیر دا قهراری گرت، وای لی هات بوو به وه زیر. ئینتیها، بی ته دبیری شه تره به دهست بو هیچ ئومووراتی نه ئه برا. ته دبیر کردنی شیر و شه تره به دوو به دوو له خه لوتتا ئه کرا. دینه خزمه تی لای شیر نه ما. دینه بۆ مه علووم بوو روتبهی شه تره به ته رقه قی کرد، نه فسی پیسی که وته حه ره که، به دل قه هری له شه تره به گرت، چونکه ناگری دلی حه سوود گر بگری، ئه وه دل جگه ره ی ئه سووتینی. به و قه هره وه نه شه و و نه رۆژ ئارامی نه بوو. بو شه کوهی حالی خوی چوه لای که لیله. رووی کرده که لیله، وتی: ته ماشای و یجدانی شیر ئه که بیت؟ به جان و دل خزمه تم کرد، وه ترس و خوی له گا په یدا کرد بوو، به عه قل و زویانی شیرین سه هلم کرد. شه تره به م کرد به خزمه تکار، ورده ورده روتبهی درایه هه تا بوو به وه زیر، له جیگه ی من دانرا. ئیستا پادشاه به بی ئه مری شه تره به دهست بو هیچ ئومووراتی دریت ناکات، وه حورمه تم لای پادشاه نه ما. ته دبیر چییه؟ که لیله جوابی دایه وه، ئه و شیرهی وت:

ئیقارارت ئه کرد من کهم فه هم نیم
توولی نه کی شسا، به چاوی خوم دیم

ته دبیری خۆته، ده زمانی بو کهس په یدا نابیت. ئه و برینه به دهستی خوت کردووته، بو هیچ حه کیم چار ناکریت. له تو ئه وه قه وما له عابیده که قه وما. دینه پرسی: چۆنه، به یانی بفرموو.

حیکایهت

که لیله وتی: ئه گپرنه وه پادشاه خه رقه یه کی چاکی به خشی به عابیدی. کابرایه کی دز له و موعامه له یه خه به ردار بوو، ته ماعی کرده خه رقه که، به حیله چوه لای عابید، بوو به ده رویش. مو دده تی خزمه تی عابیدی کرد هه تا وای لی هات عابید ئه مین بوونی له ده رویش په یدا کرد. شه ویک له ناوه قت خه رقه ی هه لگرت رویش. وه قتی عابیده که خه به ری بووه ته ماشای کرد نه خه رقه که و نه ده رویشه که دباره. به فکر مه علوومی کرد خه رقه که ده رویش دزیویه تی، هه لسا رووی کرده پگه بو دۆزینه وه ی خه رقه که. ته ماشای کرد جووتی گا کیوی شه ریانه. ئه وه نده شاخیان له یه ک داوه خوتین له له شیان ئه پروات. ته سادوف رتیویه ک هات دهستی کرد به خوتین خواردن. له بهر ته مه ع خه به ردار نه بوو.

گاکان له یهک وهستانه وه. ریوی کهوته مابهینی ههردوکیان. شاخی گاکان گیرایه پهراسوی ریوی، کوشتیان. ریوی زۆرزان له واسیتهی تهمهعه وه خۆی به کوشت دا. عابید ئه وهی ته ماشا کرد و ریوشت. شه و مابوو، نزیکی شاره که بووه وه. دهروازهی شاره که داخرا بوو. عابید ته ماشای ئه کرد جیگه یهک بدۆزیته وه تا رۆژ ئیداره بکات. ژنی له سه ربانه وه چاوی به عابید کهوت بۆی مه علوم کرا غه ربیه، چوو ده رگای لی کرده وه، برديه ماله وه. عابید چوو ژوو وه وه، به ته سبیحات مه شغوول بوو. ئه ما ژنه که گه وواد بوو، چهند ئافره تیکی لایوو، خراپه بیان ئه کرد. پاره که بیان گه وواده وهری ئه گرت. یه کتی له و ژنانه زۆر جوان بوو، دۆستی هه بوو له ئیواره وه دۆسته کهی لای ئه و ئه نووست هه تا رۆژ. گه وواده که بیان فکری فه وتانندی دۆستی ژنه کهی کرد بوو، له بهر ئه وه نۆبه تی به کهس نه ئه دا. ئه و شه وی عابید چوو ئه وی گه وواده که قه سدی کوشتنی دۆستی ژنه جوانه کهی کرد. گه وواده که عه ره قی زۆری بۆ تی کردن. هه ردوکیان ته و او سه رخۆش بوون، خه ویان لی کهوت. گه وواده که میقداری زه هری هینا، کردیه لوله یه که وه، سه رتیکی نایه کونه لووتی دۆستی ژنه که وه ده می گرت به سه ری لوله که وه. له و وه قته دا کابرا پژی. ژه هره که چوو قورگی ژنه گه وواده که وه، له جیگه ی خۆی رۆحی ده رچوو. عابید فکری کرد وتی: چال بۆ هه ر کهس هه لکه نییت، خۆی تیی ئه که ویت. ئه و شه وه به هه زار سال له عابید ریوشت. وه قتی هه تا وکه وتن ریوشته ده ره وه، به ناو شاره که دا ئه گه را. که وشدرویه ک خۆی به مریدی عابید ئه زانی، چاوی به عابید کهوت. بۆ ته به رپوک برديه ماله وه. ئه مری کرد به مناله کانی حورمه تی عابید زۆر بگرن و خۆی بانگ کرابوه سه ر بانگ کرابوه سه ر زیافه ت. ژنی که وشدروو دۆستی هه بوو، زۆر ئاره زووی وه سلئی ئه کرد. ئه و رۆژه بۆی مه علوم بوو که وشدروو له سه ر زیافه ته. جوابی له دۆسته کهی گپرایه وه وه قتی مه غریب بچپته لای. ته سادوف دۆستی ژنه که گه یشته بهر ده رگا، که وشدروو هاته وه، فه رقی کرد بۆ خزمه ت ژنه کهی ئه چپت. که وشدروو چوو ماله وه، دهستی کرد به لی دانی ژنه کهی هه تا هیلاک بوو. له پاشا به ستیه وه به کۆله که وه. عابید فکری کرد رجا له که وشدروو کات ژنه که له عه زاب نه جات بدات. هه تا له فکر بووه وه که وشدروو خه وی لی کهوت. ته ماشای کرد ژنی ده لاک په یدا بوو. رووی کرده ژنی که وشدروو، وتی: خوشکی، بۆچ فلان کهست به ته ما کرد و نه هاتیت؟ دۆستایه تی ئه وه به تو به جیت هینا؟ ئه و دۆسته کهت له مالی ئیمه دانیشته وه ئینتیزاری دیده نی تو ئه کات. سویندی به ده ما هاتوه ئیمشه و نه چپته لای هاتوو چوو کردنی به ئه به دی نه مینیت. قوریانت بم ته دبیر چپیه. ژنی که وشدروو به

هيواسى بانگى كرده پيشه وه، وتى: ئيمرؤ كه ريبا وه كه شيت بووه. له خوڤه وه هاته وه، دهستى كرد به ليدانم، وه ئه مه حاله كه ئه ييبينيت به ستووميه وه به م كۆله كه وه، وه ئه گهر شه رتى خوشكايه تى به جى دينيت و وه فائى دۆسته كه م ئه زانيت، من بكه ره وه، تۆ له جيگه ي خوّم ئه به ستمه وه، هه ر ئيستا ئه چم دلى دۆسته كه م ئاشت ئه كه مه وه، ديمه وه تۆ ئه چيته وه بۆ مالى خوّت، تا قيامه ت خوّم و دۆسته كه م مه منون ئه بين. ژنى ده لاک رازى بو، ژنى كه وشدروى كرده وه خوڤى له جيگه ي ئه و به سترايه وه. ژنى كه وشدروو رويشت بۆ لاي دۆستى. ته سادوف كه وشدروو خه به رى بووه وه، هه ستا دارى هه لگرت، دهستى كرد به ليدانى ژنه كه. ژنه هاوارى لى هه ستا. كه وشدروو دهستى برد گازنى هه لگرت، لووتى ژنه كه ي برى، وتى: ديله سه گ سويندم نه خوارد هاوار بكه يت لووتت ئه بريم. ئه وه جه زات بى. سبحه ينى لووتت به ره به ديارى بۆ دۆسته كه ت. ژنه كه له ترسا بى دنگ بوو. خوڤى به خوڤى ئه وت حالتيكى سه يره. به زم به كيكي كه ئه يكات، مه شه ققه ت من كي شام. وه قتنى ژنى كه وشدروو هاته وه ته ماشاى كرد ژنى ده لاک لووتى براوه، عوزر خواهى بۆ هينايه وه له كۆله كه ي كرده وه و خوڤى به كۆله كه وه به ستمه وه. ژنى ده لاک لووتى به ده ستيه وه گرت، رويشت بۆ ماله وه. موته حه يير مابوو، ده مي پى ئه كه نى. ده مي ئه گريا. عابيد ئه و حاله تانه ي چا و پي كه وت، له ئيشى خودا موته حيبير مابوو. ميقدارى نيو سه عاتى تولى كي شام. ژنى كه وشدروو دهستى كرد به دوعا. وتى: خودايه، له سيري مار و ميروو ئاگه هدارى. فه رقى تاريخى و رووناكى بۆ چاوى قودره تت نيبه. مه علومه ئه م پياوه بوه تانم پى ئه كات، بى گونا ه لووتى بريم، خودايه تۆ سه تتار و غه فوور و ره حيمي. لووت با عيسى زينه تى ئينسانه. به كه رم و به ره حمى خوّت لووتم له جيگه ي خوڤى چاك كه يته وه. له وه قته دا ميترده كه ي خه به ر بووه وه، گوڤى له دوعاكانى ژنه كه بو، روى تى كرد، وتى: ئه ي سۆزانيى نارسه ن، نۆبه ي ئه م مه كر و حيله يه يه. دوعاى گونه هكارى روورپه شى وه ك تۆ چۆن گيرا ئه بى، وه موحتاجيى ئه هلى فه ساد چۆن ره وا ئه بيت؟ حوكه ما فه رمويانه:

ته له بي دوعا وه ختى له خوا كه

دل و زبانت هه ردوكيان پاكه

سبحه ينى دۆسته كه ت لووتت چاك ئه كاته وه. له پر ژنه كه بانگى كرد: ئه ي زالم هه لسه ته ماشاى قودره تى خواكه، چونكه ئه له مد و ليللا له گونا ه دوور بووم لووتم به جيگه ي خوڤه وه نووسايه وه و له ته عنهى بيتگانه نه جاتم بوو. كه وشدروى دل ساف وه قتنى چراى

داگیرساند ته ماشای کرد لووتی له جیگه‌ی خو‌ی ماوه، ده‌ست به‌جی به بی گونا‌هیی ژنه‌که ئی‌عترافی کرد، ده‌ست و پی‌ی ژنه‌که‌ی ماچ کرد، ته‌له‌بی گه‌ردن نازاییی لی کرد، سویندی بو‌خوارد هه‌تا به رۆح زیندوو بی‌ی خه‌یالی خراپه‌ی ده‌رحه‌ق ژنه‌که‌ی نه‌کات، به‌قسه‌ی فیتنه‌ی باوه‌ر نه‌کات، له ژیر ئه‌مری ژنه‌که‌ی ده‌رنه‌چیت، بو‌هر شتی‌ک موحتاج بوو به ژنه‌که‌ی بلیت داوا له خودا کات چونکه‌ی په‌رده بو‌دوعای ژنه‌که‌ی نییبه، زوو گیرا ئه‌بیت، ئه‌ما ژنی ده‌لاک چوو‌ه ماله‌وه، فکری ئیشی لووتی نه‌ما، له ته‌دیبری مه‌کر و حیله‌ی دا بوو ریگه‌به‌ک بد‌وزیته‌وه له ده‌ست می‌رده‌که‌ی و ته‌عنه‌ی دراوس‌ی خو‌ی نه‌جات دات. ته‌سادوف یه‌کنی له ده‌رگای دا، وتی: فلان‌کس ناسا‌غه، وه‌ره ده‌ستی‌ه‌جاماتی بگره. ده‌لاک بانگی ژنه‌که‌ی کرد: ئه‌و جان‌تایه‌ی ئه‌سبایه‌کانی تیا‌یه‌ی بده‌ری، ژنه‌که‌ی فرسه‌تی زانی، هه‌لسا گویزانی دایه، وه‌ستا گویزانه‌که‌ی له ده‌ست گرت. وتی: گویزان به‌ته‌نها چی لی‌ی بکه‌م، فرپی دا، وتی: جان‌تام لازمه. ژنه‌که‌ی هاوار هاوار دراوس‌ی‌کانی کو‌یونوه. ته‌ماشایان کرد کراسی خو‌ی به‌ئه‌زدا تل ئه‌دا. له هاوار هاوار دراوس‌ی‌کانی کو‌یونوه. ته‌ماشایان کرد کراسی ژنه‌که‌ی خو‌یناوییه و لووتی پراوه. روویان کرده‌ی ده‌لاک: وه‌ستا له‌سه‌ر چی لووتی ئه‌و زه‌عیفه‌ت برپوه، گونا‌هی چیبه؟ وه‌ستا نه‌زوبانی ئیقرار وه نه‌زوبانی ئینکاری بوو، وه‌ک که‌رو لال وه‌ستا. فکری ئه‌کرد یاره‌بی ئه‌مه‌خه‌وه یا ئاشکرایه. ئه‌و مه‌سه‌له‌که‌وته ده‌م خزم و ئه‌قره‌بای ژنه‌که‌ی. وه‌قتی رۆژ بو‌وه، عابید رو‌یشته‌ی ده‌روه‌ی چوو بو‌دیده‌نی قازی، ئاشنا‌یه‌تی کو‌نیان بوو. ئه‌ما ئه‌قره‌بای ژنه‌که‌ی وه‌ستای ده‌لاکیان هه‌لگرت چون بو‌مه‌حکه‌مه‌ی شه‌رح، وتیان: قازی ئه‌فه‌ندی ته‌له‌بی حوقوقمان ئه‌که‌ین، ئه‌م ده‌لاکه‌ی به‌بی گونا‌ه لووتی ئه‌و ژنه‌ی برپوه، قازی سوئالی له‌ده‌لاک کرد: له‌سه‌رچی لووتی ئه‌و ژنه‌ت برپوه، عه‌بیدارت کردوه؟ ده‌لاک زوبانی جوابی نه‌بوو. قازی به‌ئهمری شه‌رح ئه‌مری کرد لووتی ده‌لاک له‌جیاتیی لووتی ژنه‌که‌ی بپرن. عابید هه‌لسا وتی: قازی ئه‌فه‌ندی سه‌بر که‌ له‌مه‌عنای قسه‌ی من بفری. دز خه‌رقه‌ی منی نه‌بردوه، گا کیتوییه‌کان ریتوییه‌کیان نه‌کوشتوه، زه‌هر ژنه‌گه‌وادی نه‌کوشت، ژنی ده‌لاک که‌وشدروو لووتی نه‌برپوه ئه‌مانه‌ عوموم خو‌مان به‌سه‌ر خو‌مان هیناوه. قازی له‌ده‌لاک خو‌ش بوو، ئه‌مری کرد به‌عابید: لازمه‌ی حه‌قیقه‌تی ئه‌م قسانه‌ی به‌یان به‌رموویت. عابید له‌ئوه‌و‌ل تا ئاخ‌ر ئه‌وی دیبووی بو‌قازی به‌یان کرد، وتی: ئه‌گه‌ر من ئاره‌زووی ده‌رویش گرتنم نه‌بوو، دز به‌خه‌رقه‌که‌م شاد نه‌بوو. ئه‌گه‌ر ریتوی ته‌مه‌عی خو‌ین خواردنی نه‌ئکرد، سکی به‌شاخی گا کیتوییه‌کان نه‌درا. ئه‌گه‌ر ژنه‌گه‌واده‌که‌ی قه‌سدی کوشتنی جوانه‌که‌ی نه‌ئکرد، زه‌هره‌که‌ی نه‌ئگه‌پراپه‌وه

قورگی بیکوژی. ئەگەر ژنی دەلاک و اسیتە ی بە یەک گە یاندنی دوو گوناھکار نە ئە بوو، لووتی بە دەست کە وشدروو نە ئە پرا. قازی ئە فەندی بۆت مە علوم بی ڕیگە ی چاکە چاکە یە، ڕیگە ی خراپە خراپییە. تۆیش ئاگە هدار بە.

کە لیلە وتی: ئەم میسالم بۆیە هیتایە وە تا لیت مە علوم بیت تە دبیری خۆتە، بۆ کەس چار ناکریت. قسە و نە سیحە تی من تە ئسیر لە تۆ ناکات. لە ئە ووە لە وە پیم وتیت: ئە ی ڕە فیک، نزیک بوون بە پادشاھان فیتنە و بە لایە. بۆ جینسی ئیمە دروست نییە نزیک بە شیر بکە وین، چونکە جیگە ی ئیمە ناو توورکە لانی و ئیجاد بوونی شیر بە پادشاھ خەلق کراوە. زۆرم لە گە ل وتی بی فائیدە بوو. ئیستا تە دبیری تۆ لای من نە ماوە.

دیمە وتی: فەرموودە کانت عوموم روو لە راستییە. مە علومە ئەم ئیشە خۆم کردوومە. ئە ما ئومید دەکەم ئەم گریبە ی سەر دلم بە و اسیتە ی نوفوسی موبارە کتە وە بکریتە وە و ڕیگە یە ک بە عە قل و زیرە کیی خۆت بدۆزیتە وە لە مە راق نە جات بیم.

کە لیلە وتی: ئە ووە ل دە فە تۆ فکری وە زارە ت کرد، من دووربینی ئەم ئیشە م کردبوو. وە ئیستایش ئە گەر بە قسە ی من ئە کە ییت لە سەر ئەم خە یال تە لاچۆ، کونجی قە ناعە ت بگرە. وە ئە گەر هە وای وە زیری داویە لە سە رت تە دبیری لای من نییە، خۆت حاکمی نە فسی خۆتی. وام بۆ مە علوم بوو فکری تۆ بۆنی خۆینی لی دیت، قسە کردنم لە گە ل تۆ بی فائیدە یە.

دیمە وتی: ئە توانم بە حیلە کارئ بکەم شە ترە بە لەم نزیکانە دوور بخە مە وە، لە وە زیری عە زل بکەم، ئە ما ئە ترسم پیم بلتین نا ئینسانی کرد، وە ئە گەر واز بینم لای بچووک بی حورمە ت بیم. وە مە قسە دی من فیتنە و بە خالە ت نییە، مە قسە دم جیگە ی خۆمە، چونکە حوکە ما فەرموویانە: بۆ پینج ڕیگە سە عی کردن شە رتی عە قلە. ئە ووە ل تە لە ب کردنی ڕوتبە یە ک حورمە ت پە یدا بکات. دوو م خۆ پاراستن لە زەرە ری بە تە جەرە بە مە علوم کرابی. سیتە م موخافە زە ی ئیشی مە نفە عە تدار بیت. چوارە م خۆ دەرھینان لە ڕیگە ی هیلاکە ت. پینجە م جە لب کردنی ئە شیا یە ک دە فعی دوشمنی پی بکریت. وە لە جە نابت مە علوم بی ئارە زووی من لە جیگە ی خۆم زیاتر نییە. لە لام زۆر زە حمە تە شە ترە بە یە ک دوینی دوشمن بە شیر بوو ئە مرۆ لە جیگە ی من وە زیرە. ئیستا ئە وە بە مە سلە حە ت ئە زانم فیلئ بدۆز مە وە لە شە ترە بە ئەم بێ شە یە جی بیلتیت و ڕیگە ی فیرار بکریتە پیش. منیش لە جیگە ی خۆم بە دلئکی خۆش دانیشم و ئیسرا حە تئکی تە وای بکەم، وە لە جووتە

چۆلەكەكە كه متر نیم كه ئینتقیامی خویان له واشه سهند.

كه لیلە وتی: چۆن بووه؟

حیکایەت

دینه وتی: ئەگێرنهوه جوتوی چۆلەكە له سەر لقەدارئ هیلانەیان دروست کردبوو، واشه بهک له سەر ئەو شاخه هیلانەئە کردبوو. ئەو واشه به وهقتی له شاخ ئەهاته خوارهوه ههروهک برووسکه تیز ئەرۆشت. زۆر دائیما خه ربکی راوکردنی چۆلەكە بوو. وهقتی په لاماری کۆمه له چۆلەكەئە ئەدا له ههزار په کیتی له ژیر چنگ دهرنه ئەچوو. جووته چۆلەكە فه قیره کان هه وهقت بیچوویان هه لئه هینا، نزیک به فرین ئەبوون، واشه که ئەچوو عومومی ئەبردن دهرخواردی بیچووه کانی خۆئە ئەدا. چۆلەكە کان له واسیتەئە (حب الوطن من الايمان) ته رکئی ئەو هیلانەیان بۆ نه ئەکرا. چهند سالتی بهو رهزاله ته دهوامیان کرد. ئینتیها سالتی بیچوویان هه لئه هینا بوو، نزیک بهوه بوو بوون بفرین، باوکه وه دایکه یان زۆر به عه جه له ته علممی فرینی به بیچووه کان ئەکرد. وهقتی بیچووه کان زرووکه - زرووکیان ئەکرد، دایکه و باوکه کانیان ئەگریان. په کئی له بیچووه کان زۆر زهرهک بوو، به عه قل بۆئ مه علوم بوو دایکه و باوکه یان ترسیکی هه به. سه به بی گریانی له دایک و باوکی پرسی. جوابیان دایهوه: ئەئ ئەولادم له ئیمه مه پرسه، له فرمیسکی چاومان و له کونی جگهرمان بپرسه. بۆت مه علوم بی چهند سالتی ئیمه جگهرمان کون کون بووه له دهست واشهئە زالم. به تهواوی حالاتی واشهئە بهیان کرد. بیچووه که وتی: لازمه ئیمه ساییر بین به قه زاو قه دهری خودا. خودا دهر د ئەداو دهرمانی بۆ ئەنیریت. له سهر ئیمه لازمه ته دبیر و ئیوهش سه عی بکهن، به لکی دلئ ئیوه وه سه ری ئیمه له هیلاکه ت دهرچیت. بۆ دۆزینه وهئ ئەم به لایه روو بکهن بۆ سه حرا، له په کئی دهرمانی ئەم هیلاکه ته بپرسن. جووته چۆلەكە بهو قسه به دلیان خۆش بوو. په کیتی کان باقی مایه وه بۆ خزمه ت کردنی بیچووه کان و په کیتی کان فری رووی کرده سه حرا، میقداری رۆشت، له سهر داری نیشته وه، فکری کرد سوئال له کئی کات، دهرمانی چۆن بدۆزیته وه؟ قه راری کرد تووشی هه ر رۆح له بهرئ هات دهردی خۆئ بۆ به بیان کات. ته سادوف تووشی قاقنه زهات. ئەو قاقنه زه تازه له مه عده ئی ناگر هاتبوه دهره وه. وهقتی چۆلەكە چاوی پی کهوت عه جیب ته پریکه، شکلی غه ربیه، چوو به رده می، به زه لیلی ره سمی ئەده بی به جیهینا. قاقنه زه ماشای حالاتی چۆلەكەئە کرد، سوئالی کرد: بۆچ عاجزیت؟ ئەگه ر واسیتەئە برسییه تییه، دوو سی رۆژ لیته به، به

ئیسراحت بپوژئیره وه. وه ئه گهر دهر دیککی کهت هه یه، به یانی بکه، به قه دهر مال سەعی بکه م. چۆله که به گریان حالاتی زولمی واشه ی بۆ قاقنه ز گپرایه وه. وه قتی قاقنه ز نه و قسانه ی بیست، دلّی گری سهند، وتی: دلّ خوش به ئینتیقامت ئه سینم. ئیمشه و ناگر ئه نیم به هیلانه ی واشه وه، خۆی و بیچووه کانی ئه سووتینم. چۆله که که دلّ خوش بوو. قاقنه ز وتی: هیلانه ی خۆتم نیشان بده. به بی خۆف لای چۆله که کانت ئیسراحت بکه. شه وی من دیم بۆ لای تو، وهره هیلانه ی واشه که م نیشان بده، ناگریان تی بهر ئه دهم. چۆله که به دلّیکی خوش رووی کرده وه هیلانه که ی. وه قتی شه وی به سراهات، قاقنه ز میقداری ئاوجنسی خۆی کۆکرده وه، میقداری نەفت و گۆگردیان هه لگرت، روویان کرد بۆ لای چۆله که، به ئیشاره تی چۆله که هیلانه ی واشه یان دۆزیبه وه. واشه له گه لّ بیچووه کانی ئیسراحت نووستبوون. قاقنه ز نەفت و کبیریتیان رژانه هیلانه ی واشه، له پر گری سهند. واشه و بیچووه کانی عوموم سووتان. چۆله که کان له هیلاکه ت نه جاتیان بوو.

دینه وتی: ئه م مه سئه له یه م بۆیه هیتایه وه ئینسانی بچووک هه ر چەند قوه تی نییه، ئه مفا فکری به قوه تی هه یه.

که لیله وتی: مه علوممه حالی حازر شه تره به وه زیره، روتبه ی له عومومی ئومه را زیاتره، ساحیب قوه ته. شیر بی ته دبیری شه تره به ده ست بۆ هبچ ئیشی درێژ ناکات. حورمه تی زۆر لای شیر په یدا کرده وه، دهرچوونی مه حبه تی شه تره به له دلّی شیر زۆر زه حمه ته، چونکی پادشاهان روتبه یان به هه ر که س عه تا کردو رووی مه حبه تیان به هه ر که س دا، به خیانه تیکی گه وره نه بی مه ئموور عه زلّ ناکا.

دینه وتی: له وه زیاتر ته دبیری پاشا عوموم لای من بوو، وه ئیستا من مه حرووم بووم، شه تره به له جیگه ی من وه زیره. مومکینه به م نزیکانه شیر به واسیته ی شه تره به وه تووشی زه ره ر بی. حوکه ما فه رموویانه: واسیته ی مو لک ویرانیی پادشاهان شه ش دهره جه یه. ئه ووه لّ دوور کردنی عوله ما له خۆی. دووه م له شکری بی سیلاح بنیریته سه ر دوشمن. سیهه م قه هراوی و به قسه ی ژنان موعامه له بکات. چواره م ئه مر بکات به ویرانیی مه مله که ت. پینجه م توند ته بیعه ت و ساحیب زه جرو لیدان بی. شه شه م خولقی جه هلی بی، مه سه لا له جیگه ی سولح ئه مر کات به شه ر. له جیگه ی شه ر ئه مر کات به سولح. سولح وه یا شه ر هه ر یه که له جیگه ی خۆی به کار دپت. له جیگه ی گولّ، گولّ پروینه، له جیگه ی درک، درک.

که لیلله وتی: وا ئەزانم بۆ کوشتنی شه تره به پشتینت به ستووئه نارەزوو ئەکهیت شه تره به به هیلاکهت به ریت. بۆت مه علووم بۆ ههر کهس نارەزووی ئازاری که سیکی بیت، ئاخری په شیمانیی له دوو دیت، وه ههر کهس ته ماشای خراپه بکات و عیبهره تی لێ وه ربرگرت ئەوهی به سهر دیت به سهر پادشا زالمه که هات:

ئاخری کهوته سهر رینگه ی چاکه.

دینه پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایهت

که لیلله وتی: ئەگێر نه وه له مهو پیتش پادشایێک بوو زالم، دهستی تهعه ددای به سهر ئەهلی مهمله که تدا درێژ کردبوو، ره عیهت هاتبوونه رهزاله ته وه، دهستی دوعیان بۆ ئاسمان بلند کردبوو. رۆژی پادشا چوو بۆ راو. وهقتی له راو هاته وه ئەمیری کرد به جارچی به ناو مهمله که تدا جار بدات له سهر ئەمیری پادشاه ههر کهس مالی که سی بدزی وهیا بیخوات، له جیاتی یهک فلس یهک دانی ده رته کیشرت، وه ههر کهس قه تل بکات ئەکوژرتته وه، وه ههر کهس عهره ق بهخوات قه تران ئەکرته قورگیه وه، وه ههر کهس دزی کرد دهستی ئەپرن. زولم کردن نه ما. شاره که ئەمین بوو. وای ره عیهت خسته ئیسراحه ته وه ده رگایان به شهو دانه ئه خرا، حه یواناتیان بۆ پاسه وان ئەچوه سه حراو ئەهاته وه مالی ساحیبی.. رۆژی یه کت له مه حره مه کانی خاصه سوئالی له پادشاه کرد: وه رگه راندنی زولمهت به عه دالهت و اسیتته ی چی بوو؟ پادشاه جوابی دایه وه وتی: رۆژی چووم بۆ راو، ته ماشام کرد سه گن په لاماری رتویییه کی دا، قاچی شکاند. رتوی له ترسا خۆی کرد به کونیکدا. ئەوهنده ی به یین نه بوو کابرای به ردی له دهست بۆوه دای له قاچی سه گه که، قاچی شکا. ئەوهنده ی به یین نه بوو ئولاغی له قه ی دا له قاچی کابرا، قاچی کابرا شکا. میقداری رینگه رۆیشتن، قاچی ئولاغه که چوو به کونه مشکدا، قاچی شکا. وهقتی ئەمانه دی فکرم هاته وه سه رخۆم، بۆم مه علووم بوو ئاخری خراپه خراپه یه. له و اسیتته وه ته رکی زولم کرد.

که لیلله وتی: ئەم میساله م بۆیه هینایه وه له ئیشی خراپه بترسیت.

حه دیسی سه حیه: (من حفر بئرا لآخیه وقع فیه). بیر بۆ ههر که سی هه لکه نی به نسیب خۆت ئە بیت.

دینه وتی: من فکری زولم نییه. مه زلووم ئیددیعای حوقوقی له زالم کرد گوناھی

نییه. مه زلووم فکری نازاری زالم بکاته وه به نازاری بگه یه نیت، زور پی خوشحال ئه بی. که لیلله وتی: وام بو مه علووم کراوه به ره حه تی شه تره به بو تو دوور ناکه ویتته وه چونکی شه تره به قووه ت و ره فیقی له تو زیاتره و له تو گه وره تره. بچووک موقابه له ی له گه ل گه وره پی ناکری.

دینه وتی: بیناغه ی ئیش به قووه ت و گه وره بی نییه. ته دبیر و عه قل له قووه ت و گه وره بی زیاتره. ئه وه ی به ته دبیر دروست ئه بی، به قووه ت چار ناکریت. مه گه ر نه تبیس تووه قه لی به ته دبیر و حیلله ماریکی له ناو برد؟ که لیلله وتی: چۆن بووه، به یانی بفرموو.

حیکایه ت

دینه وتی: بیستوومه قه لی له کونه به ردی له سه ر شاخیک هیلانه ی دروست کردبوو، نزیک به هیلانه که ی کونه ماری بوو. ئه و ماره بی ره زا بوو، به هه ناسه ی گیای سه وزی وشک ئه کرد. ئاوی ده می زه هری هیلاکه ت بوو. هه ر وه قه ت قه ل بیچووی هه لئه هینا، ماره که ئه چوو ئه یخوارد. جگه ری قه له که کون کون بوو بوو. قه ل شکاتی ئه و زولمه ی برده لای چه قه ل. به چه قه لی وت: ئه ی ره فیق په ریشان بووم به ده ست زولم کردنی ماری به د ئه تواره وه. فکرم هه یه حه قی خۆم له مار بسینم. چه قه ل وتی: به چ فکری حه قه ت له مار ئه سین؟ قووه ت به سه ر مارا مومکین نییه. قه ل وتی: فکرم ئه وه یه وه قه تی مار خه وی لی که وت، ئه چم به چنگ چاوی ده ردینم. وه قه تی کویر بوو ئیقتیداری نابج بیتته سه ر هیلانه که م بیچوووه کانم بخوات. چه قه ل وتی: ئه و فکری تو له عه قلی عاقلان دووره. عه قلداران به و نه وعه خۆیان تووشی هیلاکه ت نه کردوه. نه بیت به ماسیگره که. بو مردنی قرژانیک خۆی به مردن دا.

قه ل پرسى: چۆن بووه، به یانی بفرموو.

حیکایه ت

چه قه ل وتی: ماسیگری بوو. له سه ر گوومه ئاوی قه راری گرتبوو. ناو گوومه که پر بوو له ماسی. رۆژ به رۆژ به قه ده ر کیفایه ت ماسی ئه گرت، ئه یخوارد. چه ند سالی به و نه وعه ئیداره ی ئه کرد. وه قه تی پیر بوو قووه تی نه ما، له گرتنی ماسی سست بوو بوو. به خۆی وت. به پیری گه یشتم. له سه ر ئه م ئاوه زه خیره م نییه. وه قه ت نه ماوه. وا چاکه به حیلله میقداری

زه خیره دابنیم بۆ پاشه رۆژ. به عاجزی، به شهله شهل چووه قه راغ ئاوه که. قرژانگیک چووه پیتشده می ماسیگره سوئالی کرد: بۆچ وا عاجزیت؟ ماسیگره جوابی دایه وه: مردنم له م حاله خوشتره و له تۆمه علوممه ژیانی من به واسیته می ماسییه ئه م گۆمه وه یه. چه ند ساله من که م خواردن نه بووم، وه ماسییه کانیش که م نه بوونه وه. ئیمیرۆ ته ماشام کرد دوو پیماوی تۆره وان به قه راغ ئیره دا رۆیشتن، وتیان ئه م گۆمه ماسییه زۆره. یه کیتکیان وتی: فلان جۆگه ماسییه زۆره، لازمه ئیمیرۆ بچین ماسییه ئه و جۆگه یه بگرین. بۆ سبحه بنی دیننه وه. ماسییه ئیره عوموم ئه گرین. له وه هقته وه ئه و قسه یه م بیستوه، رۆح هاتوه ته سه ر ده نوکم. قرژانگ ئه و قسه ی له ماسیگره بیست. گه رایه وه خه به ری به ماسییه کان دا. ماسییه کان که وتنه مه راقه وه ته دبیریان کرد له گه ل قرژانگ بچنه خزمه ت ماسیگره چاره یان بۆ بدۆزیته وه. عومومی ماسییه کان له گه ل قرژانگ چوون بۆ لای ماسیگره، وتیان: له زویان جه نابته وه قسه یه ک به ئیمه گه یشتوه، ده رمانی چیه؟ ته دبیریکمان بۆ بدۆزه وه. حوکه ما فه رمویانه: دوشمنی عاقل له دۆستی نه زان چاکتره. وه مه علومی جه نابتانه ژیانی تۆ به واسیته می ئیمه وه مومکین ئه بێ. نابێ قوبوول بکه یه ت نه جه نابت و نه ئیمه توشی هیلاکه ت بیهن. مه سله حه ت چیه به یانی بفرموو.

ماسیگره وتی: له وه هقته وه ئه و قسانه م بیستوه، هیتزی ئه ژنۆم نه ماوه. له وه زیاتر به چاک نازانم ئیوه نه قل بکه م، له م نزیکانه گۆمی شاره زام، ئاویکی رووناک، زبخی، وه ک پیروژه دیاره، له رینگه ی به نی ئاده مه وه دووره و، قوولیی گۆمه که به نه وعیکه هیچ غه وواسی ناتوانی بچیته ناوی، وه ئه گه ر قوبوول ئه که ن عومومتان نه قلی ئه و گۆمه ئه که م. ماسییه کان عوموم قوبوولیان کرد، وتیان وه قت دره نگه. ماسیگره وتی: لازمه هه ر رۆژی میقداریکتان نه قل بکه م. ماسییه کان رازی بوون. ماسیگره رۆژی میقداری ماسییه به دهنوک ئه برد له ده وری گۆمه که ئه یخوارد. چه ند رۆژی به و فیله ماسییه ئه خوارد. ئه م ماسییه کان ئه و باقی مابوون ده خیل و ئامانی ماسیگره ئه بوون زوو نه قلیان بکات. قرژانگ فکری گۆمی تازه ی که وته سه ر. رووی کرده ماسیگره: لازمه نه قلم بکه یه ت، بۆ ره فیه که نام بێ تا هت بووم. ماسیگره فکری کرد دوشمنی له مه زیاتر نییه، وا لازمه ئه میش به جیگه ی ئه وان بگه یه نم. خواردنی ئه م ماسییه نه سه هله. قرژانگی هه لگرت، رووی کرد بۆ جیگه ئیسقانی ماسییه کان. وه قتی قرژانگ چاوی به ئیسقانی ماسییه کان که وت بۆی مه علوم بوو قسه ی ماسیگره فیله بوو، درۆیه. قرژانگ فکری کرده وه وتی: عاقل بۆی مه علوم کرا دوشمن قه سدی ئه کات، سه عی بۆ نه جاتی

نه کات زۆر بئ غیره تیبه. وه ئیستا من بۆ نه جاتی خۆم سه عی بکه م حال له دوو نوع خالی نابئ. ئه وه لا ئه گهر نه جاتم بوو به مه ردی ناو ئه بریم. وه ئه گهر نه جاتم نه بوو ناو گوم ئه که م ههروهک وتویانه: دوشمن روو به روو هات، بۆ ده فعی زه ره ر په له کردن لازمه تا رۆح دیتته ده ر. قرژانگ هه ردوو قاچی برد بۆ گه رده نی ماسیگره، توند گرتی. ماسیگره قوه تی نه مابوو له بهر پییری، بئ هۆش بوو، که وته خواره وه، مرد، رۆحی ده رچوو. قرژانگ له گه رده نی بووه وه، رووی کرده وه جیگه ی ئه وه لی. خه به ری حیه ی ماسیگره ی بۆ باقیی ماسییه کان به یان کرد. ته عزییه ی مردنی ماسییه کان له فکر چوووه وه له خۆشیی مردنی ماسیگره.

چه قه ل به قه لی وت: ئه م میسه اله م بۆیه هینایه وه تا بزانیته زۆر که س بوون به مه کر و حیه ی خۆیان له ناو چوون (ولا یحیی المکر السییء الا باهله). بۆت مه علووم بئ من ریتگه یه ک به تۆ نیشان ئه ده م باعیه سی نه جات بئ ئه گهر موخته دیری.

قه ل وتی: هه ر ئه مرئ له ته ره ف جه نابه ته وه بکری باعیه سی مه منوونیه یه. چه قه ل وتی: روو بکه ره ئاوه دانیه یه ک، لیباسی هه لخرابئ، به ده نووک هه لیگره. ورده ورده بفره، له چاو ساحیب لیباسه که گوم نه بیت هه تا ئه گه یته سه ر ماره که، لیباسه که بده به سه ر ماره که دا. وه قتی ساحیب لیباس چاوی به مار بکه وی ئه یکوژیت، تۆ له ده ست زولمی مار نه جاتت ئه بی. قه ل به و ته دبیره رووی کرده ئاوه دانیه یه ک، ته ماشای کرد ژنی به غوسل کردن خه ریکه. قه ل ده نوکی مالی به سرکه یی ژنه که دا، بردی. ژنه که خۆی پۆشته کرده وه، شوین قه ل که وت هه تا نزیک به کونه مار بووه وه. قه ل سرکه یی خسته خواره وه به سه ر ماره که دا. وه قتی ژنه که نزیک به سرکه یی بووه وه، چاوی به مار که وت، به ردی بۆ مار هاویشته، کوشتی. چوو سه ری پان کرده وه سرکه یییه که ی هه لگرت و رۆیشته.

دینه وتی: هینانه وه ی ئه م میسه اله بۆ ئه وه بوو تا بۆت مه علووم بئ ئه وه ی به ته دبیر دروست ئه بی، به قوه ت مومکین نابئ.

که لیه وتی: شه تره به قوه ت و فکری له تۆ زیاتره، هه رچه ند تۆ مه کر و حیه کۆیکه یته وه، شه تره به به یه ک ده قیقه بلاوی ئه کاته وه. مومکینه تۆ له که مینی شه تره به نه جاتت نه بی، شه تره به ئیشی تۆ ته واو ئه کات. قسه ی که رویشکه که ت نه بیستوو، فکری گرتی رپویه که ی کرد، خۆی تووشی به لا کرد.

دینه وتی: چۆن بووه؟

حیکایه‌ت

که لیلله وتی: ئەگێرنه‌وه گورگێکی برسی له سه‌حرا بۆ خواردن ئەگه‌را، تووشی که‌رویشکی هات له‌بن سیبهری ده‌وه‌نیکدا نووستبوو. گورگ پ‌رووی کرده که‌رویشک. که‌رویشک خه‌به‌ری بووه‌وه. فکری را‌کردنی بوو، گورگ بانگی کرد، وتی: خۆت هیلاک مه‌که، بێ فائیده‌یه له‌ ده‌ستم ده‌رناچیت. که‌رویشک له‌ ترسا له‌ جیگه‌ی خۆی وشک بوو. به‌ گریان‌ه‌وه وتی: ئەزانم ئەمیری حه‌یوانات برسیه‌تی بێ تا‌قه‌تی کردووه ئە‌ما به‌ زه‌عیفیکی بۆن ناخۆشی وه‌ک من تیر ناخوات، وه‌ ئە‌گه‌ر به‌ مه‌سه‌له‌ه‌تی ئە‌زانیت له‌م نزیکانه‌ کونه‌ پ‌تویییه‌ک شاره‌زام. له‌به‌ر قه‌له‌وی قوه‌تی پ‌زیشتنی نه‌ماوه. وام بۆ مه‌علوم کراوه‌ گوشتی له‌ ئاوی حه‌یات خۆشتره‌وه له‌ شه‌کر شیرینتره‌. وه‌ ئە‌گه‌ر به‌ زه‌حمه‌تی نه‌زانیت، من به‌ فیل ده‌رخواردی جه‌نابتی ئە‌ده‌م. کیفایه‌تی خواردنی تۆ ئە‌کات. وه‌ ئە‌گه‌ر نه‌دۆزرایه‌وه به‌نده ئە‌سیرم له‌ ژیر ده‌ستی جه‌نابتا هه‌ر نه‌وع ئاره‌زوو ئە‌که‌یت هه‌ددی زیادیم نییه‌. گورگ به‌ قسه‌ی که‌رویشک را‌زی بوو. پ‌روویان کرد بۆ کونی پ‌توی، ئە‌ما ئە‌وه پ‌تویییه زۆر زیره‌ک و عاقل بوو، ده‌رسی شه‌یتانی دا ئە‌دا. دنیای زۆر دیبوو، چهند هه‌زار ته‌له‌ی به‌بای کلکی ته‌قاندبوو، له‌ زیره‌کیدای بێ ئە‌مسال بوو. که‌رویشک له‌گه‌ڵ ئە‌وه پ‌تویییه‌دا له‌ قه‌دییه‌وه مونا‌زه‌عه‌یان بووبوو. به‌ فرسه‌تی زانی حه‌قی خۆی بکاته‌وه. گورکی هه‌ینایه‌ ده‌رگای کونه‌ پ‌توی. خۆی چوه‌ ژووره‌وه، سه‌لامی له‌ پ‌توی کرد به‌ په‌سمی خۆیان. پ‌توی ئیحتیرامی زۆری گرت. سوئالی له‌ که‌رویشک کرد: مومکینه‌ به‌ ئیسی ته‌شریفت هاتیی؟ که‌رویشک وتی: مودده‌تیکه‌ به‌ خزمه‌ت نه‌گه‌یشتووم و له‌ قوسووریم ببووره، وه‌ ئیستا فروستاده‌م له‌ ته‌ره‌ف عه‌زیزی میسه‌ره‌وه داخ‌ل به‌م ناحیه‌ بووه، شو‌ره‌تی س‌ال‌حیی جه‌نابتی بیستووه، ئیراده‌ی چاوپیکه‌وتنی جه‌نابتی هه‌یه، وه‌ ئە‌گه‌ر ته‌شریفت ئاره‌زووی چاوپیکه‌وتنی پادشاه ئە‌فه‌رموویت، موباره‌که. وه‌ ئە‌گه‌ر وه‌قت موساعه‌ده‌ ناکات، ده‌فعه‌یه‌کی که‌ به‌ خزمه‌ت ئە‌گه‌ین. حالی حازر پادشا له‌ ده‌ره‌وه وه‌ستاوه، وه‌ ئە‌مر ئە‌م‌ری جه‌نابته‌. پ‌توی له‌ قسه‌کردنی که‌رویشک بۆی مه‌علوم کرا ئیش له‌ کویییه‌. فکری کرد وا لازمه‌ زه‌ه‌ری خۆیان ده‌رخواردی خۆیان بده‌م. له‌ پاشا پ‌توی هه‌ستا، وتی: دائیما بۆ خزمه‌تی میوان سفه‌رم کردووه‌ته‌وه، وه‌ خواردن لای من ئینتیهای نایه‌ت. لازمه‌ ته‌عامی حازر بکه‌م لایقی خواردنی عه‌زیزی میسر بیت، چونکی عه‌زیز منی سه‌ره‌رز کردووه. لازمه‌ خانووه‌که‌ پاک بکه‌مه‌وه وه‌ فه‌رشی لایقانه‌ را‌بخه‌م. که‌رویشک وای بۆ مه‌علوم کرا زویان لووسی ته‌ئسیری له‌ پ‌توی کردووه. که‌رویشک وتی: قوربان، زه‌حمه‌ت لازم ناکات.

عهزیز پیاویکی بی هه وایه. ئاره زووی ته عام و جیگه ناکا ئیللا ئه وه نه بی و بو ته به پروک هاتوته خزمهت. ریتی وتی: «ازا انزل الضیف، نزل برزقه». شهرتی میوانداری لازمه. من حازرم. که رویشک چوو ده ره وه، مژده ی به گورگدا ریتی خه له تا. (لکل جدید لذة)، ته عریفی گوشتی ریتی بو گورگ کرد. گورگ بو خواردنی گوشته که ی دانی تیژ کرد، نه ما ریتی له وه پیش چالکی قوولی له کونه که دا هه لکه ندبوو، بو رژیکی ته نگانه سه ری چاله که ی به پووش داپوشیبوو، له جیگه یه کی که وه کونیکی بو ده رچوونی خو ی کردبوو، ریتی ریگه ی نه وه لئی گوم کرد، ریگه ی خسته سه ر چاله که. له کونه که وه بانگی کرد: فه رموون، میوانی خوشه ویست! که رویشک به شه وقیتی ته واو، گورگ به ئاره زووی گوشت خواردن، چوونه کونه رتیبه وه، وه قتی به خو یان زانی هه ردو وکیان که وتنه چاله که وه.

گورگ بو ی معلوم بوو فیلی که رویشکه، په لاماری که رویشکی دا، هه لیدری، خواردی. ریتی به سه لامه تی له کونه که چوو ده ره وه.

که لیله وتی: ئەم میسالم بۆیه هینایه وه بو ت معلوم بیت ئینسانی عاقل تووشی داوی به لا نابیت، وه که سی عه قلی بوو به قسه ی فیل باوه ر ناکات.

دینه وتی: چاک نه فه رموویت، نه ما بو م معلوم بووه شه تره به مه غرووره وه له فکری من بی خه به ره. نازانی من دوشمنیم ده رحق په یدا کردوو. حیله له دو ستایه تیدا دروست نه بی، مه گه ر حیکایه تی بیچوه شیره که وه که رویشکه که ت نه بیستوو چون که رویشک به عه قل وردیی خو ی شیری له ناو برد؟

که لیله پرسی: چون بووه؟

حیکایه ت

دینه وتی: نه گپرنه وه له نه ترافی به غدا سه وزاییبه ک بوو بو نی به هه شتی لی نه هات. گولی ره نگاو ره نگ عه کسی چاوی نه برد. له هه موو نه وع حه یوانات و درونده و بالنده جیگه یان تیا دروست کردبوو. له نزیک نه و باغه شیریکی توند ته بیعه ت په یدا بوو. هه موو رژی میقداری حه یواناتی نه و باغه ی نه گرت نه یخوارد. حالی حه یوانه کان زور ته هلوکه بوو، ئیسرا حه تیان نه ما بوو. نیهایه ت رژی عومومی حه یوانه کان کوبوونه وه چوونه خزمه ت شیر، ئیزهاری خزمه تکار بیان کرد، شیریان به پادشای خو یان قوبوول کرد. قه راریان دا له ژیر نه مری شیر نه چنه ده ره وه. وتیان: نه ی پادشاه، ئیمه له ژیر حیمایه ی

جەنابتا ئەژین و تەدبیرتیکمان بە دەستەو دەیه، ئەگەر موافەقەت ئەفەر موویت. شیر وتی: بە یانی تەدبیرە کە تان بکەن. وتیان: فەرمان هەیه قورعە بکیشین، ناوی هەرکەس دەرچوو ئەو رۆژە بۆ خواردنی جەنابت حازر بکریت. ئەمری جەنابت چییە؟

شیر موافەقەتی کرد. وتیان: لازمە لە جەنابت شەرت و پەیمان وەرگیرین، وە ئیمە ئەمینی لە حالی خۆمان پەیدا بکەین. شیر بە رەسمی خۆیان شەرت و قەراریان بەست. چەند موددەتی لەسەر ئەو قەرارە دەوامیان کرد. ناوی هەر حەییوانی لە قورعە دەرئەچوو، پوختیان ئەکرد، لە بەردەمی شیر دائەنرا ئەیخوارد.

رۆژی قورعە بە ناوی کەرۆشکێک دەرچوو، بۆ خواردنی شیر حازرکرا. کەرۆشک رووی کردە رەفیقەکانی، وتی: ئەتوانن سەعاتی تەئخیرم بکەن هەتا لە دەست زولمی ئەم بێ رەحمە نەجاتان بدەم؟ وتیان: موبارەکە. کەرۆشک تەئخیر بوو تا میعادێ خواردنی شیر بەسەرچوو. شیر کوورە قەهری داگیرسا. دانی بە دانا ئەنا، کەرۆشک هیتواش هیتواش چوو بۆ خزمەتی شیر. تەماشای کرد شیر برسێیەتی بێ تاقەتی کردوو، مووی بە دەنی راست بوو تەو، کلک بە ئەرزدا ئەمالی، نزیک بەو بەو شەرت بشکێنی. کەرۆشک بە ملیکی کەچەو سەلامی لە شیر کرد. شیر بە توندی جوابی دا یەو، پرسی: ئەحوالی حەییوانات چۆنە؟ کەرۆشک وتی: لەسەر رەوشتی قەدیم ماون. ئیسمی بۆ ناشتای جەنابت کەرۆشکیان حازر کردبوو، من هینام بۆ خزمەت. لە رینگە تووشی بەک شیر هاتم، بە زۆر کەرۆشکە کە لە لێ سەندم. هەرچەند پارامەووە تەبلیغم کرد: ئەمە بۆ خواردنی پادشای حەییوانات حازر کراو و جوودی نەزانیم، وتی: لایقی خواردنی منە. کەس ئیقتیداری نییە لە من زیاتر لایقی پادشایی بیت، ئەی پادشا! ئەو نەندە لاف و خۆهەلکیشانی کرد، من بێ تاقەت بووم، فیرارم کردو داخل بە خزمەتی جەنابت بووم.

شیری برسی دەماری قەهری کەوتە حەرەکە، رقی هەلسا، وتی: عەجەبا کەسێ هەیه موقابە لەی قووەت و پەنجە لەی من بکات! ئەی کەرۆشک، ئەتوانی جینگە ئەو شیرە بە من نیشان بدەیت، ئینتیقامی تۆو حەققی خۆم بکەمەو؟ کەرۆشک وتی: قوربان، چۆن ناتوانم، چونکە ئەو نەندە قسە لەی بێ ئەدەبانە دەرحەق جەنابت کردوو، مومکینم بوایه کاسە لە سەریم ئەکرد بە ئاوخۆری ریبواری سەحرا. ئەو ئەوت و پیش شیر کەوت. شیری دل ساف بەفریبی کەرۆشک مەغرور بوو. کەرۆشک شیری برده سەر بیر. ناوی بیرەکە لە نیهایەتی روونیا بوو بێ شوبهە عەکسی ئینسان دبار بوو. کەرۆشک

وتی: ئەی پادشا، دوشمنی غەددار لەناو ئەم بێرەدا یە. بە تەنھا ناتوانم بچمە سەر بێرەکە. لازمە پادشا من بگرتتە باوەش، هەتا ئەو غەددارە نیشان بەدم. شیر کەرۆشکی گرتە باوەش، چوو سەر بێرەکە، چاوی بە سوورەتی خۆی کەوت، وایزانی شیرەکە ی دوشمنی کەرۆشکی بە دەمەوێ گرتوو. چاوی تاریک بوو. کەرۆشکی دانا، خۆی خستە ناو بێرەکەو، نقوم بوو، خنکا. کەرۆشک بەسەلامەتی گەرایەو لای رەفیعەکانی. خەبەری مردنی شیرێ بە حیوانەکان دا، وتی:

لوقمە یەک لە پاش زالمی بێ دین

خۆشترە لە عومری سەد سالا ژین

عووموی حیوانەکان ئافەزینیان لە کەرۆشک کرد. حەمدو سەنای خویان بەجێ هێنا.

دیمە وتی: هێنانەوێ ئەم میسالم بۆ ئەو بوو بۆت مەعلووم بێ ئەوێ بە عەقل دروست ئەبێ، بە قووەت مومکین نابێ.

کەلیلە وتی: هیلاک بوونی شەترەبە بەبێ زەحمەت مومکین نابێ، وە ئەگەر زەحمەت بەشیر بگات زۆر بێ ئەدەبیبە چونکی عاقلان بەرەحەتی خۆیان زەحمەتی وەلی نیعمەتیان نەداو، رجا ئەکەم لەسەر ئەم فکەرە لاچۆ، وە ئەگەر بەقسەم ناکەیت رەفاقەتمان لەیەک حەرامە.

دیمە رووی لە کەلیکە وەرگێرا لە رەفاقەت جیا بوونەو. دیمە لە وەقتی فرسەتدا نزیک بەشیر بوو. بە ملیکی کەچەو دەستەو نەزەری شیر وەستا. شیر وتی: موددەتیکە دیار نیت، قودوومت خیر بێ.

دیمە وتی: ئومید ئەکەم ئاخری خیر بێ. شیر وتی: حەوادیسات چییە؟

دیمە وتی: ئەی شاھم، خەبەرێکم بیستوو. ئەگەر ئەمەری جەنابت هەبە بەیان بکری. شیر وتی: مەسئەلە چییە، بیگێرەو. دیمە وتی: لازمە بە خەلوەتی یەکە یەکە عەززی جەنابتی بکەم. شیر وتی: ئیستا فرسەتە، لەمە خەلوەتی زیاتر نابم. تەنخیر بەقسە مەدە. تەنخیر بوون ئافاتی لێ پەیدا ئەبێ. مەعلوومە گۆشت دوو رۆژ مایەو بۆن پەیدا ئەکا. هەتا گری نەهاتوو تە رینگە، قسە بەیانی بکە، بەلکی زوو عیلاج بکری. دیمە وتی: مەعلوومی جەنابتە قسە ی حەق لەبەر تەبیعەت زۆر ناخۆشە. دەرمانی دەرد لای نەخۆش زۆر تالە. لازمە ئەو کەسە ی گوی لە قسە ئەگری تێگەیشتنی بێ، یەکە یەکە

قسه وه رگری، بیخاته ناو دلّیه وه و قوفلی لی بدات. شیر وتی: خۆت ئەیزانی من له عوموومی پادشاهان به فکر ترم، وه عه قلم به هه موو نه وعه قسه یه ک ئەشکێ، وه خوسوس که سی له مه کته ب ده رچوو وه له قانون شاره زایه به مه ئموور دامناوه. وه تۆیش لازمه هه ر هه وادیساتیکت بیستوو به یوم به بیان بکهیت. دینه وتی: به نده له رووی جه نابتا خویراتم پهیدا کردوو وه مور هه س کراوم بو هه ر نه وع خویراتی ته قدیمی جه نابتی بکه م. وه مه علومی زاتی پادشایه به نده فه ک به حه رام نه بووم. بو به رز بوونه وه ی پادشا زور سه عی ئەکه م و دلی پادشا به ردی مه حه که، وه عوموومی ئومه راو ره عیهت له جه نابت مه علوم بووه. شیر وتی: یوم مه علوم بووه خیانهت له تۆ نابینریت، وه زیره کی و عه قلی له عوموومی ئومه را ئاشکرا بووه، وه قسه ی تۆ موشابه هه ی غه ر ه ز ناکا. دینه وتی: عومری پادشا به رقه رارین لازمه ته فتیشی ئەحوالی ئومه را بکات، وه ئومه رایش لازمه روچی خو ی فیدای سه ری پادشا بکات. حوکه ما فه رموویانه: سی نه وع هه یه لازمه ئاشکرا کردنی. ئەوه لّ خیانهت له پادشا. دووم به بیان کردنی ئازار لای حه کیم. سییه م ئاشکرا کردنی فه قیری لای دۆست. هه رکه س ئەمانه ئاشکرا نه کات خه یانه تی له نه فسی خو ی کردوو. شیر وتی: حه لّ زایه تی تۆ له مه و پیش له من مه علوم بووه، لازم به درێژه ناکات، هه وادیس چیه بیگێره وه هه تا زوو به ته دبیر چی به چی بکری.

دینه بو ی مه علوم بوو هه سانی دا له به ری پتی شیرو قسه ی ره و اجی پهیدا کرد، وتی ئە ی پادشا، شه تره به له گه لّ ئومه را قسه ی کردوو به یه ک، وتوو به تی: قسووت و حه مییه تی شیرم بو مه علوم کراوه. ئەگه ر قووولم نه کا به شه ریک له م بی شه یه ده ری ئەکه م، وه ئیمه خو مان به سه ره سته ئیداره ئەکه یین. ئەمه قابیله به و نه وعه ی ته که ببور پهیدا کات فکری پادشاهی بکات. به عه قلّ وا ئەزانم شه یان میزی به لووتیا کردوو، فکری پادشایی له میتشکیا تیکه لّ بووه، ده رچوونی زور زه حمه ته.

شیر وتی: ئە ی دینه، به و نه وعه تۆ ئە یگێرته وه له عه قلّ دووره. ئەو مه سئه له یهت له کو ی بیستوو؟ حه قیه تی له کو ی مه علوم کراوه؟ ئەگه ر شه تره به ئەو فکری کردی ته دبیر چیه؟ دینه وتی: مه علومه روتیه ی شه تره به. لازمه بو پادشاهان، که سی به روتبه له پادشا نزیک بوون، زوو دووری خاته وه. ئەگه ر پادشا ئەوه نه کات ئیش له ده ست ئەچیت، وه عه قلی جه نابت له به نده زیاتره، ئەوه ی به چاک ئەزانی ئەوه بکه. توول کیشانی باش نییه. له وه ئە ترسم به ته عنه بلّین:

ئەم رۆژە چ رۆژئیکە کە عالەم شلەژاوه
هەر کەس کە بە نەوعی جگەری قییمە کراوه

حوکە ما فەرمووایانە: فکری ئینسان نەوع نەوعە. ئەووەل ئینسان ھەبە دووربینی ئەکات، لە پێش ئەوێ تووشی بەلا بێت خۆی نەجات ئەدات. دوو ئینسان ھەبە ھەتا بە چاوە نەبینیت، ناکە ویتە پەلە پەل. سێھەم ئینسان ھەبە وەقتی تووشی بەلا ھات (صم بکم) ھیچی بۆ ناکریت، وشک رانەووستی. موافیقی ئەمانە ھیکایەتی سێ ماسییە کە ھەبە لە گۆمە کەدا بە ھەبە بوون. شیر پرسی: چۆن بوو؟

ھیکایەت

دینە وتی: بێستومە گۆمە ئاوێ بوو لە رێگە ی بەنی ئادەمەو ھەبە دوور بوو. سێ ماسی لەناو ئەو گۆمەدا ئەسوورانەو. تەسادوف سالی لە بەھارا باران زۆر باری، لافاوی ئاو ھەلسا، گۆمە ئاو کە ی درێ. دوو تۆرەوان رێگە یان کەوتە سەر ئەو گۆمە، تەدبیران کرد بۆ سووچەینێ تۆر بێن، ئەو سێ ماسییە بگرن. ماسییەکان لەو تەدبیرە خەبەردار بوون ئەووە ئیان عاقل بوو تەجرەبە ی زەمانی زۆر کردبوو، لە دەست چەند بەلا یەک نەجاتی بوو بوو، شەوێ فکری رۆشتنی کرد. خۆی بە خۆی وت: عەقل و زبیرەکی وا دەرئە کە ویت نزیک بەلا بوو بە شەو نەخەویت. ھەر ئەو شەو لە گۆمە کە رۆشت. بۆ سبەحەینێ تۆرەوانەکان چوونە سەر گۆمە کە، تۆریان خستە گۆمەو، دوو ماسییە کە یان گرت. یە کتیکیان فکری کرد: بۆچ وەک رەفیعە کە مەنیش فیرارم نەکرد؟ پەشیمانییە حاصل کرد. فکری کرد، وتی: عیلاجی دەرد دەرمان پەیدا کردنە. وا چاکە بە حیلە خۆم نەجات بەدەم، ھەرچەندە وتویانە لەو وەقتی تەنگانە تەدبیر کار ناکات، ئەمما مومکینە دەفەعی بەلا بکات. ماسییە کە خۆی کرد بە مردوو کەوتە سەر ئاو، تۆرەوانەکان دەریان ھینا خستیانە قەراخ جۆگە کە. ماسی بە بلقە بلق خۆی خستەو ھەبە ئاو، لە دەست تۆرەوانەکان دەرچوو، رۆشت. ماسییە کە ی ئاخریان لەناو تۆرە کەدا مایەو، میقداری بە ئەترافی تۆرە کەدا سوورایەو، دەرچوونی نەبوو، تۆرەوانەکان ھینایانە دەرو، گرتیان و رۆشتن.

شیر لە گێرانەو ھەبە قسانە فکری کرد شەترەبە بکوژیت. بە دینە ی وت لازمە تەدبیری لە کوشتنی شەترەبە بکەین. دینە وتی: ھەتا زوو بیکوژیت درەنگە، تەئخیر بوونی ئافات پەیدا ئەکات. پەرودە کردنی بەدئەسل رێگە ی خەتەرە. شیر وتی: زۆر مەسئەلە یەکی غەریبە، چونکی ھەتا ئیستا لە چاکە زیاتر خراپەم دەرحەق بە شەترەبە

نەبوو، وە شەترەبەیش خولقی خراپەى لى دەرنەكەوتوو، شەترەبە ئەك بە حەرام نىيە. مومكینه فیتنە ئەو قسانەى بۆ دروست كرديى. ديمنه وتى: عومومى فەرموودەكانت لایقە، مەگەر نەتبیسستوو هەر رەنجى لەگەڵ سپلە بدریت زایعە، وە ئەگەر رینگەى بەرزبونەو بە سپلە بەدەیت سەرچاوەى سەلتەنەت تىك ئەدات. شیر وتى: رینگەى ئیدارەکردن لەگەڵ مەئمووران چۆن دروستە؟ ديمنه وتى: لازمە بۆ نەفسى پادشاهان قەهرى زۆر لە مەئموور نەگرى مەحرورمیان بکات، بچنە ژئرحیمایەى دوشمنەو. ئەوەندە رووى شەفەقەت نەكەنە مەئموور، روتبەو مالىيان لە حیساب دەرچیت، فکرى پادشاهییان بکەوێتە سەر.

لەبەینى خۆف و رجا دا بن. روتبە لازمە بەوعدەو موددە بىت، دائىما ترس و ئومىدیان چاولى بىت. لازمە بۆ پادشاه كوشتن و حەپسى و عەفو روتبەو عەزىل کردنى لەگەڵ ئومەرا بىت. ئەگەر بەو نەوعە نەبى ئومەرا زوو عیسیان ئەكەن. هەربەكە بە فکرى بەگلگىكەو ئەبن.

شیر وتى: ئەى ديمنه، وام بۆ مەعلوم بوو شەترەبە لەو نا ئەسل و سپلانە دوورە، زۆر دلئى سافە، چونكى موودەتیکە نزىك بەخۆمە، لە قانون و سیاسەت شارەزا بوو، ساحیب وەفایە. وە هەتا ئیستا لە نیعمەت زباتر زەحمەتى لە من نەدیو، چۆن ئەتوانى ئەو قسانە لە رووى منا بکات؟ ديمنه وتى: میزاجى خوار بە قەتعى راست ناییتەو. ئەهلى فەساد قەت پاک ناییتەو، مەگەر جەنابت لە حىكایەتى كیسەل و دووپشكەكە بى خەبەرىت:

شیر پرسى: چۆن بوو؟

حىكایەت

ديمنه وتى: ئەگىرنەو كیسەلى لەگەڵ دووپشكى رەفلىق بوون، چەند موددەتى بەیەكەو ئیدارەیان کرد، سوتندیان بەسەرى یەك ئەخوارد. تەسادوف تەركى وەتەنیان کرد. رینگەى سەفەریان گرتە پىش. میقدارى رینگە رۆیشتن. چەم و ئاویکیان هاتە پىش. دووپشك پەرىنەو لە ئاوەكە مومكین نەبوو، زۆر عاجز بوو. كیسەل وتى: ئەى رەفلىق عاجزىت واسیتەى چىیە؟ دووپشك وتى: عاجزىم واسیتەى دوورى دیدارى تۆیە. لە واسیتەى ئەم ئاوەو لەیەك جوئ ئەبىنەو. تۆ ئوغر ئەكەى، زەحمەت كارێكە. ژبنم لە پاش تۆ نەبوون مانیکە. كیسەل وتى: ئەى رەفلىق غەم مەخۆ، بە ئاسانى ئەتپەرىنمەو. پشتنى

خۆم بۆ تۆ ئەكەم بە سەفینە. سنگم ئەكەم بە قەلغانی سەرت. نامەردییە پەفاقەتی
خۆشەویست تەرک کردن. حوکه ما فەرموویانە:

پەفییق پەیدا کە بە تەجرەبە بێ
رۆحت فیداکە گەر هیچت نەبێ

چۆن غیبهتی من قوبوول ئەکات لە پەفاقەتی تۆ جیا بەو. کیسەل دوویشکی نایە سەر
پشتی، چووە ناو ئاوەکەو. وەقتی گەیشته ناوەراستی ئاوەکە گوێی لە تەقە تەقی پشتی
بوو دوویشک خێرا خێرا چزووی بە پشتی کیسەلەکەدا ئەدا. کیسەل بانگی کرد: ئەی
پەفییق، ئەو تەقە تەقە چییە لەسەر پشتم دیت؟ فکرت چییە؟ دوویشک جوابی دایەو:
نووکی چزووم بە پشتی تۆ تا قی ئەکەمەو. کیسەل وتی: ئەی بێ ئینساف، خراپەم چییە؟
رۆحی خۆم بە واسیتە ی تۆو خستۆتە گێژاوی ناو ئاوەو. پشتم بۆ تۆ کردوو بە سەفینە.
بەواسیتە ی منووە لە ئاوەجات ئەبێ، وە هەردوو کمان بە یەکەو پەفییقین،
دوشمنایە تیمان نەبوو، وە حوقوقی قەدیمت لە فکر نەما. ئەگەر بە چاکە کردنم نازانیت،
پێوەدانت واسیتە ی چییە؟ بۆت مەعلووم بێ پەشیمان ئەبیتەو. سەد دەفەه چزوو بدەیت
بە پشتی منا تازار بە من ناگات. شەرتی دۆستی تۆ ئەمە یە بە جێی دینی؟.

دوویشک وتی: سنعەتی من ئەو یە. لازمە، ئایا لە سەرسنگی دوشمن، ئایا لەسەر
پشتی دۆست بێ پێوە بدم. حوکه ما فەرموویانە: هەر کەس بە ئیشێ عادت بگرت. تا
مردن تەرک بوونی مومکین نییە. وە لەسەر من لازمە دار بێ، بەرد بێ، ئاسن بێ، مس
بێ، دۆست بێ، دوشمن بێ پێوە بدم. کیسەل فکری کرد: خزمەت کردنی نەفسی پیس
ئابروو چوونەو رێگە گوم کردنە. با عیسی مردنە هەر وەک فەرموویانە:

ئالتوون لەسەر ئەرز هیچ عیبی نییە
چاکە لە گەل بەد زۆر بێ عەقڵییە
پەفییقی بەدی هیچ خیری نییە
پیسی وەک مارە، فرسەتی نییە
بە خزمەت کردن شیرینی نییە
تالی گوزالک ئەمسالی نییە

کیسەل خۆی نقوم بە ئاوە کرد، دوویشک لە پشتی بۆو، خنکا، مرد.

دینە وتی: بە گێژانەو دی ئەم حیکایەتە لە پادشاه مەعلووم بێ لە نەفسی پیسی شەترەبە

ئەمەن بوون دروست نىبىه . وه به قسه‌ى بچووكى وهك من لازمه باوهر كردن ، چونكى رۆح فیدایی من له جه نابت مه‌علووم كراوه ، وه قسه‌يه‌ك بۆنى خيىرى لىوه بىت ، ناخۆشه . مه‌سه‌لا هكیم پارێز بۆ نه‌خۆش دانه‌نى ، ته‌بليغى ئەكات فلان خواردن موزپرېه ، نه‌خۆش لای زه‌حمه‌ته . به‌قسه‌ى هكیم ناكا . نزىك به‌ مردن ئەبى . نه‌سيحه‌ت ئەگه‌رچى زۆرېش بى ، ده‌رمان ئەگه‌رچى تالېش بى ، ئەو كه‌سه‌ى پىتويسته لازمه لای خۆش بى . بى ئەده‌بى نىبىه له‌ خزمه‌تتا ئەيلتيم كه‌مترىنى پادشاهان ئەوه‌يه له‌ ئاخىر ئيش غافلّه و له‌ ئەحوالى ره‌عيه‌ت بى خه‌به‌ره . وه‌قتى قه‌ده‌رى له‌ پادشاه روى دا . مه‌ئمووران ئەلېن پادشاه موسته‌حه‌قه . كه‌م عاقل بووه ، قابىلى ئەو به‌لايه بوو . ئيشى به‌ قووه‌تى خۆت مومكېن ئەبى ، سه‌بركردنت واسيته‌ى چىيه ؟ بۆم مه‌علووم بووه . ده‌ست بۆ ئەم ئيشه درېژ نه‌كه‌يت په‌شيمان ئەبىته‌وه . ئەو وه‌قته به‌ سه‌د ته‌دبىر مومكېن نابى . شىر وتى : قسه‌ى به‌رزو گران ئەكه‌يت ، له‌سه‌رى ئەده‌ب ته‌جاوزت كرد . نه‌سيحه‌ت به‌ توندى ته‌ئسىر ناكات . شه‌تره‌به فه‌رزه‌ن دوشمېن بوو ، چىي له‌ ده‌ست دى ؟ ئاخىر خواردنى من ، چونكى شه‌تره‌به قووه‌ت و گوشتى له‌ گيا ئىجاد بووه وه‌قووه‌ت و گوشتى من له‌ گوشتى ه‌يوانات ئىجاد بووه . دائىما قووه‌تى گوشت له‌ قووه‌تى گيا زىاتره . شه‌تره‌به وجوودى لاي من به‌ قه‌د زه‌رپه‌كه نىبىه . مومكېنه وه‌ك تۆ ئەلېت ئاخىر عومرى بى ، له‌گه‌ل پادشاهيه‌كى وه‌ك من موقابه‌له بكات . مه‌علوومه قووه‌تى من وه‌ك رووناكىي رۆژ دياره ، نزىك بكه‌ويت به‌ سووتانن ئەچىت .

دېمه وتى : ئەى پادشاهى عومومى ه‌يوانات ، دلّم گرى سه‌ندووه . وه‌ك من ئەيزانم جه‌نابت بى خه‌به‌رى . وه به قووه‌تى خۆت مه‌غرور مه‌به . ئەلېت : شه‌تره‌به خواردنى من ، له‌وه ترساوم هوجووم بكاته سه‌رت ، چونكى له‌گه‌ل چەند كه‌س ئىتتىفاقيان كردووه . به زوبان لووسى چەند كه‌سىكى ته‌فره داوه .

مىرووله وه‌قتى كه ته‌دبىر ئەكه‌ن
پىست له‌به‌ر شىرى تىژ ده‌رئه‌كه‌ن
مىشوو له‌ى بچووك ئىتتىفاق بكه‌ن
فىلى به قودره‌ت به‌ ئەرزدا ئەده‌ن

شىر وتى : قسه‌ى تۆ ته‌ئسىرى لى كردم ، بۆم مه‌علووم بوو عومومى نه‌سيحه‌ته ، ئەما بۆ من زۆر عه‌بىه ، ئەمانم به‌ شه‌تره‌به داوه ، به‌بى خيانه‌ت شه‌تره‌به بشكىنم ، چونكه شه‌تره‌به

له ناو مه ئمووران ناسراوه، له ريگه‌ي قانوني دهرنه چووه، له مه جليسي ئينتيخابا شورته‌تي په يداكردوه، له ئه مري حوكومه‌تي عاسي نه بوه. ئه گهر به بې خيانه‌ت شه تره به بكوژم، له ره عيه‌ت مه علووم ئه بې نه شهرت نه وه‌فا لاي من نيبه. ئه و وه‌فته حورمه‌تي پادشاهيم نامينيت. ره عيه‌ت ريگه‌ي فيراري ئه گره پيش.

دېنه وتي: فكري من ئه وديه وه‌قتي شه تره به بوي مه علووم كرا جه‌نابت دوشمني، مومكينه فيتنه و زهره برخاته ناو ره عيه‌ته وه. مه سلله‌حه‌ت ئه وديه تا ئه و خوي كو ئه كاته وه خه‌ريكي حيله بې، جه‌نابت ريگه‌ي حه‌ياتي لي قه‌ت بكه‌يت.

شېر وتي: شه تره به له بهرچاوم ناشيرين بوو، ئه به‌دي به دلما ناچيته وه. وا لازمه جوايي بو بنيرم له حودوودي منا نه مينيت، بو كوي ئه چيت بچيت. دېنه ترسا ئه گهر ئه و قسه يه بگاته لاي شه تره به، پاكيتي خوي لاي شېر ئيسپات بكا، دېنه تووشي داوي به لا بيت. دېنه وتي: ئه ي پادشاه، ئه م فه‌رمووده‌ت له عه‌قل دووره. قسه له زوبان، تير له كه‌مان ده‌چوو، ناچيته وه جېگه‌ي خوي. لازمه ئيزه‌اري لاي خزمه‌تكاران نه كريت. باقي بيت له دلي خوتا، چونكي ئه ودي به زوبان ئيقرار ئه كريت، دل ناگه‌هداره. هر وه‌قت ئه م قسه يه لاي شه تره به ئاشكرا بوو ئيشي خوي دروست ئه كا. ئينساني عاقل خوي له دوشمن ئاشكرا ناكات. مه سلله‌حه‌ت ئه وديه به په‌نه‌اني دوشمني شه تره به مه علووم بكه‌يت. شېر وتي: به فكه‌رو به خه‌يال يه كه به كه مه ئموور له ناو بردن نيشانه‌ي بې غيره‌تپيه. به دده‌ستي خوم ته شوئ له قاچي خوم بدهم نيشانه‌ي بې عه‌قلي يه خيلاف ئه مري شه‌ريعه‌ت ريگه‌ي بې دينيه. به ئه مري شه‌رع سو بو تي گونا به شاهيد وديا به ئيقرار دروسته.

دېنه وتي: موحتاج به شاهيدو به ئيسپات ناك. هر وه‌قت شه تره به هاته خزمه‌ت، به عه‌قل ورد بيته وه بو ت مه علووم ئه كوي فكري چونه. مه علوومه عه‌قلي جه‌نابت به ردي مه‌حه‌كه. ره‌وشي عومومي مه ئمووران له جه‌نابت مه علووم كراوه. وه‌قتي شه تره به هاته خزمه‌ت، چاوي گيژو ويژر كرد، به راست و چه‌پي خويا رواني، مه علوومه بو وه‌قتي فرسه‌ت ئه گه‌ري. ئه و وه‌خته دوشمن شه تره به مه علووم ئه بې، لازم به شاهيدو ئيسپات ناك. شېر وتي: ئه گهر ئه و موعامه‌له له شتره به ئاشكرا بوو، بو م مه علووم ئه بيت فكري خراپه‌ي كرده وه. جه‌زاي به شيدده‌ت ئه دمه وه. دېنه بوي مه علووم كرا ئاگري فيتنه‌ي خسته دلي شېره وه. فكري كرد خوي بگه به نيته شه تره به، ئاگري فه‌ساديش له دلي ئه و به‌ردا. ئاره‌زوي ئه و بو به روخسه‌تي شېر بچيته لاي شه تره به روي كرده شېر وتي:

روخسه تی جه نابت هه یه بچم بۆ لای شه تره به، حالات و خه به راتی مه علوم بکه م، بیمه وه مه سئه له له جه نابت بگه یه نم. شیر ئیزی دا.

دینه چوه بۆ لای شه تره به. وه قتی نزیک به شتره به بووه، وهک باوک مردوو خۆی عاجز کرد، چوو به رده می شه تره به، سه لامی کرد. شه تره به جوابی سه لامی به ته عزیم دایه وه، به خیر هاتنی دینه ی کرد. وتی مو دده تیکه به خزمهت ناگه یین. باعیس به که م مه رحه مه تیبه. من خۆم به بچووکی جه نابت حساب کردوه. دینه وتی: نه گه رچی به زاهیر دوورم، نه ما دلم دایا له حوزوورایه. مو دده تیکه له کونجی به ته نها دانیش تووم، تاقه تی ده ره وه م نه ماوه. شه تره به وتی: واسیته ی ته نه اییت له بهر چییه؟ دینه وتی: که سی حوکمی خۆی به ده ست خۆی نه بییت، نه سیری نه مری پادشا بییت، رۆحی له ته هلوکه دایه. که سی ئیقتیداری قسه کردن و هه لسان و دانیشن نه توانی، مه علومه ته نه ایی سه لامه تتره. حوکه ما فه رموویانه: به ده ست ئاسن بکه ییت به هه ویر، چاکتره له ده ست به سنگه وه گرتن له پیش گه وره.

شه تره به وتی: قسه له مه زیاتر به یان به ره موو، به لکی نه سیحه تت ته ئسیرمان لی بکات. دینه وتی: شه ش نه شیا بی زهره نابی: ده وه له مه ندی بی زهره، تابییی دنیا بی خه فه ت، دانیشن له گه ل ژنان بی به لا، ته مه عکاری بی غیره ت بی په شیمان بوون، ره فیقیی نامه رد بی زه لیلی، خزمه تی پادشا بی به لا. هه رکه س تووشی زه حمه تی دنیا نه به ت، نانی ده ست ناکه ویت. ته مه عکار دائیما زه ردو زه عیفه. ره فیقی ژنان له به حری ده ردو گوناها گومه. ره فیقی نامه رد له چه پسی زیاتر مه نفه عه تی بۆ ره فیقی نییه.

خزمه تکاری پادشا دايم مه حرووم و مو حتاجه. حوکه ما فه رموویانه: نزیک به پادشا و دانراوه، به حری هه مه نه وع تال و سوپراوه. شه تره به وتی: به قسه ی جه نابتا و مه علوم ئه کات له گه ل شیر عاجزیتان بووه. دینه وتی: نه م قسه کردنه م مه قسه د له خۆم نییه. نه ما بۆ ره فیقانم زۆر عاجزم و ئیسراحه تم نه ماوه و هه رچه ند فکری جه نابت ده که مه وه. دلم قولپ نه دات. مه علومی جه نابته شه رت و وه فاتان به یه که وه چۆن بووه و هه تا ئیستا بۆ به رزبوونه وه ی جه نابت له ده ره جه ی نیه ایه ت سه عیم کردوه و قوسوورت له من نه دیوه و منیش شه رتم له گه ل جه نابتا کردوه تووشی به لات نه که م. ئیستا مه علومی جه نابته من ته نه اییم ئیختیار کردوه. ئوموورات له ده ست منا نه ماوه. نه گه ر قسه یه ک بۆ تو زه ردار بی به رگویم بکه ویت لازمه ئیخسارت بکه م. شه تره به نه و قسانه ی له دینه

بیست، ترس و خوفی پیدا کرد، وتی: رۆحی شیرینم چیت بیستوو؟ به یانی بفرموو. دیمه وتی: له یه کیکی قسه راستم بیست، وتی: شیر فکری کردوو شه تره به زۆر قهله و بووه، بوونی لهم بیشه دا به عه مهل چی دیت؟ لازمه زیافه تی له گوشتی شه تره به بۆ عوموومی مه ئمووران بکه م. وه قتی ئه و قسه م بیست باوه رم کرد، چونکی که م عه قل و نه زانیی شیر بۆم مه علوم کراوه. هاتم شه رتی خۆم به جی هینا، ئیخبارم کردیت و ئیختیاری خۆت به ده ست خۆته. مومکینت ئه بی هتا زوو عیلاجی خۆت بکه. وه قتی شه تره به ئه و قسانه ی له دیمه بیست، شه رت و وه فای شیر هاته پیش چاوی، وتی: ئه ی دیمه هه رچه ند فکر ئه که م مومکین نییه شیر ئه و قسانه ی دهرحه ق به من کردبی، چونکی هتا ئیستا له ئومووراتی قانونی خیلافی ئه مری پادشام نه کردوو، وه زه رپه یه ک له تهره ف منه وه ئازا به دلای شیر نه گیشتوو، وه قسه ی جه نابت لای من مه عقووله. ئه ما مومکینه فیتنه و دوو زوبان به زمانی منه وه قسه یان بۆ شیر کردبی و دلای پادشاه دهرحه ق به من ناگری قه هری داگیرسابی. بۆم مه علوم کراوه چهند که سانی له ژیر ده ستی پادشاه به فیتنه و فه سادی خه ریکن. هه موو وه قت به واسیته ی ره فیقی نئه سلئه وه ئینسان تووشی مسیبه تی گه وره دیت. مه سه له ی شیر وه ک مه سه له ی مراوییه که وایه.

دیمه پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایه ت

شه تره به وتی: ئه گبیره وه مراوییه ک بوو سووره تی مانگی له ناو ئاوا چا و پچی که وت، وای زانی ماسییه. چهند ده فعه به و فکره خۆی نو قومی ئاوه که ئه کرد بۆ گرتنی. ئینتیها له بهر هیلاک بوون په شیمانیی حاصل کرد. له پاشا ماسی له ناو ئاوه که دا بدیایه وای ئه زانی شوعله ی مانگه. له بهر ئه و خوسووسه ته رکی ماسی گرتنی کرد، به برسپییه تی مو دده تی مایه وه، رۆحی خۆی خسته هیلاکه ته وه. هینانه وه ی ئه م میساله م بۆ ئه وه یه مومکینه به زوبانی منه وه بوه تانیان لای شیر کردبی و له من عاجز بووبی، فکری دهرحه ق من خراب کردبی. عه جه با فه رقی من له گه ل مه ئمووران زۆره و سه دا قه تی من له شیر مه علوم بووه. لازم بوو بۆ زاتی موباره کی به قسه ی فیتنه دلای له من خراب نه کردایه.

دیمه وتی: تیکچوونی پادشاه له بهر ئه و حیساباته نییه، به لکو ئوسوولی پادشاهان به و نه و عه یه. بۆ چهند که سی زۆر به عه قل دین، وه چهند که سی موبته لای دهر دو فیراق

ئەكەن. شەترەبە وتى: ئەگەر پادشاھ بەيى گوناھ دوشمنايەتى لەگەل من بكات، پىگەي راستى گوم كرددووه و بەمەقسەد ناگات. وە ئەگەر بە واسىتەي گوناھى كەوھ من بكوژى، مومكىنە سەبوورىي دلى خوئى بداتەوھ. قەتەيىيەن گوناھ لە خوئم شك نابەم، مەگەر جارجائى بە واسىتەي ئومورائى پادشاوھ قسەي بە قووھتم كردبى. ئەوئىش باعيسى بە بەرزبوونەوھى شىر بووھ. لەوھ زياتر بى ئەدەبىم لە حوزوور پادشا زاھىر نەبوھ. مومكىنە شىر وای خەيال كردبى شەترەبە لووتى بەرز كردووتەوھ. لايقى ئەمە نەبوو بى تەجروبه دوشمنايەتى لەگەل من پەيدا بكردايە. حوكەما جوانيان داناوھ: لەگەل نەھەنگ بچىتە ژىر بەحر، وە لە لىوى مار زەھر خواردن، سەلامەتترە لە نىزىكىي پادشاھ، وەخوسووس بو مەعلووم كرابوو نىزىك بوون بە پادشاھ لە زەرەر زياتر قانزاج وەرناگرم. ئەمما قسە لە نەسەب و ئەجەل ناكرى. پىشوووان پادشاھيان بە ئاگر داناوھ، ئەگەرچى شوعلە و پروناكى لايقە، ئەمما نىزىك بوونى ئىنسان ئەسووتىنى. ئەوى لە دوور ئاگر ئەبىنى، لە سووتان بى خەبەرە. ئەگەر ئەوانەي لە سىياسەتى سولتان خەبەردار بىن كە ھەزار سال خزمەت، بەبەك سەھو ئەروات، بەك دەقىقە نىزىك بە پادشا نابن. ميسالى ئەم قسە وەك قسەي بازو مرىشكەكە وايە.

دیمە پرسى: چۆن بووھ؟

حىكايەت

شەترەبە وتى: ئەگىر نەوھ رۆژى باز لەگەل مرىشك دەستى كرد بە قسە كردن. وتى: ئەي مرىشك تۆ زۆر بى وەفايت. خزمەت كردنى بى وەفا حەرامە. ئەووەل چاكە لە دنىادا وەفايە. پىغەمبەر فەرمووبەتى: (ان حسن العهد من الايمان). دەلىلى ئىماندارى وەفايە:

بەسەگ حەلالە نان و شوۆربايە

چونكە پاسەوانە، ساحىب وەفايە

مرىشك جوابى دايبەوھ: ئەي نەزان تۆچ بى وەفايىيەكت لە من دىوھ؟ باز وتى: بى وەفايى تۆ ئەوھى بەنى ئادەم دايم خەرىكى خزمەتى تۆن، دان و ئاوت ئەدەنى، لە درندە موخافەزەت ئەكەن، كولانەيان بو دروست كردوويت، بە واسىتەي بەنى ئادەمەوھ ژيانت مومكىن ئەبى. ھەر وەقت ئارەزووى گوشت بەكەن لە دەستيان فىرار ئەكەيت، بانەوبان ئەفريت. بى وەفايى لەوھ زياتر چۆن ئەبى وەلى نىعمەتى خوئ بەو دەرجەيە زەحمەت بەدەيت؟ من تەپرىكى سەحرايىم، دوو سى رۆژ لەگەل بەنى ئادەم ئولفەت بگرم، لە

دهستيان دان و ئاو بخۆم، له جياتيبى خزمه تيان ئەچم ته يريان بۆ ئەگرم. بۆ ئەوهى بانگم بکهن ئەچمه وه سه دهستيان، له دهست بهنى ئادهم به عهزمى فيرارى نه پويشتووم ئيللا بۆ راوکردن نه بى. مريشك وتى: قسه كردنت مه قبوولە. فرينى من و هاتنه وهى تو باعيس به وهيه تو قه تعييهن چاوت پى نه كه وتوو به شيشه وه بيكهن به كه باب، من زۆرم چاو پى كه وتوو جزو هوورى مريشك له ناو تاوه دا سوور بكرتته وه. ئەگەر تو ئاوجينسى خۆت وهك ئاوجينسى من چاو پى بکه وتايه نزيك به بهنى ئادهم نه ئه بوويت. من ئەگەر بانه و بيان ئەفريم، تو كيو به كيو ئەفريت. ئيشى مار مارانگاز ئەيزانى. من بى وه فا نيم، تو ساحيب وه فابى.

شه تره به وتى: بۆيه ئەم ميسسالانەم هينايه وه بۆت مه علوم بى، ئەوانهى ئاره زووى نزيكى پادشاه ئەكهن له قه هرى بى خه به رن. ههروهك وتويانه: سوئالى قه هرى پادشاه له مه ئمووره عه زل كراوه كان پيرسه. ديمه وتى: مه سه له ئەوه نييه تو فكرى لى ئەكه يت. شير نه به قسه ي فيتنه وه نه به قسه ي كهس فكرى كوشتنى توى نه كردوو. عاده تى شاهان وايه. پياوى گه و ره ساحيب قوه ت به دو شمن ئەزانن. ئاره زووى بوونى پياوى به قوه ت ناكهن. شه تره به وتى: مومكينه شير سه رو شاخى من به به لا بزانت، وه له پال ئەوه يشدا فيتنه وه فه ساد دووزمانيان كرد بى. له قه ديمه وه هه ر بووه پياوى بچووك ئاره زووى باقى بوونى گه و رهى نه كردوو.

ديمه وتى: ته دبير چيه ؟ شه تره به وتى: ئەگەر مه سه له له واسيته ي فيتنه وه بو بى ئيش سه هله. وه ئەگەر قه ده رى خودا بى ته دبير به كار نايه ت، ده رمانى په يدا نابى، چونكى ته دبير له قه ده ر ناك رى. ديمه وتى: پياوى عاقل لازمه دووربىنى ئيش بكات. هه ر كهس له مه كرى زه مانه ئەمىن بى به مه قسه د ناگا.

شه تره به وتى: ته دبىرو دووربىنى وه قتي به عه مه ل بيت قه زاو قه ده ر نه به ته رى. چارى قه زا نه به ته دبىرو نه به دووربىنى ئەكرى، ئبستا من بيكه م. فه رمويانه: (ازا جاء القدر عمى البصر).

كه هات رتيگه ت قه زاو و قه ده ر

نه چاو ئەبىنىت، گوپچكه يش ئەكا كه ر

مه گه ر تو قسه ي باغه وانه كه و بلبه كه ت نه بيستوو:

ديمه پرسى: چۆن بووه ؟

حیکایه‌ت

شه‌تره‌به وتی: ئە‌گێر‌نه‌وه پیا‌وی‌ک بوو باغ‌ی‌کی زۆر نایابی بوو، له هه‌موو نه‌وع مێ‌وه‌و گۆ‌لی لایقانه‌ی تیا بوو، وه‌ک (جنه‌ت الفردوس) هه‌ر چوار وه‌قت به‌رانه‌وه‌ی گۆ‌لی نه‌بوو. یه‌ک لق گۆ‌لی نایابی تیا‌بوو باغه‌وانه‌که عاشقی ئە‌و گۆ‌له بوو، هه‌موو رۆژ بۆ چاو پێ‌که‌وتنی ئە‌و گۆ‌له داخ‌ل به باغ ئە‌بوو. رۆژی ته‌ماشای کرد بلبلی به‌ گریان خۆ‌ی داوه به‌سه‌ر گۆ‌له‌که‌دا به‌ده‌نووک پری ئە‌کاته‌وه. وه‌قتی باغه‌وانی دی، فری و رۆ‌یشت. باغه‌وان به‌ عاجزی و نا‌ئومیدی گه‌رایه‌وه. له قه‌هری بولبول ئە‌و شه‌وه نه‌نووست. بۆ سب‌حه‌ینی باغه‌وان داوی هه‌ل‌گرت، له‌سه‌ر گۆ‌له‌که نایه‌وه. وه‌قتی بولبول داخ‌ل به‌سه‌ر گۆ‌ل بوو، له خۆشیا بپه‌وش بوو، بوو به‌داوه‌وه. باغه‌وان بلبلی گرت، له قه‌ه‌سدا حه‌پسی کرد. بلبل به‌ زوبانی فه‌سیح به‌ باغه‌وانی گوت: رۆ‌چی شیری‌م، منت بۆ حه‌پس کردووه و ئاره‌زووی خۆ‌تیم ئە‌که‌یت. دا‌یما له‌سه‌ر ئە‌و داوه‌ی ژوور سه‌رت به‌خۆ‌تیندن خه‌ریکم. وه ئە‌گه‌ر فکری‌کی که‌ت هه‌یه به‌بانی به‌رموو. باغه‌وان وتی: مه‌گه‌ر نازانیت چیت له‌ من کردووه؟ ئاره‌زووی ئە‌وه ئە‌که‌یت به‌ مه‌راقی یاره‌وه بکۆ‌ژیت. منت له‌گۆ‌ل نا‌ئومید کرد. ئە‌وه جه‌زاته. بلبل وتی: رجا ده‌که‌م له حه‌پسی نه‌جاتم بده، له ئاخ‌ری خۆ‌ت بترسه. هه‌روه‌ک حوکه‌ما فه‌رمو‌بانه: زۆر راسته.

ئه‌وه‌ه‌ل و ئاخ‌ر له له‌وح نووس‌راوه

شیری‌ن به شیری‌ن، تالی تالاه

ئه‌و قسه‌یه ته‌ئسیری کرده دلی باغه‌وان، بلبلی نه‌جات دا. بلبل زوبانی به‌ دوعا کرده‌وه، وتی: «ئه‌ی باغه‌وان، (هل جزاء الا‌حسان الا‌ احسان)؟ لازمه جه‌زای چاکه‌ت بده‌مه‌وه. له‌ژێر ئە‌و داوه مه‌سینه‌یه‌ک هه‌یه، پره له ئالتوون، ده‌ری به‌یتنه، بۆ لازماتی خۆ‌ت سه‌رفی که. باغه‌وان ژێر داوه‌که‌ی هه‌ل‌که‌ند، قسه‌ی بلبل به‌ راست گه‌را. رووی کرده بلبل، وتی: زۆر عه‌جایبه، مه‌سینه‌یه‌ک پره له ئالتوون له‌ژێر ئه‌رزدا ئه‌یبینیت، داوی بۆ گرتنت له‌سه‌ر ئه‌رز نابینیت! بلبل وتی: نه‌تبیس‌تووه فه‌رمو‌بانه: «اذا نزل القدر، بطل الحذر». وه‌قتی به‌لا هات چاو نابینیت، به‌ته‌دبیر عیلاج ناکرێ.

شه‌تره‌به وتی: بۆ‌یه ئە‌م می‌ساله‌م بۆ هینایته‌وه تا بۆ‌ت مه‌علووم بێ له‌گه‌ل قه‌زاو قه‌ده‌ر هیچ ناکرێ. پازیم به‌ قه‌زای خودا. هه‌رچی بۆ من مه‌علووم کرابێ رده‌ بوونه‌وه‌ی نییه. دینه‌ وتی: ئە‌ی شه‌تره‌به، به‌ته‌حقیق بۆم مه‌علووم کراوه فکری شیر له‌گه‌ل تۆ نه‌واسیته‌ی

فیتنه یه و نه خوئی له سهرو شاخی تو کردوه. من ئەیناسم. زۆر بێ رحم و زالمه و غه دداره. ریگهی وهفا و شهرت نازانی. ئەجری خزمهت به تالی ئەداتهوه. رهوشتی وهک ماری سفره وایه، زههری بههیچ دهرمانی عیلاج ناکری، له زاهیری ته ماشا مهکه. به دل زۆر کهم وهفا و حیهله بازه. شه تره به وتی: چهند زهمانیکه ساردو گهرمی بی زهمانه م چهشتوه. ئیستا وهقتی زولم و کوشتن، چونکی میقداریکه بی بارکیشان له م بیسه دا ئیسراحت ئەکه م، وه ئەگه ئەجهل دامین گیرم نه بوایه ریگه م نه ئەکه وته ئیره، وه من له رهفاقتی شیرم چی؟ له ئەوه له وه بزانییایه شیر خوی بو خواردنی من حازر کردوه، به ههزار که م نه ئەبووم به ئه سیری. ئەما تهقدیری خوداو زوبان لوسیی تو منی هینایه ئیره. ئیستا له دهست چوه چاری به ته دبیر ناکری. به نه زانیی خۆم نزیک ئەم ناگره بوم. فیتنه گری نه سه ندوه، له دوو که لی تهنگه نه فهس بوم. عاقلان وتویانه: هه رکهس به بهشی خوی نارازی بوو و ته له بی زیادی کرد، میسلی که سیکه بگاته کیوی ئەلماس، وهقتی چاوی به پارچه ئەلماس بکه وی زیاتر ته روات به ته مه ع، وهقتی به خوی ئەزانی قاچی پارچه پارچه بووه، گه رانده وهی مومکین نابێ، ئەمری، ئەبیته خواردنی تهیران، وه ههتا ته مه ع زیاد بی له هیلاکهت نزیکه.

دینه وتی: قسه کانت زۆر په سه ندو مه عقووله. هه ر نازاری بیته ریگهی ئینسان، واسیته ی ته مه عه. گه ردنی به زنجیری ته مه ع به سترابن، ناخری به تیغی په شیمانی ئەپریت. زۆر کهس به واسیته ی ته مه عه وه تووشی مردن هاتوون، ههروهک راوچییه که له بهر ته مه عی پیستی رتوی به چنگ پلنگه وه به کوشت چوو.

شه تره به پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایهت

دینه وتی: ئەگه پنه وه پیاویکی راوچی ته سادوفی رتوییه کی کرد. رتوییه که مووی نایاب و لایق بوو. بو گرتنی رتوییه که رویشته، ههتا کونی رتوییه که ی مه علوم کرد. له نزیک کونه که چالی هه لکه ند. میقداری گوشتی خسته سه ر پووش له سه ر چاله که داینا، خوی له که ناریکه وه په نهام کرد. رتوی له کون چوه دهره وه، بۆنی گوشتی کرد. به خوی گوت ئەگه رچی بۆنی خواردن به لووما دیت، ئەما بۆن کرووزی له دل ئەدا. عاقلان دلایان له هه رچی ترساین، دهست بو بردنییان به هه رام زانیوه. مومکینه هه یوانی مردار بوو بیته وه و داویکی له ژیرا قایم کرابی. لازمه پارێزگاریی ئەو داوه بکه م، ههروهک

حوکه ما فەرموویانە: وەقتی تووشی دوو رینگە بوویت، پۆشتنی هەر رینگە یەکیان بە ئارەزووی دل بوو، ئەو رینگە یە بگرە. بەو فکەرە رێوی رووی نەکرده گوشتەکه. بەسەلامەتی پۆشت. میقداری بەینی بوو پلنگی لەسەر شاخەکهو بە پۆنی گوشتەکهو هات. پلنگ خۆی خسته چالەکهو. کابرا وایزانی رێوییه که یە هەلسا، خۆی دا بەسەر چالەکه دا. پلنگ وایزانی مەنعی خواردنی گوشتەکه ی لێ ئەکا، پراوچییه که ی پارچه پارچه کرد. بە واسیتهی تەمەعهو پراوچی مرد، وە رێوی بە واسیتهی قەناعەتەو لێ بەلا بەسەلامەتی نەجاتی بوو و پۆشت.

دیمە وتی: ئەم میسسالەم لەبەر ئەو هێنایەو بووت مەعلووم بێ هەر کەس لە دەرەجە ی خۆی تەمەعی زیاد بوو تووشی هیلاکەت ئەبێ. شەترەبە وتی: من سەهوم کرد ئیختیاری خزمەتی شیرم کرد. بۆم مەعلووم نەکرابوو قەدری خزمەت نازانیت، چونکی پەفاقەتی من و شیر موشابەهە ی ئەو یە گۆزانی بۆ کەر وەیا شیعر خۆتندنەو بەسەر ئاوهو وەک یەک وایە. حوکه ما فەرموویانە: وەفای پادشاه و بەری بیی تال وەک یەکه. دیمە وتی: لەم قسە دوورو درێژانە گەری، تەدبیر لە ئەحوالی خۆت که. شەترەبە وتی: لازم بە تەدبیر ناکا، وە ئەخلاقی شیر شارەزا بووم. بۆم مەعلووم کراو ئیشی فیتنەو فەسادە. ئەگەر لە قسە ی فیتنەو فەساد نەترسم، بەدلما نایەت لە تەرەف شیرەو زەرەر مەند بێم، ئەمما ئەترسم ئەو دەم بەسەر بیت بەسەر حوشرەکه هات.

دیمە پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایەت

شەترەبە وتی: ئەگەر ئەو قەلیکی روورەش، گورگیکی مانگر، چەقێلکی فیلاوی خزمەتکاری شیرێ بوون. لە بێشە یە کدا نزیک بە جاده ی عام بوون. تەسادوف حوشرێ لە کاروان جی ما بوو. ورده ورده بە لەوەر داخل بە بێشە ی ئەو حیلە بازانە بوو. وەقتی نزیک بە شیر بووهو، رەسمی خزمەتی بە جێهینا، خۆی بە خزمەتکاری شیر قویوول کرد. شیر سوئالی لە حوشر کرد: تا ئیستا لە کوێ بوویت؟ حوشر جوابی دا یەو: لەم سەحرا یە بە درک خواردن خەریک بوم، ئیستا بە نیازی خزمەت داخل بە حوزووری جەنابت بووم، وە ئەمر ئەمری جەنابتە. شیر وتی: ئەگەر تاقەت ئەگرت لەو ئەمەین بە کەس ئیقتیداری ناییت دەستی زولم بۆ تۆ درێژ کات. بە دلێکی خوش، بە ئیسراحت ئەتوانی لەم بێشە دا بژیت. میقداری چەند مانگی بە یەکهو وە پرایان بوارد. پۆژی شیر چوو بوو پراو، تووشی

فیل هاتبوو بوو به شهریان. برینی زۆر له شیر کرابوو، به بی تاقه تی داخل به بی شه که بو بووه. نه خوش کهوت، ئیقتیداری راوی نه ما. گورگ و چه قه ل و قه ل به واسیته ی شیر هه خواردنیان دهست نه کهوت. نه وانیش به برسی مانه وه. وه قتی شیر ته ماشای نه وانی کرد، بو مه علوم کرا برسیان، ره گی حه مییه تی که وته حه ره که. وتی: بزانی لهم نزیکانه شتییک بدۆزنه وه بو تان بگرم، ده فعی برسیتیتان بکات. نه وان له خزمهت شیر دوور که وتنه وه، هه رچه ند ته ماشایان کرد هیچیان نه دۆزییه وه. هه رسیکیان به ته دبیر کردن خه ریک بوون، وتیان باقی بوونی حوشتر لهم بی شه دا بوچی چاکه و ئیمه له ره فاقه تی حوشتر ئیستیفاده مان دهست ناکه ویت، وا چاکه لای شیر به کوشتنی بدهین. چه قه ل وتی: له سه ره ئه م فکره لاجن، زۆر ناشیرینه، چونکه شیر نه مانی داوه. بو ئیمه جوان نییه فکری خه یانهت کردن. حوکه ما فه رموویانه: هه رکهس ریگه ی غه در بو که سی بدۆزیته وه ئاخری به نسیب خۆی نه بییت. مه علومه ئینسانی نه سل له خه یانهت دووره. قه ل وتی: نه م ئیشه عابیدی من بی، ئیوه حه قتان به سه ره وه نییه. له م جیگه به ئیسراحت دانیشن. ئیستا نه چمه خزمهت شیرو دیمه وه، خه به رات مه علوم نه که م. قه ل رۆیشت بو خزمهت شیر. شیر سوئالی کرد چیتان دۆزیوه ته وه؟ قه ل وتی: قوربان، له تاو برسیتی نه قووه تی رۆیشتن و نه حوکه می چاومان ماوه. نه مفا فکریکمان کردوه، نه گه ره ئه مری جه نابت بیی عه رزی بکه م. شیر وتی: بلێ. قه ل وتی: مه علومه حوشتر له ناو ئیمه دا غه ریبه وه له ره فاقه تی مه نفه عهت دهست ناکه ویت. ده رحه ق زه مان، خودا رزقیکه بو ئیمه ی ناردوه. وامان به چاک زانیوه لائیقی خواردنه بو جه نابت. شیر وتی: له وه زیاتر فکرتان نه کردوه، به چی شه رتی وه مه زه به بی خواردنی لایقه؟ من نامانم داوه. شه رت شکاندن نیشانه ی نامه رانه.

نیشانه ی مه ردی ساحیب وه فایه
له شه رت و وه فای نه بوه جه فایه
حه لالی سه گ بی نان و شو ربایه
دایم پاسه وان له بهر ده رگایه

قه ل وتی: من نه و مه سه له نه زانم، نه مفا رۆچی خۆم فیدای سه ری جه نابت ده که م. فه رموویانه: به ک نه فس فیدای نه هلی، وه نه هلی فیدای قه بیله بی، وه قه بیله به ک فیدای شاریک، وه شاریک فیدای سه ری پادشاه بکریت، سه لامه تیبه، چونکه پادشاه نه ما

مهمله که ت به فیدا ده چیت.

ئه گهر بۆ سه لامه تیی سه ری پادشاه، شهرت شکا عه یب نییه. وه قتی شیر ئه و قسانه ی له قه ل بیست. سه ری شور کرده وه، قه ل چوه وه بۆ لای ره فیه کانه ی. وتی: له ئه وه له وه فکه ره که مان بۆ شیر به یان کرد، قوبوولی نه کرد. له ئاخریدا رازی بوو. لازمه ئیوه ش به ته دبیری من موعامه له بکه ن. ئیستا هه رسیکمان بچین بۆ لای حوشر، نه خوشیی شیر به یان بکه ین، بلتین ژبانی ئیمه به واسیته ی پادشاه مومکین ئه بی. وا چاکه خو مان فیدای سه ری پادشاه بکه ین تا ناوو شورده قمان به دنیا دا بلا و بیته وه. بچینه خزمه ت شیر، به که یه که عه رزی شیر بکه ین: ئیمه هیچمان له ده ست نایه ت. ئه ما رۆحی خو مان فیدا ئه که ین. ئه و وه قته به کیکمان بلت: شیر ئیمرۆ ناشتای نه کرد وه. مه منوون ئه بم به گوشتی من ناشتایه ک بکات. ئیمه ش ئه لئین گوشتی تو قابیلی خواردنی پادشاه نییه، تا سه ره دیته سه ر حوشر، هه رسیکمان قوبوولی ئه که ین. به م ته دبیره کوشتنی حوشر مومکین ئه بی. هه رسیکیان چونه لای حوشر، ده ستیان کرد به به یانی نه خوشیی پادشاه. به زوبان لووسیتی حوشری دل سافیان خه له تان. هه رچواربان به ئیتتیفاق چونه خزمه ت شیر. له ئه وه له وه قه ل زوبانی به مه دح و سه نای شیر کرده وه. وتی: قوربان، وه ک مه علوم بووه ناساغیی جه نابت بوته باعیسی حه یاتی ئیمه. موده ده تیکه به برسیتی ما و بته وه.

مه سه له حه ت ئه وه یه من سه ر بپرین بکه ن به بوربانی بۆ خواردنی جه نابت، به لکی ئینشانه لالا قوه ت په یدا بکه یه ت. ره فیه کانه ی وتیان: خۆت چیت و گوشتت چیه؟ قابیلی خواردنی پادشاه نییه. قه ل بی دهنگ بوو. چه قه ل چوه په شه وه، وتی: قوربان، موده ده تیکه له ژیر هیما یه ی جه نابتا ژبانمان مومکین بووه، وه ئه م گوشته ی به خو مه وه ئه بینم قابیلی خواردنی جه نابته. ره فیه کانه ی وتیان: گوشتی تو نه خوشیی پادشاه زیاد ئه کا. چه قه ل بی دهنگ بوو، گورگ چوه په شه وه ره سمی ئه ده بی به جیه تینا، وتی: قوربان، ئاره زوو ئه که م ئه مرۆ دانی پادشاه به خواردنی گوشتی من تیژ بییت و ناو سکی پادشاه له گوشتی چه ورم تیر بییت. ره فیه کانه ی وتیان: گوشتی تو ئینسان نه خنکینتی. له زه هری هه لاهه ل کوشنده تره، قابیلی خواردنی پادشاه نییه. گورگ بی دهنگ بوو. حوشر چوه په شه وه، ملی بۆ درتژ کرد (کل طویل احمق)، وتی: قوربان، مووده ده تیکه به ئیسراحه ت له م بیته دا ژباوم و گوشتیکی زۆرم په یدا کرده وه. رۆحی خو م فیدای جه نابت ده که م. ئه گهر قابیلی مه ته به خی پادشاه ئه بم، باعیسی مه منوونیه. ره فیه کانه ی وتیان:

رەحمەت لە نەسبەت کەرت. ئافەرىن، ھەلەلزا دە! ھەفای ھوقوق بە جێھێنا، مومکینە بە یەک لوقمە گۆشتی تۆ شیفای دەردی پادشاھ بێت. بە ئیتتیفاق پەلاماری ھوشتریان دا، ئیستا رۆح لە ملی دەرنەچوو، ئەزای رانی لوقمە لوقمە کرا.

شەترەبە وتی: ھێنانە ھەوی ئەم مەسەلەم لە بەر ئەو بوو بۆت مەعلووم بێت دوشمن ئیتتیفاق بکەن تەدبیر لە کوشتنی کەسێ بکەن رۆحی بەسەلامەت دەرنەچێت. دیمە وتی: ئیستا فکرت چییە؟ شەترەبە وتی: فکرم ئەو ھەبە ئەگەر مەسئەلە ئەو بێ، لازمە شەر بکەم، ھە ھەرکەس بۆ رێگە ی نەجاتی سەعی کرد بکوژرێت بە شەھید ناو ئەبێت (ومن قتل دون نفسہ فھو شھید). ھە ئەگەر رۆژم تەواو نەبوو بێت، بە ناموس و ھەمیھەت ناو ئەبێت. ھە ئەگەر ئەجەل ھاتبێ، چارە نییە. دیمە وتی: پیاوی بە غیڕەت ئەو ھەل زەرە ناو ھەشییت، ئەمما ئاگە ھەداری پەسەوانیی خۆی ئەکات. ھەر ھەقت زەرە ی لە دوشمن خوارد، ئەنجا زەرە ی خۆی ئاشکرا ئەکات. ھە ھەم لازمە لە مەکری دوشمن ئەمەن نەبوون، چونکە ئاگرێ گر بگرت، ھەرچی نزیک بوو بێ، ئەسووتی. خۆت ئەخلاق و قووەتی شێرت بۆ مەعلووم کراو، ھە ئاگە ھەداری ئەحوالی خۆت بە، لە خۆفی شێر ئەمەن نەبیت. ھە ھەرکەس دوشمنی بە بچوک تەماشای کردو ئەھمیھەتی نەزانی، پەشیمان ئەبیتەو، ھەر ھەوک دەریا لە زەلیلی تەیتووی.

شەترەبە پرسیی: چۆن بوو؟

ھیکایەت

دیمە وتی: ئەگەر ئەو لە قەراغ بە ھەر نەوعە تەبیری ھەبە ناوی تەیتوو. جووتی لەو تەبیرانە لە قەراغ بە ھەر ھیلانە یان دروست کردبوو. ھەقتی ھیلکە کردنیان ھات. مێکە رووی کردە نێرەکە، وتی: جێگە یەک بدۆزینەو لە ئافات دوور بێ. نێرەکە وتی: جێگە لەمە خۆشتر و فێنکتر مومکەن نابێ، لازمە لەم جێگە دا ھیلکە بکەیت. مێکە وتی: نێرە لە بە ھەر نزیکە، لە شەپۆل ئەترسم خۆمان و بێچوو ھە کافمان غەرق بکات. نێرەکە وتی: فکەر ناکەم ھە کیلی بە ھەر ئەم بێ حورمەتی بە سەر ئیمە بێنێ. ھە ئەگەر زەرەر بە ئیمە بگە یێنی کارێکی بە سەر دینم بە ھیکایەت بێگێرەو. مێبەکە وتی: ئەم لاف و گەزافە نالایقە. تۆ بە چ قووەتیکەو ئیتتیقام لە ھە کیلی دەریا ئەسێنی؟ لە سەر ئەم فکەرە لاچۆ. بەقسەم بکە، جێگە یەک بۆ رەحەتی خۆمان بدۆزەرەو، ھەر کەس بەقسە ی نەسبەت باوەر نەکات ئەو ھەبە سەر دیت بەسەر رەقەکە ھات.

نېره که پرسېی: چۆن بووه؟

جېکایه ت

میته که وتی: نه گېرنه وه گۆمه ئاوی بوو جووتی مرای پیکه وه له سهر نهو گۆمه ئاوه
نه ژبان. وه له گه ل ره قه یه ک ره فاقه تیان گرت. مودده تی به خوشی یه ک نه یان بوارد،
ته سادوف ئاوی گۆمه که وشک بوو، مراوییه کان ئیراده ی سه فه ریان کرد، چوونه لای ره قه و
به گریانه وه دوعا خوازبیان کرد. ره قه دهستی کرد به گریان، وتی: نه ی ره فیکینه حه ققی
ره فاقه تم به سهرتانه وه هه یه. یه ک رجام هه یه: نه وه له ن بمکوژن، نه نجا ئوغر بکه ن، چونکه
تاقه تی دووری ئیوه م نییه. ئیستا له بهرچاوم گوم نه بوون دلّم ناگری گرتووه. مراوییه کان
وتیان: ئیمه له دووری تو جهرگمان کون کون نه بی، وه مه علوومی جه نایته ژبانمان به
ئاوه وه مومکین نه بی، وه ئیراده ی سه فه رمان بویه کردووه. ره قه وتی: نه ی ره فیکان ئیوه
نه زانن وشک بوونی ئا و بو من زور زه حمه ته. ژبان ی من به بی ئا و مومکین نابی، وه
نه گهر حوقوقی ره فاقه ت نه زانن و تووشی مهراقم ناکه ن له گه ل خو تان ته فریقم مه که ن.
ئیوه له روحم شیرینترن. وه قتی روحم نه ما جه سه د بی روحم به عمه ل نایه ت. مراوییه کان
وتیان: نه ی ره فیک مهراقی تو له ته رک ی وه تن ناخو شتره. وه قتی ئیمه بکه وینه
ئیسراحه ت، فکری تو بکه ینه وه، خواردنمان نه بیته زه ره مار. نه ما رویشتنی تو له گه ل
ئیمه مومکین نابی چونکه ئیمه به ئاسمانا نه فرین و تو به نه رزدا نه رویت. زورمان فه رقه.
ره قه وتی: ته دبیری ئم سه فه ره خو تان نه یزانن. رجا نه که م به مهراقه وه مه مکوژن.
مراوییه کان وتیان: نه ی ره فیک، ئیمه ته دبیرمان له م سه فه ره کردووه و فکری ره فاقه تی
تومان کردووه. شهرت نه وه یه له قسه مان ده رنه چیت. ره قه وتی: زور ناشیرینه ئیوه بو
مه سلّه حه تی من ته دبیر بکه ن و من قسه تان بشکینم. شهرته هه ر قسه یه ک له ته ره ف
ئیوه وه بکریت به سه رچا و جی به جی بکه م و هه تا به روحم زیندوو بم، به شهرتی خزمه تکاری
خزمه تتان بکه م. مراوییه کان وتیان: ئیمه وه قتی تو به ئاسمانا بلند نه که ینه وه لازمه قسه
نه که یه ت. مومکینه به سه ر ئاوه دانییا بفرین. به نی ئاده م غه وغا بکه ن و به ردمان بو
بهاوینژن. شهرت نه وه یه تو سوئال له ئیمه نه که یه ت و ته ماشای خهلق نه که یه ت. سه لامه تی
و مه تلّه ب حاسل بوون له بیده نگیدایه. به و قه راره رازی بوون، مراوییه کان
ته خته داریکیان هینا، وتیان به ره قه: به ده م ناوه راستی ته خته که بگروه، مراوییه کان
هه ره که سه ری ته خته که یان به دهنوک گرت، به ئاسمانا به رز بوونه وه.

ته سادوف رتيگه يان كه وته سهر ئاوه دانبيبي. ئه هلي ديبه كه ته ماشاي ئاسمانيان كرد
 جووتى مروارى رهقه يه كيان هه لگرتوه، زور لايان عه جيب بوو، دهستيان كرد به
 هه للاكيشان و بهرد هاويشتن بو مروارى و رهقه كه. رهقه بانگى كرد: مه گهر چاوتان كووتر
 بووه، نابيين؟ دهم كردنه وه كه وتنه خواره وهى يه كئى بوو. مرواييه كان وتيان: «وما على
 الرسول الا البلاغ». ره فاقه تى ئيمه له تو حرام بوو. ره فاقه تى نا ئه سل په شيمانيبه.
 عه زيه ت كيشان بو ره فيقى بئ عه قل بئ فائيديه، چونكه قسه ته ئسير له دلئ بئ عه قل
 ناكات. زه حمت لازم نيبه. ميبه كه وتى: ئه م ميساله م بوئه هينايه وه ههر كه س به قسه ي
 نه سيحمت باوه ر نه كات، سه عى له نه مانى خوئى نه كات. لازمه ده زمان له پيش ده ردا
 په يدا بكرئ. نيره كه وتى: له مه عناي قسه كان حالئ بووم، ئه ما مه ترسه. بوئ مه علووم
 بئ ترسنوك به مه قسه د ناكات و، بوئ مه علووم بيت وه كيلى ده ريا ريعايه تى ئيمه
 نه كات، زه ره به بيچووى ئيمه ناگه به نئ، ناعيلاج ميبه كه هيلكه ي كردو بيچووى
 هه له هينا. به حر شه پوئلى دا، بيچووى مرواييه كانى برد. ميبه كه له پاش ئه و واقيعاته به
 گريانه وه رووى كرده نيره كه، وتى زورم نه سيحمت كردى، به قسه ت نه كردم تا جگهر
 سووتاو بووين. ته دبيري بكه تا هه ردووكمان به مه راقه وه نه مردووين. نيره كه وتى: قسه ي
 بئ حورمه تى مه كه، وه له سه ر قه ولى خو م ماوم و حه ققى خو م له وه كيلى ده ريا نه سينم.
 ئه و قسه يه ي كردو روشت شكاتى نه حوالئ لاي عومومى ته يران كرد، وتى: ئه گه ر ئيوه
 موعاوه نه تم نه كهن، مومكينه وه كيلى ده ريا ده ست دريژى بو ئيوه ش بكا ورده وده ئاو
 جينسى ئيمه له دنبا دا نه به لئيت. عومومى ته يره كان به يه كه وه فرين، چونه لاي سيمرغ،
 به ياناتى نه حوالئيان بو سيمرغ گيپرايه وه، وتيان لازمه له نه حوالئى ره عيه ت بئ خه به ر
 نه بئ. ئه گه ر حه قمان له وه كيلى ده ريا نه سينى، شكات نه به ينه لاي يه كيكي كه،
 به پادشاي خو مان قبوئلى نه كه ين. پادشاه ئه وه يه خوئنى خوئى به سه ر ملتا برژئينئ. سيمرغ
 وتى: چيتان لئ قه و ماوه به يانى بكه ن و حه قتان بسينم. قسه ي بيچووه ته تيوه كان بو
 سيمرغ به يان كرا. سيمرغ له گه ل ته يره كان چونه سه ر وه كيلى ده ريا. نه سيم ئه و خه به ره ي
 به وه كيلى ده ريا گه بانند. وه كيلى ده ريا بوئ مه علووم بوو قووه تى سيمرغ و له شكرى
 ته يرانى نيبه. به عوزر هينانه وه چووه به رده مى سيمرغ و بيچووى ته يتووه كانى ته سيلم
 كرده وه. مه قسه دى ئه م ميساله بو ئه وه يه دو شمن هه رچه ند بچووك بئ به به بچووك
 ته ماشاي مه كه. ئيشئ به ده رزيه كى بچووك مومكين ئه بئ به هه زار شمشير دروست
 نابئ. ده نكه كيبريتئ زور بچووكه. وه قئى داگيرسا هه رچى نزيك بئ نه سووتئ. حوكه ما

وتوویانه: ره فیهق و دۆست ئەگەر ههزار بێ که مه. دوشمن ئەگەر یه کۆ بێ زۆره. شه تره به وتی: ئەوهۆل من قسه ناکه م ههتا به نامهردی ناو نه بریم. وهقتی شیر فکری له من گۆرا موخافه زهی خۆم ئەکه م. دینه وتی: وهقتی نزیک به شیر بوویت، ته ماشاکه شیر چاوی سوور هه لگه راو کلکی به ئەرزدا کیشا، بۆت مه علوم ئەبێ قه سدی کوشنت ئەکا. شه تره به وتی: ئەگەر ئەو موخامه له له شیر ببینم دوشمنایه تیی مه علوم ئەکه م. دینه دوعا خوازیی له شه تره به کرد، چوه لای که لیله. که لیله سوئالی کرد: ماده ده کهت گه یشته چی؟ دینه وتی: الحمد لله به مهرانی خۆم مه سه له گرانه که به ئاسانی جی به جی کرا. که لیله و دینه به یه که وه چوون بۆ خزمه تی شیر. ته سادوف شه تره به داخل به خزمه تی شیر بوو، وهقتی شیر چاوی به شه تره به کهوت به دمدمه ی دینه دهستی کرد به نه ران و کلکی ئەکیشا به ئەرزدا. شه تره به بۆ مه علوم بوو ئاگری فیتنه داگیرساوه. به خۆی وت: نزیک بوونی پادشاهان ریگه ی خۆف و هیلاکه ته. نزیکیی کونه مارو خزمه تی شیر له مردن نزیکه. لازمه نه مین بوون له مارو له شیر نه کریت. ته حریکاتی دینه له ههردوو لا ئاشکرا بوو. بوو به شه ریان و ئەو سه حرایه له نه ره ی شیر چۆل بوو.

له نه ره ی شیر و له بۆره ی مام گا
 سه یوان رایان کرد هه ر یه ک بۆ یه ک لا
 خۆیان شارده وه سه یوانی فه قیر
 بیه یان چۆل کرد له جوان و له پیر

که لیله رووی کرده دینه، وتی: ئەی بێ عه قل ئاخری ئەم فیتنه یه ئەزانی؟ دینه وتی: ئاخری فیتنه چیه؟ که لیله وتی: ئەم فیتنه یه ی تو دا تگیرساند ههوت نهوع زه ره ری هه یه. ئەوهۆل بێ فائیده وه لی نیعمه تی خۆت تووشی مه شققهت کرد. دووه م شه رتی خۆت له گه ل شه تره به شکاند. سیهه م بۆ کوشتنی شه تره به سه عیت کرد. چواره م بوویه باعیه سی قه تلی بێ گوناھی. پینجه م مه جموعی سه یوانات ته فرو توونا کرد. شه شه م سوپه هسالاری سه یوانات به پادشاه به کوشته دا- جیه ی له م مودده تا پر نابیه وه- هه وه م فیتنه یی و دوو زوبانیی خۆت ئاشکرا کرد. مودده تیکه من به نه سیحهت کردنی توو خه ریکم ته ئسیری نه بوو. پیتشونان وتوویانه: له هه موو کهس که م عه قلتر نه وه یه فیتنه ی نووستوو خه بهر کاته وه، ئیسی به قسه و سولح دروست ببی به فیتنه و دو زوبانی ریکی خات دینه وتی: نه تبیستوو و توویانه ئیسی به عه قل موکین نه بی، به شیتی کردنی لازمه؟ که لیله

وتی: له م شیتیتته چ جوانیبهکت موشاههده کردووهو، عهقل و زیرهکیت کامهیه؟ حوکهما فهرموویانه: بهعهه ئیشی به عهقل و ته دبیر دروست ئه بی، بهسهده هزار لهشکر مومکین نابی. موددهتیکه مهغرووری. خود پهسندیی توم بو مهعلووم کرابوو، ئه ما سهبرم کرد، فکرم کرد، بهلکی له خهوی جههالهت خه بهر بیتهوه، ههتا هات دوو زویانی و فیتنه ی ناموبارهکت دریش بوو. حهقمه کهم عهقلی و نائهسلتیت بهیان بکه م. کهسی ئهسل بوو، مهعریفه تدار بوو، فیتنه بی و دوو زویانی نازانی. چند دفعه به واسیتته ی ره فاقه ته وه نه سیحه تم کردیت، وتم زور عه ییه، خه ریکی فیتنه و دوو زویانی مه به، فیتنه و دوو زویانی ئیشی شهیتانه و به قسه ی منت نه کرد، به ئاره زوی نه فس ئه م فیتنه یهت داگیرساند. خوت ناوانه چی؟ دینه وتی: ئه ی ره فیق، ئه گهر خه تا له من واقع بووه به یانی بفرموو. که لیلله وتی: له وه زیاتر تاقه تم نه ماوه. خه تای تو ته واوبونی نیسه. چونکه زور مهغرووری و خوت به عاقل حیساب ئه که یهت. حوکهما فهرموویانه: بو پادشاه له وه خراپتر نیسه وه زیری به د ئه فعال بی. ئینسانی عاقل فه رق به ئیش و قسه ئه کات. قسه ییش چوار نه وعه: ئه وه ل شه رت ئه کات و ئه یشکینی، ئه وه عاده تی منافقانه. دووهم شه رت ناکا و ئه یکات، ئه وه عاده تی پیاوان و ساحیب غیره تانه. سیههم ئه وی وتی لازمه بیکات، ئه وه عاده تی مه عاش ده رانه. چواره م نالیت و نایکات، ئه وه عاده تی ته مه ل و به خیلانه. ئه ی دینه، راستی تو له و تائیفه یهت. شه رت ئه که یهت و ئه یشکینیت. من دائیما له نه سیحه تی خیرت غافل نه بووم، وه ره فاقه تی توم به باش زانیوه. ئیستا مه علووم بوو به قسه ی ناموبارهکت شیر وه فای شکاندو خه ریکی کوشتنی شه تره به یه. ئه و موعامه له یه زور ریگه ی خه ته ره، ئه گهر نازاری به شیر گه یشت. وه هه رچی داخلئ ئه م بیسه بی، به فه نا ده چیت، گونا هیان به ئه ستوی تو ئه بی.

وا له نه زعا خه لقه! گوئی بگرن له گوفتاری وه تهن

بوم بکه ن ئه م ده فعه یه ئیوه و خودا چاری وه تهن

دینه وتی: من وه زیریکی ناسیح بووم. له باغی پادشادا له نه مامی چاکه زیاتر نه مناشتوه، وه له مه نفه عهت زیاتر خراپه م بو پادشاه نه بووه. که لیلله وتی: نه سیحه ت و نه مام و مه نفه عهت ئه وه یه وه لی نیعمه تی خوت تووشی ده ردو فیراق کرد و شه رت شکاندنی به دونیادا ئاشکرا کرد. حوکهما فهرموویانه: له شه ش ئیش مه نفه عهت ده ست ناکه ویت. ئه وه ل قه ولی بی عه مه ل. دووهم مائی خیری لی نه کری. سیههم ره فیقی بی

تهجره به. چوارهم عیلمی بی عهمل. پینجهم خیری بی نییهت. شهشهم بهدنی دهردهدار. ئەم ئەشیایانە بهیانم کرد له مهراق زیاتر نهفعی نییه. پادشاه ئەگەرچی به نفسی خۆی عادل و کهم تازار بی، ئەگەر وهزیرهکهی ئارهزووی فیتنه و دووزوبانیی کرد، میللهت دهخاته ژیر زوڵم و پهڕیشانییه وه. شکاتی فهقیران ناگاته خزمهت پادشاه. مهسه لا ئاوی زۆر شیرین و پروناک بوو ئەگەر نههنگی تیا بوو کهس نزیککی نابێ.

دینه وتی: مهقسه دی من لهم ئیشه دا له جیگه ی خۆم زیاتر نه بوه. که لیله وتی: زینه تی پادشاه به مهئموورو لهشکره وه یه. ئارهزووی نهفسی پیسی تو ئە وه یه عومومی مهئمووران له پادشاه دوور بن، وهزیره یان به تو دروست بکری. ئەو فکره واسیته ی به خیل و کهم عهقلیه. مهعلومه پادشاهان به واسیته ی مهئموورو لهشکره وه حورمهت پهیدا ئەکن. مهسه لا جوانی ههزار کهس عاشقی جهمالی بن له جوانی ئەو کهم نابیته وه. مهسه له ی پادشاه ههتا لهشکر و سوپای زۆر بی ئیستا کهمه. بی عهقلیه تو مهعلومه. عاقلان فهرموویانه: نیشانه ی کهم عهقلی پینجه. ئەوه ل بو مه نفه عه تی خۆی زهرردان له خهلق. دووهم به بی عیبادهت ئارهزووی به ههشت. سیتهم به بی حه یایی په لاماری ژنان. چوارهم نه خوینده وار بی موجداله بگری له گه ل عوله ما. پینجهم بی وهفایی دهرحه ق به ره فیک و مهعلومی کرد به واسیته ی ره فاقه ته وه زۆرم نه سیحه ت کردی، ته ئسیری نه سیحه ته کان له تو ئە وه نده یه وهک شوعله ی رۆژ له گه ل تاریکی چه ندیان فره قه، ته ئسیری قسه ی من له گه ل دل ره شی وهک تو ئە وه نده ی فره قه.

به ئاوی زه مزه موه جوگه ی که وسهر

پاک نابیته وه پیستی ئەهلی شه ر

مهسه له ی من و تو وهک مهسه له ی تهیره که و مه میونه کان وایه، هه رچه نده تهیره که بانگی کردن: خۆتان عه زیه ت مه دن بیهووده یه، به قسه ی تهیره که یان نه کرد، تهیره که تووشی دهردی خۆی هات.

دینه پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایهت

که لیله وتی: ئەگه ر نه وه میقداری مه میون له شاخیک به میوه و گیای شاخه که ئەژیان، ته سادوف شه ویککی تاریک، ره شتر له دلی منافقان، ئەو شه وه لهشکری ساردی هوجوومی کرده سه ر مه میونه کان، له شیده ته ی ساردی نزیک بوو خوینی به دهنیان



بیبهستی، قه راریان لی برا، به ئەترافی خۆبانا رایان ئەکرد. تەسادوف پارچه شووشەیی کەوتبوو، وایان زانی ناگره، مەمبونهکان چوون داری زۆریان هینا لەسەر پارچه شووشە کە کۆمەلیان کرد. تەیری بەسەر داریکهوه نیشتبوو، بانگی کردن: ئەوه ناگر نیبە، خۆتان عەزبەت مەدەن، تەیریکی کە بانگی تەیرەکە ی کرد: دەمی خۆت هیلاک مەکە، باوەر بەقسە ی تۆ ناکەن، نەسیحەتی ئەو کەسانە وەک شمشیر مالدین بە بەردا وایە، کەسێ لە جوابی تۆ کەر بوو، خۆت هیلاک مەکە بۆ. تەیرەکە تەماشای کرد گوێ نادەنە قسە ی، لە دارە کە چوو خوارەووە حالییان کات، مەمبونهکان ئەترافیان گرت، سەری تەیرەکە یان هەلکێشا. کەلیله وتی: نەسیحەتی من بۆ ناموبارەکی وەک تۆ ئەترسم ناخری تووشی بەلایە ک ببم. نەسیحەت کردنی کەم عەقلان وەک بلویر بۆ گا لێدان وایە. دیمە وتی: ئە ی رەفیق، عالمان لە نەسیحەت کردنی جاھیلان قوسوور ناکەن، واعیزان تەرکی وەعز خویندن ناکەن، ئایا تەئسیر بکات یا نەیکات. ئومید دەکەم دەرگای نەسیحەت لێ دانەخەیت. کەلیله وتی: لە نەسیحەت قوسوورم نەکردوو، ئەمما زۆر ترسم هە یە چونکە بناغە ی نیشت بە حیلە هەلبەستوو، لە پروو خانن نزیکە، وە زەرەری بۆ خۆت بگەرێتەو، ئەو وەقتە

پشتی دهست له په شیمانیا بگه زیت. نه ساسی ئیشخ به فیل دانرابی، جهزای ناخری مردنه، ههروهک شهریکه زیره که که به مه کری خوئی له ناو چوو، شهریکه غافل که به واسیته ی راستیوه به مه تلّه ب گه یشت.

دینه پرسیی: چۆن بووه؟

حیکایهت

که لیله وتی: نه گپړنه وه دوو شهریک بوون یه کتیکیان (زیرهک) و یه کتیکیان (غافل) ناو بوون. ههردوو کتیکیان به خه یالی که سابهت، ریگه ی سه فه ریان گرتنه پینش. میقداری ریگه رویشتن. کیسه یه پر بوو له درهه م دوزیبانه وه، هه لیانگرت. زیرهک ناو به غافلی وت: نه ی ره فیق، موعامه له ی بی قانزاج زوره. مه سلّه حهت نه وه یه بگه ریینه وه، به ئیسراحهت له مالی خویمان دانیشین، ورده ورده ئه م پاره یه سه رف که یین چونکی هه تا پاره زور بی مهراقی زیاتره. چاوی ته مه عکار به خوئی قه بر نه بی پر نابیتته وه.

ههردوو کتیکیان گه رانه وه. له نزیک شارکه دانیشتن. غافل وتی: لازمه ئه م پاره یه بکه یین به دوو که رته وه، هه ریه که مان به شیکه ی هه لگرین. زیرهک وتی: قابیلی ته قسیم نییه. لازمه میقداری بو خه جی هه لگرین و باقییه که ی له جیگه یه ک بشارینه وه هه موو روژی به قه دهر ئیحتیاجی مال سه رف کریت، به و نه وعه دهوامی زور نه بی. غافل به و قسه یه رازی بو، میقداری پاره یان هه لگرت و باقیی کیسه که له ژیر داریکدا شاردیانه وه، رویشتنه وه ماله وه. بو روژی دواپی زیرهک چوو کیسه که ی له ژیر داره که ده ره پنا بر دیه ماله وه. غافل له و مه سئه له یه بی خه بهر بوو. نه و میقداره هه لیانگرتیوو ته و او بوو. غافل چوو له لای زیرهک، وتی: خه رجیم نه ماوه، با بچین میقداری پاره له کیسه که ده ریپین. زیرهک وتی: مویاره که. ههردوو کتیکیان رویشتن بو بن داره که، پاره که یان نه دوزیبه وه، زیرهک به روکی غافلی گرت، وتی: پاره که تو بردووته، چونکه له من و تو زیاتر که س خه بهری شاردنه وه ی کیسه که ی نه بوه. غافل سویندی بو خوارد، باوه ری نه کرد، بوو به شهریان، شکاتیان گه یشته مه حکه مه ی شهرعییه. قازی سوئالی له زیرهک کرد ئیسپاتی نه که بیت غافل پاره که ی بردووه؟ زیرهک جوابی دایه وه: (أبها القاضي أبقاك الله) ئیسپاتی من له و داره زیاتر نییه ئومید نه که م بیتته زویان. دزیتی ئه م غه دداره به یان بکات. قازی ئه مری کرد بو سبحه یین بچن سوئال له داره که بکه ن. زیرهک رویشته ماله وه، به ته وای قسه ی بو باوکی کرد، وتی: باب به فکری تو داره که م به شاهید داناوه، بو ریگه ی فیل نه و

قەسە يەم بە قازى وتووه. بېتتو موافقە قەتى تەدبىرى من بکەيت، تا مردن بەو پارە يە ئەژين. باوکی وتى: تەدبىرە کەى چىيە؟ زىرەک وتى: ناو دارە کە بۆشە، جىگەى يەک پىپا و لە ناو دارە کە دا ئەبېتتە وە. مەسلە حەت ئەو يە ئىمشە و پرۆيت لە ناو دارە کە دا خۆت بشارىتە وە، هەتا سوېحە ينى قازى دېت. وەقتى سوائى کرد، تۆبلىيت کيسە پارە کە غافل بردو و يەتتى. باوکی وتى: ئەى ئەولادىم، لەسەر خە يالى ئەم مەکرو فيلە لاچۆ. ئەگەر خەلق بەخەلە تىنى، خالق ناخەلە تىنى. مەکرو فيلە لەگەل خودا ناکرى. مالى دونيا ئەو نەندە دەوامى نىيە. دىنى خۆت و دىنى من زايع بکرى. تەركى ئەم مەکرە بکە. زۆر واقىع بووه مەکرو فيلە ئاخىر رووى کردو و تە ساحىبى، فيلە کەى ئاشکرا بووه، ئاپرووى دنيا و قيامەتى رۆيشتووه. من ئەترسم مەکرى تۆ وەک وەک مەکرى بۆقە کە بېت.

زىرەک پرسىي: چۆن بووه؟

جىكايەت

باوکی وتى: ئەگېر نەو بۆقى كونی نزيكى كونه ماری بوو. هەر وەقت بۆقە کە بېنچووى هەلئە هینا مارە کە ئەچوو ئەبخوارد. بۆقە کە رەفاقەتى لەگەل قرژالتيک بوو، شکايەتى ئەحوالى خۆى برده لای قرژالە کە، وتى: ئەى رەفيق تەدبىر چىيە لە دەست ئەم زالمەى غەددارەى بى رەحمە؟ نە موقابەلەى بۆم مومکين ئەبى و نە ئەركى وەتەن، چونکە جىگە کەم زۆر فەرەحە و ساحىب ئاوه و گولئى بۆن خۆشى لە هەمو نەوع تىايە. وەسفى جىگە کەى بەم شىعرانە بەيان کرد:

پىر گول و عەن بەر وەتەن خاکی وەکوو جامى بلوور
پىر بەچەشمەى ئاوى رەوشەن ميسلى چاوى پىر لە نوور
خاتەمى پەنجەى سولەيمانى نەبىت نەمبىستووه
کيسوى ياقووت و زومەر پرده، قوبه قوبه سەوزو سوور
دەشتى فابرىقەى گول و سەوزو رەياحىنە بەهار
بادى عەتتارە کە دىنى قافلەى موشکين لە دوور

لە پاشا بۆق بە قرژالى و ت لەمە درەسە رىگەى نەجات چى خويندووه؟ وە تەدبىرى بۆ ئەحوالەم بدۆزەرە وە. قرژال وتى: لە فلان جىگە خورماسىچانئى هەبە زۆر بە دەستە، لازمە بچىت مىقدارى ماسى بگرى لە کونى خورماسىچانە کە وە يە کە بەکە تا کونە مارە کە داينىت. وەقتى خورماسىچان هاتە دەرە وە ماسىيە کان بەکە بەکە ئەخوات هەتا ئەگاتە

سەر کونە ماره کە، ماره کەش ئەخوات، تۆ لە دەست زولمی نەجاتت ئەبێ. بۆقە کە بەو تەدبیرە ماره کە دەرخوارد خورماسیچان دا. دوو سێ رۆژی پێ چوو، خورماسیچان بە خەیاڵی ماسی خواردن بە هەموو لایە کدا ئەگهرا، تەسادوف رینگە ی کەوتە کونە بۆقە کە. بۆق و بیچووی عوموم خوارد. باوکی وتی ئەم حیکایە تەم بۆیە بۆ کردی تا بۆت مەعلووم بێ جەزای خراپە خراپە یە، زیرەک وتی: بابە، واز لەم مەسئەلە دوورو درێژانە بێنە. ئەم فکری من زۆر ئاسانە و دەوامی پارە کە زۆرە. باوکی کورە کە لەبەر خۆشەویستی کورە کە ی لە رینگە ی دین و دیانەت دەرچوو، نزیک بە رینگە ی زولم و خیابانەت بوو (انما أموالکم وأولادکم فتنة) بەرۆکی گرت، رینگە ی شەریعە تە بۆ گوم بوو. بەو شەو رۆشت چوو ناو دارە کەووە خۆی شار دەووە. وەقتی رۆژ بوو وە قازی لە گەڵ میقداری مەئمووران و لە گەڵ زیرەک و غافل چونە بن دارە کە. قازی سوئالی حەق و ناحەقی زیرەک و غافل ی لە دارە کە کرد. لە ناو دارە کەووە بانگ کرا: ئە ی قازی، کیسە ی پارە کە غافل بردی. زیرەک راست ئە لیت: غافل درۆزنە، خیابانەت غافل کردوویە تە. قازی لەو مەسئەلە سەر سام ما. بە عەقڵ بۆی مەعلووم کرا کە سێ لە ناو دارە کە دا خۆی شار دەووە تەو، فکری کرد لازمە بە سیاسەت ئەم مەسئەلە ئاشکرا بکەم، ئەمری کرد بە کۆمەڵ کردنی دارو چیلکە و پووش لە بن دارە کە، ئاگریان تێ بەردا تا گوشتی ناو دارە کە بپووشێت. پیرە کە نەختی سەبری کرد، وایزانی ئە کوژی تەو. نیهایەت ئیسقانی پیرە کە تیری ئاگری چەشت بانگی کرد: ئامان، قازی! قازی ئەمری کرد هینایانە دەرەو، لە حەقیقە تە ئەحوالی زیرەک و غافل سوئالیان کرد. پیرە نیو سووتاو ئەووە ل و ئاخری قسە ی بەیان کرد. راستی غافل و فیلی زیرەک لە خەلقە کە مەعلووم کرا.

پیرە کە میقداری نیو سەعات ژیا، ئەمری خودای بە جیتهینا و پارە کە یان بۆ غافل سەندەووە. زیرەک باوکی بە مردوی گرت بە کۆلەو، رۆیشتە مالهووە. مەعلوومە هەر کەس چال بۆ کەسێ هەلکە نێ خۆی تێ ئەکەوێ. غافل بە دلێکی خۆشەووە رۆیشتە مالهووە. زیرەک بە پرووی رەش لە تەعزیه دا دانیشت.

کە لیلە وتی: هینانەووە ئەم میسالەم بۆ ئەو بوو بۆت مەعلووم بێ ئاخری مەکرر پروو ئەکاتەووە ساحیبی. وا ئەزانم تۆیش لەم ئیشە تووشی زەرەر دیت و پەشیمانی حاسل ئەکەیت. کە یفی خۆتە.

دیمە وتی: تۆ عەقڵ بە مەکر و تەدبیر بە فیل ناو ئەبەیت. من ئەم زەحمە تەم بە تەدبیر و

عەقل کردووه. کەلیله وتی: لە کەم عەقڵی و فەسادیت هەرچەند بەیان بکەم تەواو نابیت. وەفاو چاکەت لە گەڵ وەلی نیعمەتی خۆت ئەوێه کەوا دیارە، وەرگەراندنی دیتەو رێگەت. بۆت مەعلووم بووه دوو زوبانی چەند خراپەو دوو روویی چەند عەیبە؟ دیمە وتی: قەڵەم ئەگەر دوو زوبان نەبوایە حوکمی پادشاهانی ئیجرا نەئەکرد. تیغ یەک زوبانە، خواردنی لە خۆت زیا تر نییە. گۆل ئەگەر دوو روو نەبوایە شەوقی پەیدا نەئەکرد و عەالم عاشقی بۆنی نەئەبوون. شانە چونکە دوو روو دايم لە گەڵ زولفی جوانان تیکەلە.

کەلیله وتی: ئەی دیمە، تۆ ئەو قەڵەمە نیت بۆ سەری پادشا مەحرەم بی، تۆ ئەو مارە دوو زوبانەیت برینی زوبانت زەهری هەلا هەلە، تۆ ئەو گۆلە دوو روو نیت خەلق ئارەزووی بۆت کەن، بەلکی ئەو دێرکانەیت ئازارت بە دلای خەلق گەیان دوو. مار سەد دەرەجە لە تۆ چاترە. لە زوبانیکی زەهر ئەدات، لە زوبانیکی دەرمان. تۆیش ئەگەر زوبانیتکت بۆ رەفیقانت دەرمانی بدایەو زوبانیتکت بۆ دوشمنان زەهراوی بوایە، عەیبی نەبوو، هەر وەک ئەلین:

دەرمان و زەهرە لە سەر زوبانە

بە کێکی دۆستە، زەهر بۆ دوشمنانە

دیمە وتی: لە تەعەنە دانم دەست هەلگرە، مومکینە شیر و شەترەبە ئاشت ببنەو، وەک پێشوو خۆشەوێستی پەیدا بکەنەو. کەلیله وتی: ئەم مەکرەت تازە یە، مەکری تۆ نەوع نەوع ئەی غەددار. سێ ئەشیا باقی ئەمێتیت تا بە یەک نەگەن. ئەووەل ئاوی سەرچاوە شیرینە تا داخڵ بە بەحر ئەبێ. وەقتی داخڵ بە بەحر بوو تال ئەبێ. دوو مەخرمایەتی و رەفاقەتی هەتا فیتنە و فەساد لە بەینا نەبێ. رەفاقەت و خزمایەتی ئەوێندە خۆشە رێگەیی دوو زوبان و فیتنە نەدریت. وەقتی بەقسەیی فیتنە موعامەلە کرا لە یەک مەحرۆم ئەبن. سێهەم موعامەلە و ئال و وێر لە رێگەیی راستەو، ئەگەر بە واسیتەیی فیتنەو خواریی موعامەلەیان ئاشکرا بوو. موعامەلە و هاتوچۆیان ئەپریت. ئیستا شەترەبە لە دەست شیر نەجاتی بوو، زەحمەتە رەفاقەت و ئەمێن بوونیان لە بەک چونکە عاقلان فەرموویانە:

پەتی بیچرێ بەستنی ئەتوانی

گرێتی تی کەوی سافی ناتوانی

دیمە وتی: ئەگەر دەست لە خزمەتی شیر هەلگرم، لە کونجی دانیشم، بە تەدبیری تۆ موعامەلە بکەم لە رەفاقەتم جیا نابیتەو؟ کەلیله وتی: حاشا لە خۆت و لە رەفاقەت.

زۆر له په‌فاقه‌تی تو‌بیتزارم. عوله‌ما فه‌رموویانه: له په‌فاقه‌تی جاهیل و فاسیق دوور به. په‌فاقه‌تی جاهیل و په‌فاقه‌تی مار وه‌ک به‌که. زۆر له واقیع بووه‌ چهند که‌سانێ چهند مودده‌تی له‌گه‌ڵ مار په‌فییق بوون، وه‌قتی ناغافل ماره‌که‌ داویه به په‌فییقه‌که‌یه‌وه‌ مردووه. په‌فاقه‌ت له‌گه‌ڵ عاقلان و سال‌حان لازمه، مه‌سه‌لا له‌ گوزه‌ری عه‌تتارخانه‌وه‌ ئه‌رۆیت ناییلی بو‌نی خو‌ش ئه‌بی. په‌فییقی عه‌تتار به‌بو‌نت خو‌ش ئه‌بی. له‌ جاهیل دوور به‌ پرشنگت بو‌دی. هه‌رکه‌س وه‌ک تو‌بی وه‌فا و به‌خیل بوو په‌فاقه‌تی حه‌رامه. له‌ جیگایه‌ک شیر روتبه‌ی وه‌زیری به‌ تو‌دا، سه‌ری تو‌ی له‌ناو جه‌معی حه‌یواناتا به‌رز کرده‌وه، له‌ جیاتییی چاکه‌ ئه‌و موعامه‌له‌یه‌ت له‌گه‌ڵ کرد. وا دیاره. رجا ده‌که‌م هه‌تا له‌ واسیته‌ی شوومیه‌ته‌وه‌ تووشی موقه‌ده‌ری نه‌بووم ده‌ست له‌ په‌فاقه‌تم هه‌لگره، وه‌ ئه‌گه‌ر ده‌ رۆژ ریگه‌ له‌ تو‌ دوور بم، ئیستنا که‌مه. هه‌رکه‌س په‌فاقه‌تی له‌گه‌ڵ نه‌زان کرد. ئه‌وه‌ی تووش دی تووشی باغه‌وانه‌که‌ هات.

دیمه‌ پرسییی: چۆن بووه‌؟

جیگایه‌ت

که‌لیله‌ وتی: ئه‌گه‌ر نه‌وه‌ کابرایه‌کی باغه‌وان عومری خو‌ی له‌ باغی‌کدا سه‌رف کردبوو. ئه‌و باغه‌ له‌ ئه‌نواعی میوه‌ به‌ خه‌یالدا بی تیا مه‌وجود بوو. گو‌لی هه‌مه‌ نه‌وع و سه‌وزه‌و میوه‌هاتی له‌ حیساب ده‌رچوو بوو. باغه‌وان له‌ خو‌شییی باغه‌که‌ی ته‌رکی ئاوه‌دانییی کردبوو، فکری دایک و باوک و مال و منالی نه‌بوو. چهند سالی به‌ ته‌نهایی ئیبداره‌ی کرد. رۆژی زۆر بی تاقت بوو، له‌ باغه‌که‌ی چوو ده‌ره‌وه، فکری ئه‌وه‌ی کرد په‌فییقی په‌یدا بکات. ته‌سادوف ورچیکی ناشیرین به‌ ته‌نها له‌و سه‌حرایه‌دا ئه‌سوورایه‌وه. باغه‌وان میقداری سیو و قه‌یسی و میوه‌هاتی پیشان به‌ ورچ دا، به‌ ئیشاره‌ت بانگی ورچی کرد. ورچ چوو بو‌لای، هه‌ردووکیان چوونه‌ ناو باغه‌که‌وه، وایان لی هات بوون به‌ په‌فییق، قسه‌کردنیان له‌گه‌ڵ یه‌ک به‌ئیشاره‌ت بوو. هه‌ردووکیان مه‌حه‌به‌تیان ده‌رحه‌ق یه‌ک په‌یدا کرد. هه‌ر وه‌قت باغه‌وان ئه‌نووست، ورچکه‌ باوه‌شینی ئه‌کرد تا خه‌به‌ر ئه‌بووه. ته‌سادوف رۆژی باغه‌وان خه‌وی لی که‌وتبوو، میش هوجوومیان کردبوو سه‌ر ده‌مو چاوی باغه‌وان، ورچکه‌ له‌لایه‌که‌وه‌ میسه‌کانی ده‌رئه‌کرد و له‌لایه‌کی که‌وه‌ ئه‌هاتنه‌وه. نیهایه‌ت ورچ رقی هه‌لسا، رۆیشت تاشه‌به‌ردیکی دوو باتمانییی هه‌لگرت، به‌ خه‌یالی میش کوشتن له‌سه‌ر سه‌ری باغه‌وان وه‌ستا، به‌ هه‌موو قووه‌تی خو‌ی تاشه‌به‌رده‌که‌ی کیشا به‌سه‌ر سه‌ری

باغه وانه که دا. له بای بهرده که میسه کان فرین، نه ما باغه وانه که خه و مردنی یه کی بوو. به واسیته ی ره فیقی که م عقله وه به و دهرده چوو. عاقلان فرموویانه: دوشمنی عاقل له ره فیقی نه زان چاکتره. نه م میساله م بویه هینا یه وه که سی عه قلی نه بوو ره فاقه تی حه رامه. دینه وتی: من نه و ونده که م عه قل نیم چاک و خراب له یه ک جیا نه که مه وه. که لیله وتی: به لی نه یزانم که عه قلی تو نه و ونده نییه، نه ما دلّت وه ک قه تران ره ش بووه، له نه حوالی خوّت خه به ردار نیت. به فکر یکی نامویاره کت هه زار داوی به لا دروست نه که یت. له به ین شه تره به و شیردا فیتنه ت داگیرساندووه. ئیستا ئیددیعیای دامین پاک ی و عه قلّ داری نه که یت. مه سه له ی تو له گه لّ ره فیق وه ک مه سه له ی بازرگانه که و مشکه سه د مه ن ئاسن خو ره که وایه.

دینه وتی: چوّن بووه؟

حیکایه ت

که لیله وتی: نه گپ نه وه بازرگان ی بوو ئیراده ی سه فه ری کرد، سه د مه ن ئاسنی له ماله وه بوو. به نه مانه ت بر دیه لای ره فیقی کی داینا و خو ی رویش ت بو سه فه ر، له پاش چند روژئ ره فیکه که ی سه د مه ن ئاسنه که ی فروشت و پاره که ی خه رج کرد. وه قتی بازرگان له سه فه ر هاته وه، چوو مالی ره فیکه که ی بو گواستنه وه ی ئاسنه که. ره فیکه که ی وتی: نه ی ره فیق، زور خه جاله تی تو بووم، چونکه له پاش رویشتنی جه نابت عومومی ئاسنه که م خسته ناو نه و گه نجینه وه و دهرگام له سه ر قوفل دا. له پاش مودده تی دهرگام کرده وه ته ماشام کرد ئاسنه که نه ماوه. له گه لّ ورد بوومه وه، کونه مشکی دیار بوو، عومومی ئاسنه که مشک خوارد بووی. بازرگان وتی: شتیکی غه رب نییه، چونکه مشک بو خواردنی ئاسن زور خیرایه. ده می بگاتی وانه زانی نان و حه لّ وایه. لوقمه یه کی چه ورو نه رمه و خوسوس دانی پی تیژ نه کا. ره فیکه که ی زور دلّی به قسه ی بازرگان خوش بوو، وایزانی باوهری به قسه ی کرده وه، دهستی له ئاسنه که شتووه. بازرگان مالّ وایبی له ره فیکه که ی کرد و رویش ت. کابرای خاین فکری کرد دلّی بازرگان ناشت کاته وه. وتی: لازمه زیافه تیکی بو بکه م. جوابی بو بازرگان نارد سوچه ینی ته شریف ت بو نان خواردن له مالی ئیمه یت. سه رم به رز بکه یته وه، باعیسی وه فایه. بازرگان بو وه قتی مه غریب چوو مالی ره فیکه که ی، وتی: نه ی ره فیق، قوسورسم عه فو بفرموو ئیستا ئیشیکی زور عه جه له م هه یه. بو سوچه ینی قاوه لّتی به خزمه ت نه گه م. بازرگان چوو دهره وه، ته ماشای

کرد کوری ره فیقه که ی له بهر دهرگا به یاری کردن خه ریک بوو. بازرگان کوره که ی هه لگرت، له ژیر عه باکه ی شار دیه وه، بردی بو مالی خویان قایمی کرد. بو سویحه یینی زوو چوره مالی ره فیقه که ی. ته ماشای کرد ره فیقه که وه مناله کانی به گریان خه ریکن، زور حالیان خراپه. ره فیقه که ی به باوکه رو پرووی کرده بازرگان، وتی: ئه ی ره فیق، قوسورم عه فوکه، له ئیواره وه کوره که م گوم بووه. دوو سی ده فعه به ناو شارا جارم بو داوه، خه بهری نییه.

وه کوو یه عقووب دهم به زار و په ریشانم

له گوم بوونی یووسف خه بهر نازانم

بازرگان وتی: وه قتی ئیواره له خزمهت مه ره خهس بووم ته ماشام کرد مشک گره بهک مندالیکی به دهنوک گرتبوو به ئاسمانا بهرز بووبوه وه. ره فیقه که ی وتی: ئه مه چ قسه یه که تو ئه یکه ییت؟ درو بهم نه وعه کراوه. مشک گره بهک هه موو به دهنی ئه لی دره هه نابی، مندالیک ده حوقه گوشتی هه بی چون ئه توانی بیبات. بازرگان دهستی کرد به پیکه نین، وتی: ئه ی زالم، کاهمان درو زنین: مشکئ سهد مه ن ئاسن بخوات و، مشک گره بهک منالی به ریت، کامیان عه جیبه؟ کابرا بوئ مه علووم بوو قسه له چی ئه کا. پرووی کرده بازرگان، وتی: مه ترسه، مشک ئاسنه که ی نه خوار دووه. بازرگان وتی: ئه مین به مشک گره مناله که ی نه بردووه؟ ئاسنه که له مشک بسپنه ره وه، منیش مناله که له مشک گره که ئه سپنمه وه.

که لیله وتی: ئه م میساله م بوئه هینایه وه که سی وه فای له گه ل ره فیق نه بوو، خه یانه تی دهرحه ق به وه لی نیعمه تی خوئی کرد، ئومیدی چاکه ی لی نابینری. تو ئه م مو عامه له بهت له گه ل شیر کرد، به ته مای ره فاقه تی که س مه به. له ره فاقه تی غه دداریکی وه ک ناموباره کت خو یاراستن واجبه.

قسه ی که لیله و دیمنه گه یشته ئیره. شیر له کوشتنی شه تره به خه لاص بووبوو. شه تره به به مردووی له ناو خوین و خولا تیکه ل بووبوو. بیشه که له حیاتی شه تره به خالی کرابوو. وه قتی ورده ورده غه زه بی شیر نیشته وه، که وته به حری خه یالا ته وه. به خوئی وت: حه یف بو شه تره به. بو م مه علووم نه بوو ئه وی به زویان شه تره به وه به یان کرابوو راست بوو وه یا درو. زور سه هوم کرد وه زیری عاقلم به دهستی خوم له ناو برد. په شیمان بووه وه، دهسته ئه ژنو دانیش، سه ری خه جاله تی به ئه رزدا شوژ کرده وه. دهستی کرد به گریان بو شه تره به. وتی: که س وه ک من نامه ردیی به سه ر خوئی نه هینا، به بی گونا ه قه تلئ ناحه قم کرد. دیمنه

ته ماشای کرد شیر په شیمان بووه ته وه، که لیلای به جیهیشت، چو بو خزمهت شیر. دهسته و نه زهر راوهستا، په سمی نه ده بی به جیهینا، وتی: نهی پادشاه، عاجزی و ماتیت و اسیتتهی چیه. رۆژ له مه مباره کترت دهست نه که وتوه، دوشمنت له ناو خۆل و خوینا مردوو، و هجه نابت به سه لامه تی نه جاتت بووه. شیر جه وابی دایه وه وتی: هه رچه نده فکری عقل و ته دبیری شه تره به نه که مه وه دلم زور عاجزه. به راستی پشت و په ناهی له شکر بو، وه نه تبعی من به و اسیتتهی شه تره به وه زور بو بو. دینه وتی: قوربان، مه راق خواردن بو نه و کافرهی غه داره باش نییه. (الحمد لله) قووه ت به سه ریا شکا. شوکرانهی لازمه. دینه وتی: لازمه نه م فتح نامه یه بنوسریتته وه، بو یادگار هه لگیری، هه موو سالی له م وه قته دا بکری به جه زن. بو پادشاهان وا دروسته دلیان له مه ئمووی عاجز بی له زیندانا هه پسی بکه، وه نه گه ر گونا هیان بو بو کوشتنیان هه لاله. ئیشی حوکه ما نه وه یه: نه مووستی نه گه ر مار گهستی نه بیرن له بهر نه وه زه ره که ی بو جیگه به کی که نه روات. دوشمنی ئاره زوی کوشتنی کردی، بو له ناو چوونی دل خوش بوون لازمه. شیر له قسه ی دینه نه ختی سه بووری دلی هات.

وه له نه سیحه تی دووه مدا به یانی نه که ین دینه له جیاتی شه تره به به سیاست نه کوژریت. ئینسانی فیتته نه وعی دوو پشکه. که م هه لئه که وهی دوو پشک به سه لامه تی بگاته وه جیگای خوی. ئینسانی فیتته به ته مای ژیان نه بی. گه نم بچینریت گه نم نه دوورریتته وه.

نه سیحه تی دووه م

به یانی جه زای فیتته و دوو زوبان و ئاخری ئیشیان

دایبشلیم پرووی کرده بره هه من فه رموی: به و اسیتتهی زوبانی مباره کته وه بو م مه علووم کرا شیر به و اسیتتهی فیتته و دوو زوبانی دینه وه ریگه ی راستی لی گوم بو. ئومید نه که م به یانی ئاشکرا بوونی فیتتهی دینه به یان به رموویت، به چ سیاستی خوینی شه تره به له سه ر دینه سوووت کرا، چۆن کوژرا؟ هه کیم بیدپای بره هه من فه رموی: نهی پادشاه، به مادهی قانون لازمه له سه رخۆ بناغه ی ئیش ده ربحری، ئینجا دهستی بو دریز بکری. به بی ته حقیق کردن دهست له هه رچی بدری په شیمانی له دوو دیت. لازمه بو پادشاهان ئومووراتی حوکومه تیان به ته دبیری مه جلیس بکریت، وه له قسه ورد ببنه وه، وه نه هلی فیتته و خاین بخه نه ژیرداری سیاسته وه به نه وعی جه زا بدرین بیته ته نبیهی عالم. میسالی وهک مه سه له ی شیر و دینه یه.

وهقتی شیر مه کر و حیلہی دینہی بو مه علووم کرا، به نوعی جهزای دا بو عالہم به عہمہل ہات. وهقتی شیر له کوشتنی شہ ترہہ بووہوہ، پھ شیمانی حاصل کرد. دہستہ ئهژنو دانیشٹ، له مہراقا بهو دیوو بهو دیوی خویا ئهکھوت. هہناسہی هہل ئهکیشا، به خوئی ئهوت: ئهوی من کردم، تا ئیستا هیچ نامہردی نہیکردووہ. به خیلافی ریگہی عہدالہتم کرد، وه به ئارہزووی نہفسی کافر عہجہلہم لهم قہتلہ کرد. موددہتی بهو عاجزیہہ مایہوہ. عاجزیہہکھی تہئسیری کردہ سہر حہیوانہکانی ناو بیئشہکھ. عومومیان وهک شیر پهریشان حال بوون (سر الناس علی دین ملوکھم). ورده ورده حہیوانات له شیر نزیک بوونہوہ. هہر وهقت بهیانی رھوشتی شہ ترہہ ئهکرا شیر دہستی ئهکرد بهگریان، نیہاپہت شہوئی شیر لهگہل پلنگ رووبہروو دانیشتن، عیجز و مہراقی خوئی بو پلنگ گپراپہوہ. پلنگ وتی: ئہی پادشاہ، لازم ناکات له ئیشی رابوردوو مہراق خواردن، چونکہ ئیشی کہ له دہست چوو، نہ بهقووت و نہ به مہراق ناییتہوہ جیگہی خوئی. پیایوی ساحیب عہقل فکری ئیشی رابوردوو ناکهن، وه ئهگہر بو ئیشی رابوردوو مہراق بخون لهسہفاهت وهیا له مردن نزیک ئہین، وه هہر کہس شوین ئیشی رابوردوو بکھوئی ئهوی بهسہر دی بهسہر ریویہہکھ ہات.

شیر پرسیی: چون بووہ؟

حیکایہت

پلنگ وتی: ئهگپرنہوہ ریوی زور برسی بوو. لهسہحرادا بو خواردن ئهگہرا. تہسادوف بوئی خواردنی کرد. بهبون کردن رۆیشت، گہیشتہ سہر پارچہ پیستتی. درندہ گۆشتیان خواردبوو، پارچہیہک له پیستہکھی به جیمابوو. ریوی دلئی روون بووہوہ، پارچہ پیستہکھی بهدہمہوہ گرت، رۆیشت. له ریگہ تووشی ئاوادانی بوو. له قہراغ ئاودانیہکھ میقداری مریشک به چینہکردن خہریک بوون. منالیتیکی زیرہک به دیار مریشہکھکانہوہ بوو.

ریوی فکری خواردنی مریشکی کرد. پارچہ پیستہکھی داناو بو دزینی مریشک ئامادہ بوو. تووشی چہقہلئی بوو. چہقہل وتی: ئہی رھفیق، فکرت چیبہ؟ ریوی وتی: تہماشا ناکہیت (ولکم فیہا ماتشتھی انفسکم) من موددہتیکہ بهپرسیہہتی لهم سہحرایہدا ئہسووریمہوہ. رۆح ہاتبوہ سہر لیوم. پارچہ پیستتی له دروندہ مابوہوہ دۆزیمہوہ. ئہما ئیستا ئارہزووی خواردنی یهکی لهم مریشکانہ ئهکھم. چہقہل وتی: هہیہاتہ هہبہات! من

مودده تیکه له که مینی ئەم مریشکانه دام، ئاره زوو ئەکه م یه کیکیان بدزم، له ترسی ئەو مندالە زیره که قووهم نییه، نه به شهو نه به رۆژ ریگه ی فرسه ت نییه. تو پارچه پیستیکت دهست که وتوو ه قه ناعه تی پی بکه له ریگه ی خۆته وه پرۆ، واز له م ته مه عه بینه. ریوی وتی: ئەی ره فیهق، حه یفه ئینسان تووشی گول هات له ترسی درک دهستی بو دریت نه کات. غیره تی من قبول ناکات به پارچه پیستیکی بی له زهت نه فسی خۆم کویر بکه مه وه، وه دهست له م مریشکه قه له وانه هه ل بگرم. چه قه ل وتی: ئەی بی غیره ت ته ماعکاریت ناو ناوه غیره ت. ئاره زوو ئەکه یه ت خۆت تووشی به لا بکه یه ت. حوکه ما فه رموویانه: ده وله ت به فه قیری و قه ناعه ت دهست ئەکه وئ. ئیسراحه ت له عه جه له نه کردنه. (العجله من الشیطان) مه خه ره پیته ده می خۆت و، ریگه ی (الرزق مقسوم) بگه ره. ئە ترسم له واسیته ی ته مه عه وه پارچه پیسته که ت له دهست ده رجی، وه ک که ره که بو کلک ئە گه را، هه ردوو گوئی به برین چوو. ریوی پرسیی: چۆن بووه؟ چه قه ل وتی: به شیعیری مه سنه وییه وه:

حیکایه ت

که ره ی بوو کلکی له بن برابوو
 له قه هری دلێ فکری نه مابوو
 بو دۆزینه وه ی کلکی ئە گه را
 به ریگه و سه حه رادا دايم ئە زه را
 قه زای خودا بوو، لازمه وابی
 ده می له گه می فه للاحی نابی
 فه للاح که له دوور چاوی به که ره وت
 دلێ ناگری سه ند وه ک کیبریت و نه وت
 به دار و به شه ق که ره ی هه لبری
 چه قو ی ده ره ینا هه ردوو گوئی بری
 که ره ی هیچ نه زان بو کلک ئە گه را
 تووشی ئە وه بوو هه ردوو گوئی برا
 هه ره کهس بو ته مه ع پیی له ری ناوه
 ئە وه ی به سه ره دی له که ره قه وماوه

ریتی له واسیتهی بی عهقلیوه رووی کرده چهقل، وتی: مهگەر تو زیرهکی و عهقلی من شارزا نه بوویت؟ تهماشا که هەر ئیستا مریشکی ئهفرینم، ئه وهفته ئهلیت (بارک الله). ئه وهی وت و پیسته کهی به جیهیت، رووی کرده لای مریشکهکان. چهقل بۆی مهعلووم بوو نه سیحه تی تهئسیر له ریتی ناکا. رویشته وه بۆ جیهگی خۆی. له وهفته دا قهله رهشکه یهک له ئاسمانه وه چاوی به پارچه پیسته که کهوت، بۆی نیشته وه، پیسته کهی به دهنوک هه لگرت. به ئاسمانا به رزبووه وه. له ولاوه ریتی نزیك به مریشک بووه وه. مناله که فهرقی کرد. ئه و داری به دهستی وه بوو هاویشتی بۆ ریتی، دای له دهستی، شکانی. ریتی له ترسی رۆح و له تاو ئازاری دهستی به شهله شهله گه رایه وه سه ر پارچه پیسته که. تهماشای کرد پیسته که نه ماوه. بۆ شکاتی حالی سه ری بۆ ئاسمان به رز کرده وه، تهماشای کرد پارچه پیسته که به دهنوک قهله ره شه وه یه، وتی:

رزقی تو بۆ توّم پهیدا کـــــــرد
به فکری مریشکی دهستم شکاو کرد

ریتی دهستی کرد به گریان، ئه وهنده سه ری به ئه رزدا مالی تا رۆحی ده رچوو، به ئازاره وه مرد. ئه م میسالم بۆیه هینایه وه تا جه نابت فکرت بیته وه سه ر خۆت. مه علوومه جه نابت به دهستی خۆت یه کێ له ئه رکانی حوکومه ت له ناو بردوو. بۆ ژبانی باقیی میلله ت فکرت نه ماوه. قسه کردنت دهرحه ق ئومه را که م بووه. شه تربه تازه زیندوو نابیته وه. وام بۆ مه علووم کراوه نزیکه هه موو ره عیه ت ریه گی فیزار بگرنه پیش. ئه و وهفته مه راق و غه مت دووقات زیاد ئه بی. له پاش ئه و قسانه شیر بۆی مه علووم بوو هه رچی پلنگ به یانی کرد هه مووی نه سیحه ته، رووی کرده پلنگ، وتی: مه علومه قسه کانت زۆر به تهئسیره. ئه ما فکری ئه م گونا هه که دهرحه ق شه تربه کردومه زۆر بی خولقی کردوم. دوور بوونم له میلله ت، قوسوورم دهرحه ق به مه ئمووران له بهر ئه وه یه. پلنگ وتی: ئه و مه سه ئه له یه به عاجزی دروست نابێ، به لکی به ته دبیر ده رمانی ئه کری. چاک وایه بۆ جه نابت ته رکی ئه م عاجزی و ماتیی به که یه ت، له سه ر ته ختی پادشاهی دانیشیت، ورده ورده قسه ی شه تربه ئاشکرا بکه یه ت. ئه گه ر ئه وه ی به گوپی جه نابتا گه یشتوو ه راست بووی شه تربه به جه زای خۆی گه یشت. وه ئه گه ر به زوبانی شه تربه وه فیتنه بی کرابی لازمه ساحیب غه ره ز بکه یه ت به نیشانه ی تیری به لا، ئه وی به ده ست و به ته دبیر مومکین ئه بی لازم به خه فه ت ناکا. شیر وتی: وه زبیری بیتشه به تو لایقه. ئه و توّم به وه زبیری خۆم قوبوول کرد. مودده تیکه ئاره زووی ئاشکرا کردنی ته دبیر و عه قلی توّم



ئەکرد. ئىستائىش بە ھەر نەوع مومكەين ئەبى لە رىگەى عەدالەتەوہ دلى خوتناویم بە قسەى راست پاک بکەرەوہ. پلنگ تەعەھەودى کرد بە موددەتیکى كەم مەسئەلەى شەترەبە ئەووەل و ئاخىرى ئاشکرا بکا. شىر بەو وەعدەبە دل خۆش بوو. وەقتى ئىوارە پلنگ روخسەتى لە شىر وەرگرت، رۆبىشت بۆ گەران. تەسادوف رىگەى كەوتە جىگای كەلپە و دیمە. لەو وەقتەدا بە قسەکردن خەرىك بوون، دەنگیان بەرز ئەبوەوہ. پلنگ لە پىش ئەو مەسئەلەدا دلى لە دیمە خراب کردبوو، بۆ گوى گرتنى سوئال و جوابى كەلپە و دیمە چووە پىشەوہ، خوى راگرت. كەلپە وتى: ئەى دیمە، زۆر ئىشىكى خراپت کردو فیتنەبەكى گەورەت داگىرساند. بە واسىتەى فیتنەو دوو زوبانى تۆوہ پادشاه شەرتى

شکاندو به خائین مه شهوور بوو. ناگری فیتنه و فسادت له ناو درونده و حه یواناتا بلاو بووه وه. ئەمەین به ساعەت به ساعەت جەزای ئەو فیتنە یەت ئەگەر پتەوه سەر خۆت. هەرکەس تیغی زولم تیژ کات سەری خۆی پێ ئەپریت. مەعلومە ئەهلی ئەم بێشە یە به فیتنە ی تۆ بزانی عوزرت قو بوول ناکەن و دەستی رەجا و عەفو بو تۆ درێژ ناکەن، بو خنکەندت هەموو ئیبتیفاق ئەکەن. من قسە کردم لەگەڵ تۆ حەرامە. حوکە ما فەرموویانە: رەفیقی منافق مەکە، لەگەڵ فیتنە و دوو زوباندا دامە نیشە، چونکە نزیک بە کوورە بی پرشنگ نابێ. لە رەفیقی تۆ بێزارم. رەفیقی لەگەڵ یەکیکی وەک خۆت لایقە. دوو بوونم لە تۆ رێگە ی پاکییە، چونکە رەواجی قسەم لای تۆ نییە. دیمە وتی: ئە ی رەفیق، لە رەفاقە تی خۆتم مەحرور مەکە. سەعاتی لە تۆ دوو بەم ژبانم مومکین نابێ. ئەو ئەندە بو خوسووسی شە ترەبە لۆمە مەکە. ئیشیک لە دەست چوو، ناو هینانی باعیس بە دل تەنگییە. قسە کردن لە ئیشی رابوردو جوان نییە. قسە ی لۆمە و تەعنە کۆتاهی بێنە. (الحمد لله) دوشمنم بە جەهەننەم چوو، وەقتی جەژن و شایبە منە. دنیا بە ئارەزووی دلی من بوو. رجا ئەکەم نەختی قسە ی فەرەح و موشفقانە بێنەرە ناو وه، باعیسی ئەجرو ئیحسانە. کە لیلە وتی: لەگەڵ ئەمە ی رێگە ی راستت گوم کردووه، ناگری فیتنە و فسادت داگیرساندووه، جەزای وەفا و ئینسانییەتت بە فیتنە و دوو زوبانی ئەدا کردووه، شەرت و سویندت بە یەکە وه شکاندووه، ئیستا بە ئومیدی ئیسراحت و ژبان هەیت. خە یالی بە تال ئەکەیت. چاوه روان بە ئیمرو، سووحنە ی، بە جەزای خۆت ئەگەیت، دیمە وتی: ئەو نەبوو من فەرەح بە چاک و خراپ نەکەم، دوو زوبانی و مەکر و حیلە بە چاک بزانی. ئەمما ئەو ی کە من کردم باعیس بە جیگە ی خۆم بوو. ئەو فیتنە و دوو زوبانی، وەک جەنابت ئەفەر موویت، حیرس و تەمە عی دنیا پێی کردم. ئیستا چاره ی ئەم ئیشە نازانم. تیا مۆتە حە ییر ماوم. فکرم هە یە تە دبیری بدۆزمە وه. وەقتی پلنگ بە تەواوی بۆی مەعلوم بوو دیمە شە ترەبە ی بە کوشت داوه، بو ئاشکرا کردنی چووه لای دایکی شیر، وتی: ئە ی خانم، قسە یەکی سیرپی هە یە زات ناکەم بێگێرمە وه چونکە باعیسی فیتنە یە. لازمە بە عەقل دروست بکری. دایکی شیر سویندی بۆ پلنگ خوارد بە نەوعی زەرەری بۆ کەس نەبی بە یانی بکەم. دلی پلنگ تەئمین بوو. ئەو وەل و ئاخری قیسە ی کە لیلە و دیمە ی بۆ دایکی شیر گێرایه وه. پلنگ وتی: بۆم مەعلوم بووه کە لیلە زۆر لە دیمە بێزاره لە واسیتە ی عاجز بوونی شیر وه، دایکی شیر لەو قیسە یە زۆر عاجز بوو. بۆ رۆژی دوا ی جووه لای شیر، تەماشای کرد شیر زۆر بێ تاقەتە، رووی کرده شیر، وتی: واسیتە ی

ئەم ڕەنگ زەردو عاجزىيەت چىيە؟ شىر جواىى داىهوه، وتى: ئەى داىه، ئەم زەردو
 عاجزىيە ھەمووى واسىتەى كوشتنى شەترەبەيە. ھەرچەند فەكرى عەقڵ و زانستى شەترەبە
 دەكەمەوه، مردنم لا خوشتەرە، تا قىيامەت لە فەكرم ناچىتەوه. وەقتى بە ئىشى وە يا بە
 تەدبىرى موحتاج ئەبم، ئەمبىنى شەترەبە فەكر ئەكەمەوه، لە گريان زياتر چارەم نىيە. لە
 مەئمووران عاقل و بە تەدبىر و بە وەفا لايق بەشەترەبە بوو، ئەويش نەما. داىكى شىر
 وتى: وا ديارە دلى تو بە بى گوناھى شەترەبە ئەسووتى. فەكر دەكەيتەوه لە كوشتنى بەبى
 تەجرەبە، بەبى گوناھ. پەشيمان بووتەوه، بۆت مەعلووم نەكرا لايقى كوشتن بوو، وەيا بە
 قسەى فىتنە ئەو خەتايە لەدەستت قەوما. لە قسەى عاقلان لات دا. فەرموويانە: بەپەلە
 و گەرمى ئىش كردن ئاخىر پەشيمانىيە. شىر وتى: ئەى داىه، راست ئەفەرموويت بە
 عەجەلە ئەو ئىشەم لەدەست قەوما و سەبەرم نەكرد. ئەوا ئىستا لەناو حەيواناتا ناوم بە
 خراپە بلاوبوو تەوه، بە شەرت شكاو مەشهور بووم. ئەوەندە ناوى شەترەبە دەبەم، تا
 خىانەت وەيا بى گوناھى ئاشكرا بكەم، خۆم لە لۆمەى مىللەت نەجات بەدم. ھەرچەند
 ئارەزوو دەكەم بۆم مومكەن نابى، چونكە شەترەبە خراپەى لى دەرنەكەوتبوو. بە ئاشكرا
 من زولم لى كرد، كوشتم. رىگەيەك نادۆزمەوه سەبوورى خۆمى پى بەمەوه. ئەگەر تو
 خەبەر رىك وەيا تەدبىرى ئەزانى، بەيان كردنى رىگەى نەجاتە بۆ من. داىكى شىر وتى:
 قسەيەكم بىستوو لەيەكئ مەئموورەو راست قسەيە، قىسسەى ئەوودل و ئاخىر شەترەبەى
 بۆگىرامەوه. ئەما سوئىك دراووم ناوى ئەو كەسە ناليم، وە مەعلوومە لە جەنابت سى
 ئاشكرا كردن زۆر عەيبەو نىشانەى بى عەقلىيە. عولەما فەرموويانە: سى ئاشكرا كردن
 گوناھە، سى داپۆشەن ئەمرى خودايە (ان الله هو ستار العيوب). لەبەر ئەمە نەبوايە دلى
 جگەر گووشەم لە غەم نەجات ئەدا. شىر وتى: ئىختىلافات لە قسەى عولەمادا زۆرە،
 قىسمىكەيان ئەمرىان كەدوو سى فىتنە داگىرسىنى ئاشكرا كردنى حەرامە. وە
 قىسمىكەيان فەرموويانە: كەسىك ئاگاي لە قەتلى بى و شاهادەتى بە راستى ئاشكرا
 نەكات نىوەى گوناھى قەتلى كە بە گەردنى ئەو كەسە ئەبى چونكە شەھادەت ئەمرى
 خودايە، ئاشكرا كردنى رىگەى شەرىعەتە. ئەما من خۆف ئەكەم مومكەنە ئەو كەسەى
 قسەى بۆ جەنابت كردبى، ئىخفالات بوون بى، ترس و خۆفى لە من پەيدا كردبى تو
 كەدوو بە واسىتە رجا لە من بكەيت زەرەرى پى نەگەبەم. وە من رجا دەكەم ھەرچىت
 بىستوو بەيانى بفرموو، وە عەھد دەكەم لە قسەو تەدبىرى تو دەرنەچم. داىكى شىر
 وتى: قسەكانت زۆر لايقە، ئەما بۆ من زۆر ناشىرىنە سى ئاشكرا بكەم چونكە سى

ئاشكراکردن دوو زهره‌ری هه‌یه، ئه‌وه‌ل ئه‌و كه‌سه س‌ری ل‌ی ئاشكرا ك‌ردب‌ی ئه‌ب‌یتته دوشمن. دووهم له‌ناو میلله‌تدا به‌ دووزوبان شوهرت په‌یدا ئه‌كا، ئیعتیباری لای كه‌س نامی‌تی به‌مه‌حره‌می بزانی، قسه‌ی لا ئاشكرا بكهن. هه‌ر كه‌س س‌ر نه‌پۆشی به‌ عاقل ناونا‌برئ. مه‌گه‌ر له‌ قیسه‌ی پادشاه و جلّه‌و داره‌كه‌ ب‌ی خه‌به‌ری؟ جلّه‌ودار س‌ری ئاشكرا ك‌رد، ئه‌وه‌ل خۆی له‌ ناوچوو. ش‌یر پ‌رسی: چۆن بووه‌؟

حیکایه‌ت

دایکی ش‌یر وتی: ئه‌گ‌یرنه‌وه‌ پادشایه‌ك بوو، زۆر عادل و میلله‌ت په‌روه‌ر بوو، شوعله‌ی عه‌داله‌تی عوموم‌ی مه‌مله‌كه‌تی رووناك ك‌ردبووه‌وه. رۆژی پادشاه چوو بۆ راو. وه‌قتی خ‌یتوه‌ت و باره‌گاه دانرا، هه‌ر كه‌س به‌ وه‌زب‌یه‌كه‌ خه‌ریك بوو. پادشاه رووی ك‌رده جلّه‌وداره‌كه‌ی فه‌رمووی: هه‌ردوو و لاخه‌كه‌م زین ب‌كه‌، ف‌ك‌رم هه‌یه‌ بزانی کامیان زۆر را ئه‌كهن. بۆ ته‌جره‌به‌ یه‌ك‌ی پادشاه سواری بوو و یه‌ك‌ی جلّه‌وداره‌كه‌. ئولاغیان توند ك‌رد تا له‌ له‌شكر دووركه‌وتنه‌وه‌وه. پادشاه رووی ك‌رده جلّه‌ودار، وتی: غارداغمان به‌سه‌ه. هه‌ردووکیان راوه‌ستان. پادشاه فه‌رمووی: ئه‌ی جلّه‌ودار، مه‌قسه‌دم ئه‌وه‌بوو له‌ له‌شكر دوور ب‌كه‌ومه‌وه‌وه، وه‌تۆ مه‌حره‌می س‌ری. قسه‌یه‌ك به‌یان ئه‌كه‌م لازمه‌ تا مردن كه‌س له‌ ده‌مت نه‌ب‌یسی، وه‌ له‌ كه‌س ئه‌مین نه‌بووم ئه‌م س‌رهم لای ئاشكرا كه‌م. جلّه‌ودار وتی: ئه‌ی شاه، ئه‌گه‌رچی لایقی س‌ری جه‌نابت نیم، شه‌رته‌ بۆنی فه‌رمووده‌ت له‌ ده‌م ده‌رنه‌چن،



مه‌گەر خۆلی قه‌بر له‌ده‌مم ببیسی. دلی پادشای ئەمین کرد. پادشاه فەرمووی بۆم مه‌علوم کرا له‌م رۆژاندا بڕاکه‌م خه‌ریکی له‌ناوبردنی من بووه، و‌ا لازمه‌ له‌ پێش ئه‌وه‌ی من له‌ناو به‌ریت، هه‌یاتی له‌ دنیا دا نه‌یه‌لم. جله‌ودار وتی: قوربان، و‌ا لازمه‌ نه‌ به‌شه‌و و‌ نه‌ به‌ رۆژ له‌ مه‌کری ئەمین نه‌بی، خۆت موخافه‌زه‌ بکه‌یت، و‌هه‌نده‌ ئومید ئه‌که‌م له‌ناوی به‌رم. له‌سه‌ر ئه‌و فک‌ره‌ قه‌راریان دا. گه‌رانه‌وه‌. پادشاه ئه‌م‌ری کرد راو به‌ تال ک‌راو گه‌رانه‌وه‌ بۆ مه‌مله‌که‌ت. و‌ه‌قتی داخ‌ل بوونه‌وه‌ به‌ مه‌مله‌که‌ت، جله‌ودار چووه‌ لای پادشاه، ئه‌وه‌ی له‌ پادشای بیستبوو ئه‌وه‌ل و‌ ئاخ‌ر بۆ ب‌رای پادشای گ‌یرایه‌وه‌. ب‌رای پادشا و‌عه‌ده‌ی به‌جله‌ودار دا هه‌ر و‌ه‌قت بوو به‌ حوکمدار روتبه‌ به‌ جله‌ودار عه‌تا ب‌فهرمووی، و‌ه‌ خۆی له‌ ئازاری ب‌راکه‌ی مه‌حفوز کرد. له‌ پاش چه‌ند موده‌ت پادشاه ئه‌م‌ری خودای کرد. به‌ ئیتتییافی و‌ه‌زیر و‌ مه‌ئمووران ب‌رای پادشاه له‌ جیگه‌ی پادشاه دانرا. ئه‌وه‌ل حوکم له‌ زویانی پادشاه چووه‌ ده‌ره‌وه‌ ئیعدام کردنی جله‌ودار بوو. و‌ه‌قتی جله‌ودار داخ‌ل به‌ مه‌جلیس ک‌را رووی کرده‌ پادشا، وتی: عوم‌ری پادشاه هه‌ر باقی بیت، به‌نده‌ گونا‌هم چیه‌؟ له‌ چاکه‌ زیاتر ئازارم بۆ جه‌نابت نه‌بوه، و‌ه‌ خصوص و‌عه‌ده‌ی روتبه‌ت بۆ من ئیعدام کردنه‌. پادشاه جوابی دا‌یه‌وه‌، وتی: ئه‌ی غه‌ددار، خراپترینی گونا‌ه‌ سپ‌ر ئاشک‌را کردنه‌. له‌ جیگه‌یه‌ک ب‌راکه‌م تۆی به‌ مه‌هره‌م زانی سپ‌ری دلی بۆ روو ره‌شیک‌ی و‌ه‌ک تۆ به‌یان کرد، هاتی سپ‌ره‌که‌ت بۆ من ئاشک‌را کرد، چۆن من ئیعتیبار به‌ تۆ بکه‌م؟ ژینی تۆ بۆ من و‌ میلیه‌ت له‌ زه‌ر خراپ‌تره‌. بۆ سیاسه‌ت ئیعدام کردنت لایقه‌، له‌ پاش تۆ که‌س جورته‌تی سپ‌ر ئاشک‌را کردن نه‌کات. هه‌ر چه‌ند جله‌ودار پارایه‌وه‌، بێ فائیده‌ بوو، کردیان به‌ داری سیاسه‌ت‌دا.

هه‌ینانه‌وه‌ی ئەم میس‌اله‌م له‌ به‌ر ئه‌وه‌یه‌ لازمه‌ سپ‌ر ئاشک‌را نه‌کریت. سپ‌ر ئاشک‌را کردن ئیشی بێ عه‌ق‌لان‌ه‌. شپ‌ر وتی: ئه‌ی دایکی خۆشه‌ویستم، ئه‌و که‌سه‌ی سپ‌ری ئەم مه‌سه‌له‌یه‌ی بۆ جه‌نابت ئاشک‌را کرد بێ حیکمه‌ت نییه‌. به‌عزێ که‌س بۆ مه‌سه‌له‌حه‌ت سپ‌ری خۆیان بۆ خۆشه‌ویستیان ئاشک‌را ئه‌که‌ن له‌ به‌ر موخ‌تاج بوونی ته‌دبیر. سپ‌ر داپۆش‌رابی و‌ پ‌ت‌گه‌ی هه‌قی تاریک کردبێ، ئاشک‌را کردنی خپ‌ریکی گه‌وره‌یه‌. ئومید ده‌که‌م ئه‌و قسه‌یه‌ له‌ من نه‌شاریته‌وه‌. به‌ واسیته‌ی موپاره‌کیی جه‌نابت‌ه‌وه‌ ئەم غه‌م و‌ مه‌راقه‌م له‌ دل ده‌رچیت. ئه‌گه‌ر به‌ زویان ناتوانی، به‌ نووسین، ئه‌گه‌ر به‌ نووسین مومک‌ین نابێ، به‌ ئیشاره‌ت، به‌ هه‌ر نه‌وع لایقه‌ به‌یانی ب‌فهرموو. دایکی شپ‌ر وتی: ئه‌گه‌ر شه‌رت ئه‌که‌یت ئه‌و فیتنه‌ی گونا‌ه‌کاره‌ به‌ جه‌زا ب‌گه‌یه‌نی و‌ به‌ پارانه‌وه‌و زویان لووسی ئیخفال نه‌بی، ره‌حم‌ت ده‌رحه‌ق ئه‌و غه‌دداره‌

نه بئ، نه گهرچی عوله‌مای دین توولیان له عه‌فوکردن زۆر داوه، نه‌ما به قه‌ولی ههر چوار مه‌زه‌به‌که کوشتنی نه‌هلی فیتنه و فه‌ساد دروسته، خوسوس نه‌و نه‌وعه فیتنه‌یه. دلّی جه‌نابت بووه‌ته به حری خوین، وه له نه‌زهر میلله‌تدا به زالم دانرایت. فه‌رمووده‌ی خودایه (ولکم فی القصاص). کوشتنی دیمنه‌ه‌لاله، له‌به‌ر نه‌وه که‌سه‌ی فکری ئازاری میلله‌تی بوو روو له‌مه‌مله‌که‌تی ویرانی نه‌کا. مه‌علومه به‌قسه‌و دووزوبانیی دیمنه‌شه‌تره‌به کوژرا. شیر وتی: لازمه فکریکی لی بکری. دایکی شیر رویشته‌وه بو جیگه‌ی خوی. شیر له پاش فکریکی زۆر نه‌مری کرد به حازر بوونی ئومه‌راو و زه‌را. هه‌موو له خزمه‌ت شیردا کوژبوونه‌وه، وه له‌سه‌ر نه‌مری شیر دیمنه‌ داخل به مه‌جلیس کرا.

وه‌قتی دیمنه‌ داخل به مه‌جلیس بوو، ته‌ماشای کرد ده‌رگای به‌لا کراوه‌ته‌وه، پتگی نه‌جات داخراوه. دایکی شیر داخل به مه‌جلیس بوو. دیمنه له یه‌کیتی پرسی به نه‌رمی، وتی: مه‌جلیس بوچ دانراوه، چی قه‌وماوه، شیر وا له‌به‌حری خه‌یالا نه‌سوورپتته‌وه؟ دایکی شیر گوتی لی بوو، رووی کرده دیمنه، وتی: نه‌م مه‌جلیسه بو نووسینی فه‌رمانی خنکاندن تۆ گه‌راوه. به واسیته‌ی دووزوبانی تۆوه، وه‌زیری زیره‌ک و عاقل وه‌ک شه‌تره‌به بی کوژرا. لازمه تۆ له سه‌عاتی زیاتر نه‌بی له جه‌زای خوینی شه‌تره‌به‌دا. دیمنه وتی: عاقلان چاکیان فه‌رمووه‌و پتگیه‌کی جوانیان داناوه. یه‌کی له قسه‌ی حیکمه‌تیان نه‌مه‌یه: نه‌وی له پاشاه دووره، ره‌نگی سووره. نه‌وی له پاشاه نزیکه، له‌گه‌ل به‌لا شه‌ریکه. مه‌علومه ههر که‌سه‌ی روتبه‌ی گه‌وره‌ی لای پادشاه بوو، به‌خیل و هه‌سوود ئاره‌زووی نه‌بوونی نه‌که‌ن (والمخلصون علی خطر عظیم). له‌به‌ر نه‌وه‌یه نه‌هلی حه‌قیقی پشتیان به دیواری نه‌مانه‌ته‌وه داوه، ده‌ستیان له دنیای غه‌داری بی به‌قا هه‌لگرتوه، له چۆلتیک به عیباده‌ت کردن خه‌ریکن، پتگی خه‌لقیان له خوین به‌ستوه. ئیستایش قانونی پادشاهان پتگی پاستی خوار ناکه‌ن و به ئاره‌زووی جاهیل موعامه‌له ناکه‌ن، وه فکری پادشاهان له فکری میلله‌ته‌وه دووره. زۆر بینراوه له پادشاهان چه‌ند که‌سانی جنیویان به‌پادشاه داوه، له جیاتی جه‌زا خه‌لات کراون، وه هه‌م بینراوه که‌سه‌ی روچی خوی فیدای پادشا کردوه، وه خیانه‌تی زه‌رپه‌یه‌ک نه‌بوه به واسیته‌ی شتیکی بی نه‌همیه‌ته‌وه به داری سیاسه‌ت کوژراوه. نه‌گه‌ر منیش مردن به‌پۆکی نه‌ته‌گرتم خزمه‌تی پادشام ئیختیار نه‌کرد، وه له عیباده‌ت خانه مه‌حرروم نه‌ته‌بووم، وه خویم نزیک به سووتانن نه‌ته‌کرد، وه تووشی دهر و به‌لا نه‌ته‌بووم. هه‌رکه‌س قه‌دری ته‌نهایی نه‌زانن وه خزمه‌تی پادشا به واجب بزانی، نه‌وه‌ی به‌سه‌ر دئ، به‌سه‌ر عابیده‌که هات.

دایکی شیر پرسیبی: چۆن بووه، بیگیترهوه.

حیکایهت

دیمه وتی: بیستوومه عابیدئ ته رکئی دونیای کردبوو. له دووری شار له کونجی به نوێژکردن خه ریک بوو. پۆشینی په لاس، خواردنی گیا بوو. شوژه تی چاکه ی له هه موو لایه که وه بلاو بووه وه. وه قستی له هه موو شاریکه وه خه لق ئه چونه زیاره تی، نووری پرووناکیان له ناوچه وانی عابید ئه دی. ته سادوف ئه و شاره پاشایه کی بوو له ته بیعهت سه خی و به ره حمیدا ئه مسالی نه بوو. وه قستی تووشی فه قیرئ بهاتایه، دهستی بو به سنگه وه ئه گرت، به ئاره زووی فه قیره که موعامه له ی ئه کرد. له گه ل ناوی عابیده که ی بیست (نعم الامیر علی باب الفقیر) که وته دلپه وه، چوه خزمه تی عابیده که ته له بی دوعای خیری لی کرد. داوای نه سیحه تی بو پادشاهان به کار بی، کردی. عابید وتی: ئه ی پادشاه، دوو پتگه هه یه. ئه وه ل دنیا و ئاخیر قیامهت. لازمه قیامهت له بهرچاوت لانه دیت، یه ک زه رپه خودات له فکر نه چیته وه و زه خیره بو قیامهت بنیترت. پادشاه وتی: زه خیره ی قیامهت چییه؟ عابید وتی: حه ق سه ندنی مه زلوومان، مولاچه زه کردنی فه قیران، ره حم بوونت ده رحه ق به میللهت. وه هه ر پادشایه ک ئاره زووی به هه شت بکا ره حم به میللهت ئه کاو ئازار به که س ناگه یه نی. هه ناسه ی فه قیرانی بو ئه که وپته کار، خودا ئه بیه خشی. به نه سیحه تی عابید خه زینه ی دلی پادشا پر بوو، وه قسه ی گه وه ره بینی عابید دلی پادشای پرووناک کرده وه، خو ی به مریدی عابیده که قوبوول کرد. پادشاه فه رمووی: لازمه هه موو رۆژئ به قودوومی موباره کت مه جلیسی ئیمه پرووناک که یته وه. به و نه وه هاتوچۆ کردنی عابید ده وامی بوو. رۆژئ عابیدو پادشاه به یه که وه دانیشتبوون. چه ند که سه ی به هاوارکردن پروویان کرده خزمهت پادشاه. عابید بانگی کردنه پیتشه وه، یه که یه که قسه ی لی وه رگرتن. موافیقی حه ق حوکه می بو دانان، وه پادشاه حوکه که ی زۆر پی خوش بوو وه مه منوونی عابید بوو. پادشاه پرووی کرده عابید فه رمووی: رجا ده که م هه موو رۆژ یه ک سه عات له دیوانی موحا که مه لازمه حازر بی بو موحا که مه کردنی میللهت، باعیسی ئه جرو ئیحسانه. عابید ئه مره که ی قوبوول کرد. ئاخیری وای لی هات موحا که مه، ئه مری موحا که مه و کوشتن و عه فوکردن هه مووی به زوبانی عابید قوبوول ئه کرا. مه رته به به مه رته به روتبه ی عابید زبادی کرد. فکری نوێژو تاعه تی که وته سه ر ئوموورات و خواردنی چه ور و نه رم. ریازه تی گیای به خواردنی شیرینی و لایق شکان. له ززه تی

خواردن و ئيسراحت، عيبادهتى له فكري عابيد برده وه. عابيد له ئه وه له وه فكري نانئىكى بو، ئه وه وهته غه مى دونيا يه كى بو، چونكه دونيا وهك ژنى عه بيار وايه چهند به غيره تئىكى تووشى به لا كرده وه، چهند سوڤييه كى بو ته مه ع له ريگه ي دين لاداره. هه لقه ي (حب الدنيا رأس كل خطيئة) له گوئى عابيد ده رچوو. وه قتي پادشاه چاوى به ئوموورات و عه داله تى عابيد كه وت، ئه مري ئيعدام و هه پسى ئه به دى ته سليم به عابيد كرد. ته سادوف رۆژى يه كى له موريدانى عابيد چاوى به عابيد كه وت عه جايب ما، چونكه له وه پيش به خزمه ت عابيد گه يشتبوو، عاده تى شاره زا بو له ئيواره وه تا رۆژ عابيد به نوئىز كردن و گريان خهريك بو. مریده كه سه برى كرد تا مه جليس چۆل بو. وه قتي عابيد به ته نها مایه وه، مرید چوو په شيه وه سلاوى كردو له خزمه ت عابيد دانيشت، وتى: ياشيخ ئه مه چ ئه حوالئى كه، به خه وه وه يان به ئاشكرايه ئه بيينم. عابیده كه جوابيكي نه بوو ئيلزامى مریده كه ي پى بدات. مریده كه وتى: ياشيخ دونيا خوانيى كه زه هراوييه به خواردنى زه هر خۆت له ناو مه به. فه رموده ي خودايه: «انما الحياة الدنيا لعب ولهو». عابيد وتى: ئه ي ده روئيش، به واسيته ي روتبه وه هاتوچۆ كرده وه عيباده تم ته رك نه كرده وه. له ئه وه له وه چۆنت ديوم، له سه ر ره وشتى قه ديم لام نه داره. عيباده تم هه ر باقبييه. ده روئيش وتى: ئيستا له ئه حوالئى خۆت بى خه به رى، ئاره زوى نه فس چاوو دلئى گرتوه. وه قتي به خۆت ئه زانى له په شيمانيا پشتى ده ستت به دان ئه گه زيت. مه سه له ي تو وهك مه سه له ي كوئره كه وايه، دارده سته كه ي و له گه ل مار بو فه رق نه ئه كرا.

عابيد پرسى: چۆن بووه؟

حيكايه ت

ده روئيش وتى: كوئرى و چاوساغى له ريگه بوون به ره فيق. ئه روئيشتن به ريگه دا، شه ويان به سه را هات. له بهر ئيسراحت دانيشتن. وه قتي هه لسان برۆن كوئره كه ده ستى گيتر بو داره كه ي، ماريك كه وته به رده ستى، واى زانى داره كه يه. هه ليگرت، ده ستى لى كوتا، نه رم و ساف بوو. پى خو شحال بوو. سواري ولاغ بوو، روئيشتن تا رۆژ بووه وه. چاوساغ ته ماشاي كرد كوئره كه له جياتى داره كه ماريكى به ده سته وه يه، بانگى كرد: ئه ي حافظ، ئه وه ماره به ده سته وه، فرپى ده. كوئره كه واى زانى چاوساغ ته مه عى كرده وه ته داره كه ي، بو به وا ئه لئى فرپى دات ئه وه هه ليگري، جوابى دا يه وه: ئه ي ره فيق له وه كه سانه نيم به قسه به خه له تيم. له خوا به زيادبى داره كه م گوم بوو داريكى چاكترم ده ست كه وت. وا

ئەزانم خەریکی بە فیل لە دەستم بستی. چاوساغ دەستی کرد بە پیکەنین، وتی: وەللا ئەو دار نییە، ماریکە زهراوییە. رجا دەکەم تا پیتوئە داوی بیکوتە بە ئەرزدا. لە واسیتە ی پەفاهەتەو پیت ئەلیم، پیاوی چاک بە، لە قسەم دەرمەچۆ. کوێرەکە وتی: ئە ی عەقل! قسە بۆ مال ئەکەیت. بەهرەیک خوا بە منی عەتا کردوو دەست تۆ ناکەو پیت، قسە ی پروبووچ مەکە. چاوساغ زۆری وت و کوێرە کەمی بیست. لەگەڵ رۆژ هەلپات، دنیا گەرم بوو، ماریکە بووژایەو، پیتی خوارو دای بە دەستی کوێرەکەو. فەورەن کوێر رۆحی دەرچوو. دەرویش وتی: ئەم میسالم بۆیە پۆت هینایەو لیت مەعلوم بێ دنیا ماریکە نەقش کراو، وە هەرکەس عاشقی نەقشی بوو ئاخری بەزەهری لەناو ئەچیت. وەقتی عابید ئەو قسانە ی لە دەرویش بیست، ترس و خۆفیک کەوتە دلێو، دەستی کرد بە گریان، فرمیسکی پەشیمانی بە دەستی حەسەرەت ئەسری. بەهەناسە هەلکیشان و دەست بە دەست دانا رۆژی کردوو. وەقتی دائیرە دانرا عابید گریانی شەوی فکر چووو. بەشەو فکری تۆیە ئەکرد، بە رۆژ فکری نە ئەما. موددەتی بەین نەبوو، ئومەراو وزەرا قەراری عەزڵ بوونی عابیدیان دا. عابید عەزڵ کرا، لە گۆشەیک دانیشت. رۆژی لە وەقتی حوکمداریا ئەمەری بە کوشتنی پیاوی کردبوو، کەسوکاری چوونە خزمەت پاشا تەلەبی حوقوقیان کرد. لە مەحکەمە ی شەرعدا ئیسپاتیان کرد خزمەکیان قاتیل نەبوو، بە ئارەزووی نەفسی عابید کوژراو. پادشاه ئەمەری فەرموو بکوژریتەو. هەرچەندە عابید لە پادشاه پاراپەو و تی حەقی خۆتە کە تەسلیم بە کەسوکاری ئەکەم، فائیدە ی نەبوو. وتیان هەرکەس بۆ زامەندی خەلق روو لە خالق وەرگێرئ جەزای جەهەنمە. عابید کوژرا، بە جەزای دنیای گەشت.

دیمە وتی: هینانەو ئەم میسالم بۆ ئەو یە منیش لەبەر خزمەتی پادشاه تەرکی نوێژ و تاعەتم کرد، هەر فکریکم بوو نامە سەر ئومووراتی حوکمداری، وە هەر رێگەیک بۆ پادشاه چاک بوو دۆزیمەو. هەر چیم بەسەر دئ دووقات موستەحەقم، خۆم بەسەر خۆم هینا. نزیک بە پادشاهان بەبێ بەلاو سیاسەت نەبوو. وەقتی ئەو قسە فەسیحانە لە زوبان دیمە جاری بوو هەموو مەئمووران سەرسام بوون. شیر سەری بردە بەحری خەیاڵتەو، نەیزانی چ فکری دەرەق بە دیمە بکات. سیاگۆشی لەو مەجلیسەدا حازر بوو، تەماشای کرد، کەس نییە جوابی دیمە بدات، وەشیر عاجزە جوابی لە دیمە. سیاگۆش رووی کردە دیمە، وتی: ئەم بێ ئەدەبیانە ی دەرەق بە مەئموورانی پادشاه کردت ناماقوولی بوو، و جوددی ئەووت نەبوو دەرەق مەئمووران و نزیک بوون بە پادشاهان

قسهی زیادی بکهیت، له بی عهقلیی تو دووره. مه گهر نه تیستوووه حوكم كردنیکی پادشاه به سه میلله تدا خیری سه د سال عیبادهتی میلله تی هه یه. زۆر ته سادوف بووه عابیدانی سه حرانشین له واسیتهی هاتوچوو خزمهت کردنی پادشاه که شف و کهرامه تیان بو ئاشکرا بووه. له جوملهی نه و قیسه سانه قیسه سی پیری دل پرووناک شاهیدی حاله.

دینه پرسى: چۆن بووه؟

حیکایهت

سیاگۆش وتی: نه گیترنه وه له شاری فارس سواری بوو به هه ناسه ی موباره کی گۆی مه قسه دی نه فران. ناوی نه و سواره پیری دل پرووناک بوو، شوژه تی کهرامه تی له رۆم وه نزیک به مه غریب بوو بوو. موباره کیی نوفووسی به میسر و شامدا بلا بو بووه وه. حیجاز و یه مهنی داگیر کردبوو. عابیدانی عیراق، پیاوچاکانی خوراسان بو زیاره تی خهریک بوون. سادیقانی تورکستان، عاشقانی هیندستان ته ریه تیان له سه ره دست وه رته گرت. رۆژی دهرویشی له سه مه رقه نده وه به عه زیه تیکی زۆر خو ی گه یانده فارس. مه علومه هه رکه سه ی پتی به درکی هیلاک کون نه بی بو ن به گولی مه قسه ده وه ناکا. وه قتی دهرویش داخل به شار بوو، خانه قای دۆزیه وه. به زویان ده روازه ی خانه قای لسته وه. له رووی نه ده به وه هه لقه ی ده رگای جوولان. مجه وری خانه قا به ده میه وه هات، سوئال و جوابیان له یه ک کرد. دهرویش نه حوالی شیخی پرسى. مجه ورتی: شیخ چووته خزمه تی پادشاه. سه بر که میقداری، وه قتی هاتنه وه به تی. دهرویش که ناوی خزمه تی پادشای بیست، وتی: ناخ! عه زیه تی خو م به خو رایى دا شیخی بو خزمه تی سو لتان چوو بی، ئاره زووی مه جلیسی پادشا بکات، ته ئسیراتی نوفووسی چۆن ده ست نه که وى؟ به تاله. ئاره زووم کرد تا مردن خزمه تی بکه م به مه قسه د نه گه یه شتم. له خانه قا دوور که وته وه، رووی کرد بو ناو شاره که. دلی له شیخ خراب کردبوو، فکری خراپه ی ده رحه ق شیخ نه کرد. له نه حوالی شیخ بی خه بهر بوو. ته سادوف وه ردیانی هه پسخانه نه و شه وه هه پسى له ده ستی رای کردبوو، بو هه پسه که نه گه را، چاوی به ده رویشه که که وت، وایزانی هه پسه که یه گرتی، بر دیه خزمه ت پادشاه. له ریگه وه ردیانه که وتی: نه ی زالم! بو یه راتکرد له ده ست برین نه جات بی و ده ستی من له جیاتی ده ستی تو برن. ده رویش زۆر پاراپه وه وه سویندی بو وه ردیان خوارد من له هه پسى رام نه کردوو وه غه ربیم، له م قسه نه بی خه بهرم، فائیده ی نه بوو. گه یه شته خزمه ت پادشاه. پادشاه نه مری کرد به جه للاب

دهستی بپرن. له دوور دهنګی پیری دل ړووناک هات. به پرتاو گه‌یشته پیشه‌وه. ړووی کرده وهردیان وتی: ئه‌وه دهرویشی منه، ئه‌و دزه نییبه له دهست ئیوه فیاری کردبې، فکرتان خراب مه‌کهن، زور گونا‌هه. به‌قسه‌ی شیخ دهرویش له دهست بپرن نه‌جاتی بوو. وهردیان دهست و پیتی پیری به زوبان ئه‌لسته‌وه. عوزری زوری بو شیخ هینایه‌وه. شیخ عه‌فوی کرد. دهرویش له خزمه‌ت پیری دل ړووناک هاتنه دهره‌وه. له ریگه شیخ دهستی نایه سهر شانی دهرویش و وتی: ئه‌ی دهرویش، ئه‌گهر خزمه‌تی پادشاه ئیختیار نه‌که‌م مه‌زلوومی وهک تو له‌دهست زالم نه‌جات نادری. دل مه‌گوره. دهرویش بزوی مه‌علووم بوو ئه‌وه‌ی به‌سهری هات واسیته‌ی دل گورین بوو که دهره‌ق شیخ کردی. فکری کرده‌وه و وتی: ههرچی له‌دهست پیاو چاکان ئه‌قه‌ومئ، به بې حکمه‌ت نییبه، وه له عه‌قلی هیچ نه‌زان دووره.

ئهو منداله به‌دهست خضر سهرپرا
 له تهره‌ف خوداوه ئه‌مر بوو کرا
 ئهو سه‌فینه‌یه که به‌دهست کونی کرد
 له زولمی پادشاه بو نه‌جات بوونی کرد
 مووسا نه‌بی بوو نه‌یزانی ته‌واو
 بوچی چاکی کورد دیواره ړووخاو

سیاگوش وتی: به‌یان کردنی ئه‌م میساله‌س بو ئه‌وه بوو له مه‌جلیس مه‌علووم بې زور پیاو چاکان بوون خزمه‌تی پاشایان ئیختیار کردووه وه له نزیک بوونی پادشاه تووشی عه‌زیه‌ت نه‌بوون، وهک دیمنه ئه‌یلئیت. ئه‌ی دیمنه، خوت چیت، وجودت چیه له واسیته‌ی نزیکی سولتان نازارت پې بگا؟ دیمنه وتی: ئه‌ی سیاگوش ئه‌وی به‌یانت کرد که پیاو‌چاکان خزمه‌تی پادشاهانیاں ئیختیار کردووه، زور مه‌عقووله، ئه‌ما له ریگه‌یه‌کی که‌وه بوون، به‌بې ئه‌مر خودا دهستیان بو هیچ نه‌بردووه به ئاره‌زوی نه‌فس ئیشیان نه‌کردووه. دهستیان له ئیشی دنیا هه‌لگرتووه. ړوتبه‌ی ئه‌و که‌سانه له‌گه‌ل ئیمه‌ه‌رقی ئه‌رزو ئاسمانه و لایقی قسه‌ی ئیمه‌نن. ئه‌مسالی ئیمه‌ه‌وه مه‌رتبه‌به‌چون ئه‌گا؟ بو ئیمه‌ه‌روست نابې، وه‌تو ئه‌لئیت پادشاه سیبه‌ری سهری بو میلله‌ت باعیس به‌ژیان و ړه‌حه‌تییه. منیش ئه‌لئیم وایه، ئه‌ما سیفه‌تی ئه‌و پادشایه له ریگه‌ی خوداوه نزیکه، له کرده‌وی به‌تال دووره. نه‌به‌قسه‌ی فیتنه باوهر ئه‌کا، وه نه بې گونا‌هه‌زا ئه‌دا، وه به‌چاوی

باتینی ئەزانن، ئەهلی خاین و راست فەرق ئەکەن، وە کەسێ ئارەزووی بەرزیی پادشاه و میلیت بکا بەچاوی مەرەمەت تەماشای ئەکەن، وە رەگ و ریشە ی ئەهلی خائین دینە دەروە.

دایکی شیر و تی: ئەوی تو بەیان کرد هەمووی راستە. بەقسە ی خۆت کوشنتت واجبە. لە هەموو ئومەرا مەعلوومە، وە حازرانی مەجلیس ئەیزانن. شەترەبە وەزیرتکی عاقل و زبەرک بوو، لە سەداقە تا ئەمسالی نەبوو، بە فیتنەیی و دووزوبانی ناموبارەکت لەناوچوو. وە فاشکاندن ی شیر بەناو میلیتە تدا بلا بوووە. ئاگری حەسەدەتت دونیای داگیرکرد.

حازر بە ئینتیهای مەرگتە. دینە و تی: لە دل رووناکیی پادشاه مەعلوومە، وە حازرانی مەجلیس ئەزانن رەفاقەتی من لەگەڵ شەترەبە زۆر خۆش بوو، وە دوشمنایەتی لە بەینمانا واقع نەبوو بوو، وە ئەگەر شەترەبە غەرەزی دەرەق من بووی ئاشکرای نەکردبوو. من و شەترەبە لە رەفاقەت و خۆشەویستی زیاتر دەرەق یەک نەمانبوو، وە روتبە ی من لە خزمەت پادشادا لە شەترەبە کەمتر نەبوو، دوشمنیم دەرەق شەترەبە چی بوو؟ ئەوەندە فەرق هەبە خەیانەتی بۆم مەعلووم کرابوو، بەنیسحەت بۆ پادشام بەیان کرد چونکە لە ریتگە ی راستییە وە خزمەتی پادشام ئەکرد، وە ئەو قسە ی بۆ پادشام بەیان کرد پادشاه بە چاوی موبارەکی بۆی مەعلووم کرا، بە عەقل و فکری خۆی ئیشی تەواو کرد، وە قسە ی راستی بەندەیش ئاشکرا بوو. زۆر کەس لەگەڵ شەترەبە یەک قسە و یەک تەدبیر بوون، لە خیانتەت و فکردا شەریک بوون. ئیستا ئەوەی راستە من بەیانی ئەکەم. ئەوان لە خۆیان ئەترسن. مەعلوومە قسە ی حەق ناخۆشە. هەر وەقت ئەهلی فیتنە و خائین بۆ کوشنتی من بگەڕین، فکر ناکەم و یجدانی پادشاه جەزای چاکە و نەسیحەتم گوم بکات، وە بە ئارەزووی دلی فیتنە و خاین بی گوناھتکی وەک من لەناوبەریت، لە دوای من دلی موبارەکی بخاتە بەحری پەشیمانییە وە. قسە گەیشتە ئیترە، وەقت درەنگ بوو. شیر ئەمەری کرد دینە تەسلیم بە مەحکەمە ی شەرع بکری، هەر نەوعی قازی حوکمی بدات، لازمە موجازات بدری.

دینە رووی کردە شیر، و تی: کام حاکم راستتر لە عەقڵی جەنابتە، وە کام قازی عالمتر لە و یجدانی جەنابتە؟ ئەلحەمدولیللا عەقل و دیانەت وەک ئاوتنە دیارە. بەیەقین ئەزانم تەماشای و یجدان و عەقڵی خۆت بکەیت، زاھیرو باتین و چاکە و خراپە دەرئەکەویت.

نهختی له نووری به حری دلت ورد بیته وه نهحوالاتی ئەم بچووکه مهعلووم ئەبی، ئەو وهفته یا ئەفهرموویت: «خذه فغله، ثم الجحیم صلوه» وه یا ئەمر ئەفهرموویت به عهفوو بهرئه تم. ئومید دهکهم له نوفووسی موبارهکت ریگهی نهجاتم بدۆزیتته وه وه قسهی راستم له حوزووری مهجلیسدا دهکره ویت.

شیر وتی: ئەی دینه، تهفتیش کردنی ئەم ئیشه زۆر توولانییه. ئەوهنده سهعی ئەکهم ههتا وهک موو له ناو ههویر دهبریی. خۆت نهیزانی راستی و رحم تا قیامهت باقییه. ئارهزووی زولم ناکهم. لهویجدان و غیره تدا کهس موقابیل به خۆم نابینم. دینه وتی: له واسیتهی ئەوه هیچ گوناو و خراپه له خۆم نابینم، وهخته دلّم شهق بهری. ئەگهر له م مهسهله دا گوناھیکم بوایه نزیک به جهنابت نهئه بووم، بهم دلّ دهنگییه وه چاره پروانی به لا نهئه بووم، بهلکی ئەفسوونیکم نهخویند خۆم به ئرزدا نهبرده خواریه، وهیا فیرارم ئەکرد له جیگهیهکی به ئیسراحت نهژیام و نه مخرارد.

دایکی شیر وتی: ئەم قسه منالّ خهله تینانهت له دلی عاقل تهئسیر ناکا. به زوبان لووسی خهریکی ریگهی نهجات بدۆزیتته وه، وه له جهزای فیتنه بیت ئیسراحتی رهحه تی بکهیت. دینه وتی: من دوشمنم زۆره و زۆر کهس رقیان له منه. ئومید دهکهم ئینشائه لالا پاکیتی من ئاشکرا بی، ناماقوولی بو دوشمنانم بمینیتته وه. لازمه بو عه داله تی پادشاه مهسهله ی من حه واله ی کهسیکی ئەمین بکات وه ئەو کهسه بوغزو دوشمنی له گه له من نه بی. به راستی هه رچی بو مهعلووم کرا عهرزی قودوومی موبارهکی پادشای بکا. پادشاه به مووجیسی حهق به جهزای بهنده ئەمر بهفهرموویت، ههتا رۆژی قیامهت به واسیتهی گوناھی بی وجودیکی وهک منه وه عهزاب نهدری و بو کوشتنی خۆم ناترسم. ترسم ئەوهیه به خۆتی بی گوناھیکی وهک من دامینی موبارهکی پادشاه ناشیرین بی.

شیر وتی: له عه دالهت و رحمی من دووره بی ئەمری شه رع بکه م. ههروهخت خیانهت و فیتنه ی تو ئیسپات کرا، به نوعی جهزات ئەدهم به تهئریخ بیگێر نه وه. دینه وتی: من بوچ له خیانهت بترسم، وه له ویجدان و رحمی جهنابت خۆم مه حرووم بکه م. مهعلوومه عه دالهت و رحمی جهنابت وهک رۆژ دنیای پرووناک کردووه. ئومید دهکهم له ویجدان و رحمی جهنابت بی بهش نه بم. خودا جهنابتی بو عه دالهت دروست کردووه. ناعه دلی له جهنابت دووره. یه کئ له حازران وتی: ئەوهی دینه بهیانی ئەکا مه قسه دی گه وره بی پادشا نییه. مه تله بی نهجات بوونی خویه تی. دینه وتی: کامهیه له من سادقتر و عاقلتر،

خوسوس بۆ موخافه زه تی پادشاه نارەزوو بکا. ئیستا لازمه بۆ نه جاتی خۆم سه عی بکه م تا مهمله کهت و حوکمداری له پادشاه تیک نه چیت. ئومید ده کهم به قسه ی جاهیلان فکر له پادشاه نه گۆریت، وه ئیشی دوور به نوفوسی موباره کی نزیک بکاته وه. سیاگۆش وتی: به مه کرو زوبان لووسی ناموباره کت مومکینه فکری پادشاه بگۆریت. دینه وتی: فکری ئیوه له گه ل پادشا زۆری فره قه. به حری مه رحه مه تی شاهان پر له ره حمه ته. دایکی شیر وتی: ئه ی غه ددار، ئیستا ئومیدی نه جات بوونت ماوه؟ دینه وتی: ئه گه ر که سی چاک و خراپ فره ق نه کات جه زای نه سیحه ت به خراپه بداته وه، ئه و وه قته من ئومیدم قه تع ئه بی، چونکه هه رچی شه رتی خزمه ت بوو وه نه سیحه تی بۆ پادشاه لازم بوو، قوسورم نه کرد، وه له زاتی موباره کی پادشا مه علومه پیاوی گوناها ر ئیقتیداری جویی نییه. که سی خائین بی ئیقتیداری حوزووری پادشاه ناتوانی. مه سه لا ئه گه ر من ئه م گوناهم کرد بی به جه زای خۆم ئه گه م، وه ئه گه ر پادشاه له کوشتنی من عه له جه بکات په شیمان ئه بیته وه. هه ر که سی له ئیشی عه جه له بکا. خانووی ئاوه دانی ویران ئه کا (العجلة من الشيطان). عه جه له بۆ شه يتانه. هه ر که سی عه جه له بکا و سه بری نه بی ئه وه ی به سه ر دیت به سه ر ژنه بازرگانه که هات. له به ر په له کردن فره قی دۆسته که ی و غولا مه که ی بۆ نه کرا.

شیر پرسی: چۆن بووه؟

حیکایه ت

دینه وتی: له شاری کیشمیر بازرگانێ بوو، ده وله ت و مالی له حیساب نه ئه هات. خزمه تکار و کاره که ری زۆری بوو. ژنیک وه ک مانگی چوارده، زولفی ژنه که وه ک پتخانه بوئی ئه هات. حه لالی بازرگان بوو. پیاویکی ره سسام دراوسی بی بازرگان بوو. ئه و ره سسامه به یه ک ده قیقه ره سمی له شکرکی ئه کیشا. له ره سسامییا ئه مسالی نه بوو. ته سادوف ره سسام و ژنی بازرگان ده ستیان تیکه ل کرد. هه ر وه قت نارەزووی یه کیان ئه کرد به واسیته ی ژنه ده لالیکه وه ئیشیان دروست ئه بوو به یه ک ئه گه یشتن. رۆژی ژنی بازرگان به ره سسامه که ی وت: نارەزوو ئه که م له سنعه تی جه نابت نیشانیک دروست بکه یه ت هه ر وه قت نارەزووی هاتنت کرد، به و نیشانه بۆم مه علووم بکری. خۆم بۆن خۆش و ئاماده بکه م. ره سسام وتی: عه بایه ک دروست ئه که م لایه کی ره ش و لایه کی سپی، هه ر وه قت چاوت به عه با که وت تۆ خۆت حازرکه. ئه و ته دبیره له مابه ین هه ردوکیان قه رار درا.

له و وهفته دا غولامیکی په سسام گوتی له و ته دبیره بوو. وهقتی عه باکه ته واو بوو هه موو رۆژ به و نیشانه به خزمهت یهک نه گه یشتن. ته سادوف رۆژی په سسام به نیش چوو بوو. غولامه که عه باکه ی له کچی په سسام وهرگرت ته ماشای بکات. غولام به به هانه یه که وه خو ی له عه باوه پیچا. رووی کرده مالی بازگان. ژنه بازگان جیگه ی حازر کرد. له بهر خوشه ویستی دژسته که ی ورد نه بووه بزانی غولامه یا په سسامه. وهقتی غولام له که یف بووه وه، رۆیشته مال وه عه باکه ی ته سلیم به کچه په سسام کرده وه. نه ونده ی پی نه چوو په سسام چوو وه عه باکه ی هه لگرت رووی کرده مال بازگان. ژنه بازگان چوو په سسامه، وتی: چی قه و ماوه؟ نه مری گوشت چۆله کهت خواردوه؟ نه مه دوو. په سسام به عه قلی بۆی مه علوم کرا، وتی: بۆ نیش نه هاتووم. نه مه ناخر ته ماشا کردنه. له مالی بازگان رۆیشته دهر وه. رۆیشته مال وه. عه باکه ی سووتان. میقداری له غولامه که و کچه که ی دا، تهرکی هاتو چۆ کردنی ژنه بازگانی کرد. نه گهر ژنه که له بهر عه جه له نه بوایه فهرقی په سسام و غولامی نه کرد وه له دوری په سسام مه حرووم نه بوو وه به وه سالی غولام نه نه گه یشت.

دیمه وتی: هیئانه وهی نه میسالم له بهر نه وه یه بۆ پادشاه مه علوم بی نیشی عه جه له زور خراپه و بۆ کوشتنی من عه جه له نه کات، وه له هه مووتان مه علومه (کل نفس ذائقه الموت) کهس له مردن نه جاتی نه بوه، وه خوسووس من له مردنی خۆم ناترسم. مه قسه دم نه وه یه رۆژی قیامت له سهر کوشتنی من پادشاه جهزا نه دریت. وه نه گهر بزانه به کوشتنی من فائیده یی دهست پادشاه نه که ویت، نه ک رۆحی، هه زار رۆحم بی فیدای خولی به ریپی پادشای نه که م. نه ما بۆم مه علومه نیشی پادشاه بی له شکر و بی ته دبیر دروست نابن، وه به قسه ی فیتنه و دوشمن ورده ورده دهست بۆ کوشتنی مه ئمووران دریت بکری، وزه راو عوله ما یه که یه که ریگه ی فیرار نه گرن وه پادشاه به تنها نه مینیتته وه و تهخت و تاجی له دهست نه چن و دهغه یه کی له شکر و سوپای دهست ناکه ویت. دایکی شیر ته ماشای کرد شیر گوتی له قسه ی دیمه گرتوه، نزیکه به زوبان لووسی دیمه دلی ساف بیی دهست له جهزای شه تر به هه لگرت. رووی کرده شیر وتی: وا دیاره قسه ی دیمه به راست نه زانی و به زوبانی لووس نیخفالی کردی و قسه ی نیمه به درۆ دهرچوو. مه علوم بوو عه قلی و زیره کی له تۆوه دوره. به عاجزی له مه جلیس هه لسا رۆیشته جیگه ی خو ی. شیر نه مری کرد دیمه زنجیر بکن بیخه نه زیندانه وه تا موحاکمه ی له مه حکه مه ی شه رعدا ته واو نه بی. دیمه زنجیر کرا، داخل به زیندان بوو. مه جلیس به تال کرا.

بۆ سېحەينى شېر ناردى بە شوئىن داىكىيا. داىكى شېر چووه لاي شېر، وتى: كورم زوبان لووسى و فيتنه و فيتلى ديمنه بۆمن مه علوم كرا بوو. تەماشات كرد قسهى درۆ و دەلهسهى چۆن رېتكخست، وه رېنگهى قسه بدهيت لهم به لايه خۆى نه جات ئەدات، وه ههتا زوو ئەمر به كوشتنى بكهيت درهنگه، با عيسى رهحه تيبى دللى تو و ئيسراحه تى ميلله ته. ئيشى خېر به عهجه له نه كرى ئافاتى بۆ پهيدا ئەبيت. شېر وتى: ئەوانهى نزيك به پادشاه ئەبن دوشمىيان زۆره. مه ئمووران دهرهق بهك حه سادەت زۆر ئەكەن. ئەوى له پادشاه نزيكه دوشمنى زۆرتره. پياوى فهقير له دوشمن ئەمینه. وه هه مو مه ئمووران ئەزانن ديمنه زۆر عاقل و زيره كه و ته دبيري لاي من په سه نده، مومكينه حه سوودان ئيتتيفاقيان كردي ديمنه به كوشت بدهن. ئاگرى به قسهى حه سوود داگيرسا تهرو وشك به يه كه وه ئەسووتينى. حه سوود چاوى چاكهى دهرهق خۆى نابينيت. مه گهر قسهى سى حه سووده كهت نه بيس تووه.

داىكى پرسى: چۆن بوو؟

حېكايەت

شېر وتى: ئەگېر نه وه سى كهس له رېنگه يهك بوون به ره فېق. به كېتكيان پرسى: ئېتوه له شارى خۆتان بۆ دوور كه وتوونه وه، ئەركى وه تهنتان له بهر چيسه؟ ئەوه و لايان وتى: واسيتهى سه فهري من ئەوه به چاوم بكه وتايه به كه سى چاكهى له گه ل يه كېتكدا بكر دايه ئاگرى حه سادەتم دائه گيرسا، تاقه تم نه گرت و تهركى وه ته نم كرد بۆ ده فعى غەم. دووه ميان وتى: مه سه لهى منيش وهك تو به، تهركى وه ته نم كرد. سېته ميان وتى: ههردووكتان ئاو دهردى من. هه رسيكيان بهك جينس بوون. رۆيشتن به رېنگه دا. ته سادوف كيسه يه كى پر له درهه م دۆزيبانه وه.

قه راريان دا كيسه كه بكه ن به سى كه رته وه، بگه رپينه وه شارى خۆيان. وه قتي به شكردنى عيرقى حه سادەتيان كه وته بزوتن. هېچيان رازى نه ئەبوون وهك بهك بهش هه لگرن. دهسته ئەژنۆ به ديار كيسه كه وه راوه ستابوون. نه كيسه كه بان له يهك بهش ئەكرد وه نه له جيگهى خۆى جيبان ئەهيشت. له و چۆله دا دوو شه و دوو رۆژ به برسېبه تى مانه وه. خه و ئيسراحه تيان به شه روشۆر رانه بوارد.

بۆ رۆژى سېته م پادشاي ئەو شاره بۆ راو رووى كرده سه حرا، تەماشاي كرد سى كهس دانيشتوون. پادشا سوئالى لى كردن: بۆچى دانيشتوون؟ هه رسيكيان به راستى قسهى

هه سوودی بیان بو پادشاه به بیان کرد، وتیان: ئیمه له بهر هه سوودی تهرکی وه ته مان کرد. له ریگه ئه م کیسه پاره مان دۆزیوه ته وه، چاوه ری ئی (حاکمیک بووین له به یمنان ته قسیم بکا) نه له مدولیللا ئیستا خودا ره حمی پی کردین حاکمیک و هک جه نابت گه یشته ئیره. پادشاه فه رموی: لازمه هه سوودی خوتان به بیان بکن. به گویره هه سوودیتان پاره که ته قسیم ئه کم. ئه وه لیان وتی: ئه ی پادشاه، هه سوودی من ئه وه یه ئاره زوو ناکه م چاکه ده رحه ق که س بکه م وه یا ئیشی بکه م خه لق به واسیته ی منه وه دلخوش بین. دووه میان وتی: من هه سوودیم ئه وه یه تاقه تی ته ماشا کردنی که سی ناکه م ده رحه ق که س چاکه وه یا خیری بکات. سیهه میان وتی: هه سوودی من ئه وه یه ئاره زوو ئه وه ناکه م که سی چاکه له گه ل خوشم بکات تا به غهیری خوم ته ئسیری نه بی. پادشاه ئه مووستی ته هه بیوری به دان گه ست، له هه سوودی ئه وان هه رسام ما. پادشاه فه رموی: به قسه ی خوتان ئه م پاره یه بو ئیوه هه رامه. دروسته به گویره هه ساده تان جه زا بدرین. ئه وه ل که ستان به رووتی و قووتی به ره للا بکری. دووه م که ستان سه ری له به ده ن جودا بکری. سیهه م که ستان چوار میخه بکیشریته وه وه تران به سه ریا پرژیت هه تا رچی به ده ست عیزار ئیله وه داخل به جه هه ننه م بکری. پادشا ئه مری کرد سی پارچه مه ندیل بو فه رمانی ئه و سی که سه حازر بکری. بو ئه وه ل که سیان ئه م شیعه نووسرا:

ئو که سه به خاله ت به خه لق به ری

قابیلی نه فییه شاربه ده ر کری

فه رمان دووه م که سیان وا نووسرا:

ئو که سه به بوونی خه لق عاجزن

جه رگیان کون کون که ن به نووکی سووژن

فه رمانی سیهه م که سیان وا نووسرا:

ئو که سه موزیر بی بو موسولمانان

به سه ریا رژئی سهه راپا قه تران

پادشا هه رسخ هه سووده که ی به جه زای خوی گه یاند وه به جه زای خویان گه یشتن. شیر وتی: به م میساله دا وا ده رئه که وی ئینسانی هه سوود ئاره زوو ی زه ره ری خه لق زور ئه که ن و هه ز به مانی ره فیقیان ناکه ن. دایکی شیر وتی: وا ئه زانم هه سوود له نزیک تو نییه. هه موو مه ئموران به کوشتنی دینه رازی بن با عبس به ره حه تیبی دلی تو به. شیر وتی: له

مهسئه لهی دیمنه گرتی تیا ماوه تا به تهواوی ساف نهکری دهستی بو دریژ ناکه م، چونکه له کوشتنی شه تر به زور په له م کرد، وه له سه رخو بو ته حقیق کردنی نه مپرسی، وایستی په شیمان بوومه ته وه. به بی ئیسیات بوون دهست له عاقلان درا ریگه گوم کردنه. حوکه ما فرمویانه:

خه بهر دار ببیت له شه ری که سی
ته دبیر لازمه له گه ل چه ند که سی

(وشاورهم فی الأمر) چۆن فکری خۆم بهرمه وه؟

قسه ی شیر و دایکی لیته دا ته واو بوو. هه ریه که چوونه وه جیگه ی خویان. وه قتی دیمنه زنجیر کراو خرایه زیندانه وه، که لیله ره حمی براده ری و ره فاقه تی که وته جوولانن، چووه سه ر زیندان بو چاوپیکه وتنی دیمنه. که چاوی به دیمنه که وت زنجیرکراوه، فرمیسک وهک بارانی به هار به چاویا رژایه خواره وه، وتی: ئه ی برادر به م جوړه چۆن ئه توانم ته ماشات بکه م؟ له پاش توژیانم بو چییه؟ مردن خوشتره تو به م ئه حواله ببینم. هه ردو کمان ناو جنس بووین، ژیا مان به یه که وه ژیا ن بوو. ره فیقی وهک تو م له دهست چوو. دیمنه به گریان وه وتی: زیندان و ئه م زنجیره به قه ده ر یه ک ده قیقه دووری تو لام گران نییه. دووری جه نابت جگه ری سووتانم. که لیله وتی: ئه ی ره فیق، مادام ئیسی تو گه بشته ئه م ره زاله ته، تووشی ده ردی خو ت هاتیت هه رچی بلیم لومه م ناکری. له ئه وه له وه ئه م زنجیر و حه پسویه نامه پیش چاوت. به قسه ت نه کردم به خه یالی حرص و بی عه قلی ئه وه ت هینایه ریگای خو ت که وا هاته ریت. من هه ر قسه یه کم بو کردی دیاری دا. ئه گه ر له ئه وه له وه له نه سیحه ت قسوورم بکر دایه و به ئاره زووی تو مو عامه له م بکر دایه ئیمرو له خیا نه تدا شه ریکی تو ئه بووم. ئه م جوړه قسانه م پی نه ئه کرا. ئه ی بی عه قل پیم نه وتی پیشوونان و توویانه: کاشکی پیش ئه جه ل بمریت. مه قسه دیان له م جوړه زه حمه ته یه. ئه وان ه ی به زیندوویه تی مردن داوا ئه که ن وهک تو تووشی ده ردی بی ده رمان بوون. ئه وان ه ی به م جوړه ده رده وه ئه گلین مردنیا ن سه د جار چاکتره. دیمنه وتی: ئه ی روو حی شیرینم. ئه وه ی شه رتی وه فاو نه سیحه ت بو. به زویان جه نابت بیژرا. ئه م حرس و ته مه ع ریگه ی جه نابتی لی گوم کردم و بو خۆم مه علووم بوو بوو. ئاخری من په شیمانیه. نه فس و شه یتان وازیان نه هیتنا. وهک نه خو ش پاریزی بو دائه نری، نه فس ده ر خو اردی ئه دا. به هیلا که ت ئه مرئ. ئه وان ه ی به ئاره زووی نه فس مو عامه له ئه که ن هه رچییا ن به سه ر بی

قابیلن و شکاتیان لای کهس مه عقوول نیییه. خوسوس من خۆم ئەم دەردەم تووشی خۆم کرد. دەرمانی بۆ کهس پەیدا ناکریت. کەلیله وتی: عاقل ئەوەیە لە ئەووەلەوه ئاخری ئییشی تەماشاکات. لەپیش ناستنی ئەمام، تەماشای بەری بکات. ئینجا بینیشی و خزمەتی بکا. پەشیمان بوونی نابێ. بە پەشیمان بوونەوه قسە ی ناخەز سبوت ئەبێ. دیمە وتی: ئەوەی رەفیقی ئەو کەسانە ی دشمنیان نییە مەعلومە کەم غیرەتن و هەرکەس لە مەکری زەمان ئەمەین بوو مەعلومە کەم عەقلەو هەرکەس بوو بە ساحیب دەولەت و ساحیب روتبە لە هەموو لایەکەوه دوشمنی بۆ پەیدا ئەبێ. کەلیله وتی: هەر روتبە و دەولەتت بکات، ئەم نەختە رەزالتەت نایەنیت. لازم بوو لە ئەووەلەوه تەماشای روتبە و مالت نەکرایە. بە واسبته ی مالتی دونیاوه نەبوویایە، دووچاری ئەم هیلاکەتە نەئەبوویت. ئەگەر ئاگری فیتنەت دانەگیرسانایە ئیستا جگەرت بەشیشەوه نەئەبرژا. دیمە وتی: ئەزانم تۆی ئەم بەلایە خۆم چاندوومە و هەرکەس بیدرویتەوه تووشی بەلای ئەبیت و جەزای خۆم ئەبینم، چونکە ئەم گریه یە نەبە ئەموسستی تەدبیر ئەکریتەوه و نەبە ئاوی رووناک ئەشوریتەوه. کەلیله وتی: ئیستا فکری نەجاتت چە تەدبیرتکە. بیگیڕەوه بزانی. دیمە وتی: وا دیارە سەفینە ی حەیاتم لەسەر ئەم بەحرە غەرق ئەبێ. رێگە ی نەجاتم لەم بەلایە نابیت هەر حیلە و مەکری بزانی قسور ناکەم. ئەمما یەک ترس هەیه لە هەموو خراپتر. کەلیله وتی: ترسەکت چیبە بەیانی بکە. دیمە وتی: لەو ئەترسم بزانی من و تۆ رەفیق بووین. بۆ مەسئەلە ی شەترەبە بێنە خزمەتت بە جەبر و یا بە لێدان قسە ی من و مەسئەلە ی شەترەبە بە تۆ دەریخەن. ئەو وەقتە رێگە نەجاتم دەست ناکەوێت. لێدان و رەزالتەم زیاد ئەکا بە دوو دەرهجە. ئەووەل: زاتی موبارەکت لە واسیطە ی منەوه تووشی رەزالت ئەبێ. دوووەم: رێگە ی نەجاتم بۆ مومکین نابێ، چونکە راستی و دل رووناکی جەنابت لە هەموو کەسەوه مەعلومە. شاھید لە تۆ راستتر دەست ناکەوێ. بناغە ی قسە ی جەنابت لەسەر راستی دانراوه. ئەو وەقتە چاومان بەیەک ناکەوێ تا رۆژی حەشر. کەلیله وتی: ئەوە ی بەیانت کرد راستە و لەخۆت مەعلومە تاقەت و سەبری لێدانم نییە. وەئەوه ی بزانی بە راستی بەیانی ئەکەم. لەبەر نەجات بوونی تۆ درۆ بەمن ناکرێ. مادام وایە لەپیش ئەوه ی سوئال لەمن بکەن. ئەحوالاتی خۆت بە راستی بۆ مەجلیس بەیان بکە. بەلکی لە پرووی راستیەوه رێگە ی نەجات دەست کەوێ و تۆبە لە گوناھی رابردوو بکە ی زۆر لایقە، بۆ قیامەت بەکار دێت و ئەگەر نەجاتیشت نەبوو، لە عەزابی دونیا زیاتر گوناخت لەسەر نامینیت. جەزای دونیا لە جەزای قیامەت چاکترە. دیمە وتی: فیکری لە ئەحوالی خۆم